

A hit fénye

Válogatott történetek

©Parviz Sadeghtadeh

Behnam Golmohammadi 2001

Farsiból angolra fordította Dr. Depideh Taheri
Magyarra fordította Gáspár Éva, Manno Judit és Makay László 2009
Lektorálta Manno Judit, Makay László
és Makayné Forgács Melinda

A kiadók a könyv eladásából származó minden bevételt
az Igazságosság Egyetemes Házának ajánlottak fel.

TARTALOM

Bevezetés	2
53. Ajándék	
56. Áldozathozatal.....	
61. Állatokkal szembeni kedvesség	
7. Állhatatosság	
15. Bátorság.....	
65. Boldogság.....	
36. Bűnt elnéző szemek.....	
72. Büszkeség.....	
68. Csalárdság	
24. A csoda.....	
51. Egy tiszta szív.....	
6. Elégedettség Isten akaratával	
73. Az élet értelme	
35. Az elnyomottak jogai	
63. Elszakadás a világtól	
17. Engedelmesség és vértanúság	
44. Engedetlenség.....	
50. Gyógyulás.....	
62. Hálaadás	
16. A hívők állása.....	
54. Hűség.....	
32. Az Igaz Király hatalma	
43. Az igazi kincs	
4. Az igazság keresése.....	
12. Igazságosság.....	
58. Az ima hatása	
11. Isten hatalma	
28. Isten hatalma	
60. Isten munkája	
31. Isteni bőkezűség	
52. Isteni irgalom.....	
42. Isteni nevelés	
40. Isteni segítség	
55. Az Isteni Szó	
1. Isteni tudás.....	
69. Isteni vezetés	

49.	Istenre hagyatkozás
38.	Jótekonyság
47.	Kapzsiság
45.	Kedvesség.....
57.	Kegyetlenség
70.	Kívánság.....
22.	A küzdelmes utazás
41.	A láthatatlan kéz.....
71.	Mások kibeszélése.....
3.	Megbízhatóság
5.	Megbocsátás
25.	Megnyugvás
20.	Mennyit ér a világ?.....
48.	Mértékletesség.....
27.	Mi válik az ember hasznára?
39.	Nagylelkűség
66.	Önkéntes osztozás
33.	Örök dicsőség.....
14.	Próbatételek
59.	A rejtett kincs
46.	Rossz cselekedet elnézése
2.	Shaykh Abid a Báb gyermekkoráról
9.	A szándék tisztasága.....
26.	A szavak hatása
21.	Szembeszegülés.....
8.	Szembeszegülés Istennel
13.	A szív átváltozása.....
29.	A szívek titka.....
37.	A szívek titka.....
10.	A tettek büntetése
23.	Tudatlanság
67.	Türelem
30.	Új teremtmény.....
18.	Vakmerőség.....
19.	Vakmerőség és bátorság gyerekkorban.....
64.	A vallás hatása.....
34.	Valódi áru.....

Bevezetés

A könyvbe gyűjtött történetek az Áldott Szépség (Bahá'u'lláh), a Báb, 'Abdu'l-Bahá és néhány korai hívő életéről, valamint fontos történelmi eseményekről szólnak.

A gyűjtemény célja, hogy megfelelő anyagot adjon a szülők kezébe, akik gyermekeikkel szeretnék megismertetni a hitet, s együtt olvasva, beszélgetve hozzásegítsék őket ahhoz, hogy a nagy Ügy magasztos tanításait megértsék. Ezáltal talán meg tudják védeni a fiatalokat a mai anyagi társadalom fertőző befolyásától és veszélyeitől, mely bár összeomlásra ítéltetett, mégis magával rántja a mi fiataljainkat is.

A kiválasztott történetek érdekes epizódokat tartalmaznak, illetve szokatlan témákkal foglalkoznak. Minden történet egy a Szent Íratokból vett idézettel kezdődik, mely megvilágítja a történet erkölcsi tanulságát, és segíti annak bevésődését a gyermekek emlékezetébe.

Annak érdekében, hogy a gyerekek fejében egy tiszta és rendezett kép alakuljon ki, azt javasoljuk, hogy világosan magyarázzák el nekik az alábbiakat:

1. Isten mindig küldött Hírnököket az emberiség vezetésére, és ez nagyjából ezer évenként történt.
2. Először minden Hírnököt ellenállás fogadott. Tagadással, bebörtönzéssel és üldözéssel szembesültek, ám később az Isteni Szó hatása Ügyük elterjedéséhez, majd általános elfogadásához vezetett.
3. A természethez hasonlóan a vallásokban is négy évszakot különböztethetünk meg.
4. A Bahá'í Törvénykorszak legalább ezer évig fog fennállni, de a Bahá'í Ciklus időtartama ötszázezer év.
5. Az összes korábbi Hírnök megígérte a következő Megnyilvánulás eljövetelét valamint a „minden korok Megígértjének” megjelenését is.
6. Öszentsége a Báb egy független Isteni Megnyilvánulás, ugyanakkor a Hírnökök Királya, a legnagyobb Kinyilatkoztatás Előfutára is.
7. Maga Bahá'u'lláh, „minden vallás és minden nemzet Megígértje” Isten Legfőbb Megnyilvánulása. Bahá'u'lláh eljövetelével „Isten Napja” köszöntött ránk; az a „Nap, amikor az emberiség a világok Ura előtt fog állni”. Ötszázezer éven belül, amíg a Bahá'í Ciklus tart, nem várható az Áldott Szépségéhez foghatóan nagy jelentőségű Kinyilatkoztatás.
8. A szent Megnyilvánulások „az anyaméhben való megfogantatásuktól kezdve különleges lények”. Ez azt jelenti, hogy bár külsőleg olyanok, mint a többi ember (pl. enni-inni, aludniuk kell), tetteikben, viselkedésükben nagyon különböznek tőlük, és mind rendelkeznek a következő tulajdonságokkal:
 - Velük született belső tudásuk van, mely nem megszerzett, hanem Isteni forrásból fakad.
 - Tetteik, magatartásuk különbözik másokétól.
 - Ismerik a jövőt, vagyis a láthatatlan birodalom ismeretével is rendelkeznek.
 - Képesek rendkívüli és csodás cselekedetekre.
 - Tökéletes Nevelők.
 - A türelem és állhatatosság Megtestesülései.

- A történelem igazolta, hogy a Báb és Bahá'u'lláh valamennyi erényt a legnagyobb és legfigyelemreméltóbb mértékben megtestesítették. Minden méltatlan jellemvonás hiányzott Belőlük.

A legtöbb történet valamilyen erkölcsi tanulsággal rendelkezik, és bemutatja a történetben leírt viselkedés hatását. A bevezető idézetek kapcsolódnak a történethez, és a szülők a gyermek értelmi szintjének megfelelően magyarázhatják el azok jelentését.

A történeteket az eredeti forrásokhoz képest némileg leegyszerűsítettük és lerövidítettük. Reméljük, hogy így erősíteni fogják a gyerekek hitét, és szívükben Istenfélelmet ébresztenek. Ha megszeretik a könyvet, megoszthatják a történeteket gyerekosztályokon vagy Tizenkilencnap ünnepken barátaikkal vagy más bahá'iókkal.

A könyv tartalma hiteles és dokumentált a bahá'í és nem bahá'í történelmi feljegyzésekben. Minden történetnél több forrást hasonlítottunk össze, és a legpontosabbnak tűnőt használtuk fel. Történelmi eseményeknél vagy életrajzoknál, mint pl. Varqá vértanúsága, a legújabb forrásokat vettük figyelembe a korábbiakkal szemben. A pontos adatok a könyv végén találhatóak.

A TÖRTÉNETEK FORRÁSA

1. H Balyuzi, The Báb; M.A. Faizi, The Primal Point
2. „Kawákibu’ d-Durríyih”, vol. 1
3. Nabíl’s Narratív
4. Nabíl’s Narrative; History of the Martyrs of the Cause, vol. 1.
5. Nabíl’s Narrative
6. ibid.
7. ibid.
8. ibid.
9. ibid.
10. World Order: Quarterly magazine, Spring 1971; Historical articles: Fereydoon Adamiat; „Kawákibu’ d-Durríyih”, vol. 1
11. H.M. Bayuzi, The Báb
12. Nabíl’s Narrative
13. ibid.
14. H.M. Bayuzi, The Báb
15. Nabíl’s Narrative
16. ibid.
17. H.M. Bayuzi, The Báb; Nabíl’s Narrative
18. Momen, The Bábí and Bahá’í Religions, 1844-1944; Táhirih, Varqá Magazine, vol.6, no.3
19. Star of the West, vol.12
20. Daryáy-i-Dánish
21. Ma’idiy-ih Asmani, vol.8
22. Hikáyát-i-Amri, vol.2, Ruhi Arbab
23. A. Taherzadeh, The Revelation of Bahá’u’lláh, vol.4
24. ’Abdu’l-Bahá, Megválaszolt kérdések, 9.
25. A. Taherzadeh, The Revelation of Bahá’u’lláh, vol.3
26. ‘Ali Akbar Furútan, Selections from the Earthly Life of Bahá’u’lláh
27. H.M. Bayuzi, Baká’u’lláh the King of Glory
28. A. Taherzadeh, The Revelation of Bahá’u’lláh, vol.3
29. ibid.
30. ibid.
31. ibid.
32. ibid.
33. A. Taherzadeh, The Revelation of Bahá’u’lláh, vol.4
34. Tarániy-i-Omid, year 28, no 1
35. A. Taherzadeh, The Revelation of Bahá’u’lláh, vol.3
36. ibid.
37. ibid.
38. Star of the West
39. Hikáyát-i-Amri, vol.1
40. ‘Áhang-i-Badi, year 28, no 9
41. ‘Áhang-i-Badi, year 30, no 33
42. Tarániy-i-Omid, Ruhi Arbab
43. Dástánhá-yi-Ámúzandih, Furugh Arbab

44. A. Taherzadeh, The Revelation of Bahá'u'lláh, vol.3
45. Tarániy-i-Omid, Ruhi Arbab
46. Masábih-i-Hidáyat, vol.5
47. Hikáyát-i-Amri, vol.2, Ruhi Arbab
48. Khátirát-i-Habib, vol.2
49. Varqá magazine, year 3, no 2
50. 'Áhang-i-Badí, year 23, no 5
51. Dástánhá-yi-Ámúzandih, Furugh Arbab
52. Hikáyát-i-Amri, vol.1, Ruhi Arbab
53. Varqá magazine, year 3, no 10
54. 'Áhang-i-Badí, special issue on 'Abdu'l-Bahá
55. Kawákibu'd-Durríyyih, vol.2
56. Andalib magazine, year 7, no 25
57. Kawákibu'd-Durríyyih, vol.1
58. Shoghi Effendi, God Passes by
59. Khitábát, vol.2
60. Khátirát-i-Habib, vol.1
61. Taranih magazine, Ruhi Arbab
62. Varqá magazine, vol.6, no 6
63. Dástánhá-yi-Ámúzandih, Furugh Arbab
64. 'Abdu'l-Bahá, The Secret of Divine Civilisation
65. Dástánhá-yi-Ámúzandih, Furugh Arbab
66. Varqá magazine, vol.6, no 6
67. Hikáyát-i-Amri, vol.2, Ruhi Arbab
68. Khátirát-i-Nuh-Sálih
69. Star of the West, vol.2, no 7
70. 'Áhang-i-Badí, year 121, no 1
71. Taafaki, Thoughts: Education for Peace and One World
72. Dástánhá-yi-Ámúzandih, Furugh Arbab
73. Varqá magazine, vol.6, no 4

1.

Isteni tudás

'Abdu'l-Bahá ezt mondja:

„Valóban, ama Szent Valóság (Megnyilvánulás) a kezdettől fogva tudatában van a létezés titkának, és gyermekkorától kezdve a nagyság jelei mutatkoznak és nyilvánulnak meg Benne. Ezért hát, hogyan is lehetne az, hogy ne lenne Ő tudatában mindezeknek a jótéteményeknek és erényeknek?”

Megválaszolt kérdések, 39:5

Egyszer a Báb egyik nagybátyja megkérdezte a testvérét, a Báb nevelőapját:

– Miért hagytad el atyáid vallását, és lettél a Báb követője?

Ő így felelt:

– Ugye te is tudod, hogy a Báb az én gyámságom alatt nevelkedett? Ez idő alatt gyakran tanúsított olyan magatartást és viselkedést, melyhez hasonlót más gyermektől sohasem láttam. Még gyermek volt, amikor egyszer Sabzpúshánba kirándultunk. (Ez egy imám sírhelye, mely Shíráztól 12 kilométerre délre fekszik, egy hegy tetején. A sírhelyhez vezető út olyan nehezen járható, hogy még igen edzett emberek is nagyon kifáradtak, mire ezt az utat megtették). Amikor megérkeztünk ehhez a síremlékhez, teljesen kimerültünk. Megmosakodtunk, megvacsoráztunk, majd lefeküdtünk aludni. Éjszaka, amikor felébredtem, láttam, hogy a Báb, aki akkor még csak kilenc éves volt, nincs az ágyában. Szörnyű nyugtalanság lett rajtam úrrá. Attól féltem, hogy esetleg lezuhant a hegyről. Mindenkit azonnal felébresztettem, és valamennyien a keresésére indultunk. A sötétben nem sokat láttunk, ám némi keresgélés után a hegy lába felől egy hang ütötte meg a fülünket. Elindultunk a hang irányába, míg végül rábukkantunk a Bábra, aki ebben a kései órában meditációba merülve imádkozott. Ez persze csak egyike a gyermekkorában történt eseteknek. Ma viszont itt vannak a kinyilatkoztatott versei. Ezek alapján nem férhet hozzá kétség, hogy Ő Isten Küldötte.

A Báb Ő Szentsége öt éves volt, amikor Shaykh Ábid iskolájába kezdett járni. Tizenegy éves lehetett, amikor egy alkalommal Shaykh Ábid hazavitte a Gyermeket nevelőapjához, és kijelentette:

– Nem vagyok méltó ennek a Gyermeknek a tanítására.

A nála eltöltött hat esztendő alatt Shaykh Ábid és a többi diák számos alkalommal győződhetett meg arról, hogy a Báb isteni eredetű tudással rendelkezik, melyet nem lehet iskolában megszerezni. Viselkedése már gyermekkorában teljesen más volt, mint a többi emberé.

A Báb öt éves korában kezdett iskolába járni. A legelső napon beültették két tizenkét éves fiú közé. A gyermekek, a Bábót kivéve, mind hangosan olvasták a leckéjüket. Ő azonban csak ült csendben, leszegett fejjel. A történet mesélője, Áqá Muhhamad Ibráhím, aki maga is ebbe az osztályba járt, megkérdezte a Bábótól:

– Te miért nem olvasol hangosan?

A Báb nem felelt. A következő pillanatban az egyik diák Háfiz alábbi versét kezdte el szavalni:

*A Magasság Királyságából hívnak Téged.
Nem tudom, miért estél
ebbe a halandó csapdába.*

Ekkor a Báb odafordult Áqá Muhhamad Ibráhímhöz és így szólt:
– Íme, a válasz a kérdésedre.

Shaykh Ábid vallási órákat is tartott. Ilyenkor a diákok a Koránról és a hagyományokról beszélgettek. Egyik nap a diákok feltettek egy kérdést, amelyből aztán érdekes vita kerekedett. Végül azonban a kérdésre sem a diákok, sem pedig Shaykh Ábid nem tudott kielégítő választ adni.

– Ma este utánanézek a könyveimben, és holnap választ adok a kérdésekre – mondta Shaykh Ábid.

A Báb, aki eddig csendben hallgatta a vitát, egyszer csak megszólalt:

– Engedelmeddel, én megválaszolom ezt a kérdést.

Shaykh Ábid beleegyezett. A Báb beszélni kezdett, és egy csapásra valamennyi diák számára érthető és kielégítő feleletet adott a kérdésre.

– Oly fiatal vagy. Hol tettél szert ilyen tudásra? – kérdezte ekkor Shaykh Ábid döbbsen.

A Báb Háfiz következő versével válaszolt:

*Ha a Szentlélek bőkezűsége valaki segítségére sietne,
Megtennék űk azt, amit egykoron Krisztus tett.*

Maga Shaykh Ábid mesélte a következő történetet:

„Egy nap megkértem a Bábót, hogy szavalja el a Korán első sorát, mely úgy szól, hogy 'Isten, a Könyörületes, az Irgalmas nevében'.

– Jó lenne megtudni, vajon mi is lehet a vers jelentése – mondtam, és úgy tettem, mintha nem ismerném azt.

A Báb erre jelentkezett, majd így szólt:

– Én tudom a jelentését. Ha megengeded, elmondom.

Aztán beszélni kezdett, és olyan magyarázatát adta az „Isten”, a „Könyörületes” és az „Irgalmas” szavaknak, melyet még korábban nem hallottam, de még csak nem is gondoltam rá soha. Ekkor úgy döntöttem, hogy nincs mit tenni, hazaviszem a Bábót a nagybátyjához.

– Nem tartom magam érdemesnek arra, hogy ezt a gyermeket tanítsam. Nagyon vigyázz rá, mert olyan dolgot ismertem fel űbenne, melyet csak Prófétákban lehet felismerni! – mondtam a nagybátyjának.

Évekkel később, amikor a Báb bejelentette Küldetését, Shaykh Ábid is kinyilvánította Belé vetett hitét.

Shaykh Ábid a Báb gyermekkoráról

Shaykh Ábid a gyermekek tanítója volt. Miután a Báb bejelentette küldetését, Shaykh Ábid is kinyilvánította, hogy hisz a Bábben. Ha megkérdezték tőle, miért hisz Őbenne, ezt felelte:

– A Szent Versein kívül még egy okom van rá: a tanítója voltam, és számomra nyilvánvalóvá vált, hogy már gyermekként is teljesen más volt, mint a többiek. Valamennyi gyermek odáig volt a játékért, míg Ő inkább a leckéjével és a házi feladatával foglalkozott. Előfordult, hogy reggel késve érkezett az iskolába. Ha megkérdeztem, hol volt, nem felelt rá semmit. Többször is érte küldtem néhány diákot, hogy elhozzák otthonról az iskolába. Amikor a diákok visszajöttek, és megkérdeztem, mit csinál a Báb, azt válaszolták, hogy az előszoba sarkában imádkozik. Egy nap aztán így szóltam hozzá:

– Még csak kilenc éves vagy. Neked még a kötelező imát sem kell elmondanod. Miért imádkozol hát oly sokat mégis?

– Olyan szeretnék lenni, mint a Nagypám – felelte. A Báb persze ezzel arra célzott, hogy olyan szeretne lenni, mint Mohamed Őszentsége volt.

Ugyancsak Shaykh Ábid mesélte a következő történetet:

„ Minden héten valamelyik diák meghívta magához a többi osztálytársát. Ilyenkor mindannyian kimentek a kertbe játszani. Amíg a többi gyermek játszott, a Báb csendben félrevonult egy csendes zugba, és imádkozni kezdett egy fa árnyékában. Akármilyen étel vagy harapnivaló volt nála, azt mindig odaadta a többieknek. A társaival sohasem veszekedett. Bár a gyerekek gyakran panaszkodtak egymásra, soha egyetlen rossz szót sem szóltak a Bábra. Gyermekkori viselkedése és szent versei számomra elég bizonyosságul szolgáltak arra, hogy Ő valóban Isten Megnyilvánulása.”

Megbízhatóság

Bahá'u'lláh ezt mondja:

„A megbízhatóság olyan akár az emberiség városának az erődje, vagy mint az emberi templom számára a szemek. Akiből ez hiányzik, az a látásuktól megfosztottak közé számíttatik az Ő trónja előtt.”

Compilation of compilations, 2 fejezet, 330. oldal

Történt egyszer, hogy valaki a Báb Őszentségére bízott egy értéktárgyat. Megkérte, adja el, majd a kapott pénzt juttassa el hozzá. A tárgy átadásakor tulajdonosa meghatározta annak értékét. Egy idő után a Báb el is adta az értéktárgyat, és az érte kapott pénzt elküldte a gazdájának. Miután a Báb megbízója kézhez kapta a pénzt, megszámlolta és látta, hogy a kapott összeg több annál, mint amiben megállapodtak. Tüstént írt egy levelet a Bábnak, amelyben megkérdezte:

– Miért küldtél nekem nagyobb összeget annál, mint amiben megállapodtunk?

A Báb válaszlevelében így felelt:

– A rám bízott értéktárgyad ára épp annyi, amennyit elküldtem neked. Se több, se kevesebb. Mivel nem adtam el rögtön, és nálam hevert egy ideig, nem akartam, hogy veszteség érjen téged.

Akármennyire is szeretne volna ez az ember később visszafizetni a többletet, a Báb nem fogadta el.

Az igazság keresése

Bahá'u'lláh ezt mondja:

„A létezés világa e Napon ezen Isteni Kinyilatkoztatás tündöklő fényében ragyog. Megmentő kegyelmét magasztalja, és dicséretét zengi minden teremtett dolog. A világegyetemet az öröm és boldogság mámore lengi körül. A régmúlt Törvénykorszakok Írásai ujjongva fogadják e nagy örömnepet, melynek üdvözölnie kell Isten ezen legnagyobb Napját. Boldog, ki megélte e Napot s felismerte annak rangját.”

World Order of Bahá'u'lláh, p.106

Mullá Husayn Bushrúyihban született, és itt is nevelkedett. Vékony testalkatú, gyenge, ám tiszta szívű és éles eszű fiúcska volt. Gyermekkorában egyszer Mohamedről álmódott. Azt álmódta, hogy Mohamed szájából víz patakzik elő, ami elárasztja az egész világot. Úgy magyarázták az álmát, hogy a jövőben nagy tetteket fog majd végrehajtani. Mullá Husayn tizenhét éves koráig Bushrúyihban tanult, majd Karbilába ment, hogy Siyyid Kázim-i-Rashtí iskolájában folytassa tanulmányait. Ebben az időben Siyyid Kázim azon fáradozott, hogy az embereket felkészítse a Megígért eljövételére. Tudta, hogy Isten nemsokára egy Hírnököt küld el a földre, hogy útmutatást adjon az emberiség számára. Így aztán minden beszéde a Megígért eljövételéről szólt.

– Ébredjetek és legyetek résen, mert a Megígért eljövetele közel van! – hirdette.

Mullá Husayn kilenc évig volt Siyyid Kázim hűséges tanítványa. Valahányszor fontos ügyben kellett eljárni, Siyyid Kázim Mullá Husaynt bízta meg a feladat elvégzésével. Még Isfahánba is őt küldte el maga helyett. Élt ugyanis akkor Isfahánban egy híres mujtahid (iszlám egyházi személy), Hájí Siyyid Muhammad Báqir. Ez a pap azt állította, hogy Siyyid Kázim az iszlám vallás ellensége. Ezért aztán Siyyid Kázim kijelölte Mullá Husaynt, hogy utazzék el Isfahánba és bírja jobb belátásra ezt a papot. Mullá Husayn ellátogatott ehhez a mujtahidhoz, és három napig beszélgetett vele, míg végül sikerült meggyőznie arról, hogy Siyyid Kázim valójában az iszlám vallás igaz híve.

Mullá Husayn küldetése alatt egy kis szobában szállt meg. A szobája teljesen üres volt, s nem volt benne egyéb, mint egy gyapjuszőnyeg, amin álomra hajthatta a fejét. Miután a muszlim pappal beszélt, ide tért vissza a szobájába. Egy napon a pap elküldte Mullá Husaynhoz egyik tanítványát, hogy adjon át neki 100 tumánt (ha ezt az összeget átváltanánk mai pénzre, akkor egy új autót lehetne rajta vásárolni). Mullá Husayn szerette volna megmutatni, mennyire független az evilági dolgoktól, ezért nem fogadta el a pénzt.

Amikor küldetését bevégezte, visszatért Karbilába. Ekkor tudta meg, hogy Siyyid Kázim huszonkét napja meghalt, így sajnos már nem találkozhatott vele. Siyyid Kázim utolsó szavaival azt kérte diákjaitól, hogy hagyjanak fel iskolai tanulmányaikkal, és induljanak a Megígért keresésére. Siyyid Kázim néhány tanítványával együtt Mullá Husayn is útnak indult Búshíhr felé. Az út nagy része alatt böjtölt és imádkozott. Szüntelenül Isten útmutatását kérte, hogy tegye őt képessé a Megígért felismerésére. Az emberek már több mint ezer éve várták ezt a Megígértet, ám most, hogy felbukkanásának ideje elérkezett, mégsem tudta senki, hol fog megjelenni. Ezért aztán Mullá Husayn Istenbe vetette minden bizodalját, és mivel úgy érezte, egy belső erő Shíráz városa felé vezeti, elindult hát abba az irányba. Miután Shírázba érkeztek, így szólt utitársaihoz:

– Ti most menjtek el a mecsetbe! Később én is csatlakozom hozzátok.

Nem sokkal azután, hogy társaitól elvált, egy zöld turbános, sugárzó arcú Fiatalember közeledett felé, s miután szívélyesen üdvözölte Mullá Husaynt, meghívta magához otthonába. Mullá Husayn először nem akarta elfogadni a meghívást, ám az Ifjú tekintete oly ragyogó volt, hogy nem tudott ellenállni a kérésnek, s követte Őt otthonába. Miután megmosta a kezét, arcát, és elfogyasztotta a teáját, Mullá Husayn felállt, hogy visszatérjen a mecsetbe. Az Ifjú azonban ragaszkodott hozzá, hogy maradjon nála vacsorára is. Elérkezett az esti imádság ideje, így Mullá Husayn és a Fiatalember imádkozni kezdtek. Mullá Husayn ismét Isten útmutatását kérte. Az imádság után az Ifjú megkérdezte tőle:

– Melyek voltak Siyyid Kázim utolsó szavai?

– Siyyid Kázim azt kérte, hogy mindnyájan induljunk a Megígért felkutatására – felelte Mullá Husayn.

– Azt is elárulta Siyyid Kázim, mely jelek alapján lehet felismerni a Megígértet? – faggatta tovább az Ifjú.

– Igen – hangzott a felelet. – A Megígért 30 évesnél fiatalabb, nincsen testi hibája, nem dohányzik, Mohamed Próféta családjából származik, és veleszületett tudással rendelkezik (ami azt jelenti, hogy tudását nem iskolában szerezte).

Az Ifjú tartott egy pillanatnyi szünetet, majd így folytatta:

– És vajon ezek a jelek nincsenek meg mind Bennem?

Mullá Husayn nem felelt. Talán ez az Ifjú lenne a Megígért, akinek az eljövételét már ezer éve várjuk? Évekkel korábban, amikor még Siyyid Kázimnál tanult, sokat gondolkozott azon, miként ismerhetné fel a Megígértet, ha egyszer találkozna vele? Akkor elhatározta, hogy megkéri majd a Megígértet, olvasson el egy könyvet, amit ő maga, Mullá Husayn írt, és értelmezze a benne lévő bonyolult részeket. Siyyid Kázim említette egyszer, hogy a Megígért kérés nélkül le fogja írni József szúrájának egy szövegmagyarázatát. Ezekkel a gondolatokkal a fejében Mullá Husayn a legnagyobb tisztelettel átadta az Ifjúnak a saját könyvét, és kérte, magyarázza el a nehéz részeket. Az Ifjú (vagyis a Báb) egy rövid pillantást vetett a könyvre, majd elmagyarázta valamennyi nehéz szakaszt. Mullá Husaynt teljesen megdöbbenette az Ifjú tudása, és még mielőtt megszólalhatott volna, a Báb máris így folytatta:

– És most itt az ideje, hogy megmagyarázzam József szúráját.

Mullá Husayn ekkorra már tudta, hogy ez az Ifjú, a Báb, az a Megígért, akire az emberek ezer éven át vártak. Attól a pillanattól kezdve elvesztette időérzékét, és mikor felocsúdott, már reggel volt.

Így történt, hogy Mullá Husayn elsőként ismerte fel a Bábót, és ő lett a Báb legelső híve. A Báb ezt mondta neki:

– Én vagyok a Báb (a Kapu) és te vagy a "Bábu'l-Báb" (a Kapu Kapuja). Senkinek se szólj egy szót sem! Még tizenhét hívőnek kell rám találnia és hinnie Bennem.

Reggeli után Mullá Husayn elhagyta a házat, és visszatért a mecsetbe, de már nem ugyanaz az ember volt, mint azelőtt. Láthatta a Megígértet és a Báb követője lett. Úgy érezte, ő a legerősebb ember a világon, hiszen szíve vágya teljesült: felismerhette a Megígértet.

Mullá Husayn ezután a Báb utasításait követve osztályokat indított, és diákjaival a Korán tanításait kezdte tanulmányozni. Eközben türelmesen várta, hogy a többi tizenhét lélek, akiknek még maguktól fel kellett ismerniük a Bábót, rátaláljanak a Próféta. Mind más és más módon, de lassanként valamennyi kereső megtalálta és felismerte a Bábót. Volt, akinek álmai segítettek, mások imádságaik által világosodtak meg. Ezután a Báb mind a tizennyolcat maga köré gyűjtötte, és így szólt:

– Ti vagytok az Élő (Isten) Betűi.

S valóban, „Élővé” lettek az új hitük által (arabul az élő, „háy”, szó számértéke tizennyolc). Ezután a Báb mindnyájuk számára kijelölt egy-egy feladatot. Mullá Husaynnek azt a megbízatást adta, hogy menjen többedmagával Teheránon keresztül Mash'hadba, és valamennyi útjukba eső

településen adjon hírt az embereknek a Báb Őszentsége kinyilatkoztatásáról. Mullá Husayn végrehajtotta a reá szabott feladatot, és miután megérkezett Mash'hadba, az új hívek segítségével felépített egy házat, amit „Bábíyyih”-nek nevezett el. Hamar híre ment ennek a háznak Mash'hadban és mindenki, aki csak hallani óhajtott az új kinyilatkoztatásról, ellátogatott ide. Nagyon sokan hívők lettek, és a Bábík száma napról-napra gyarapodott.

Kis idő múltán Mullá Husaynnek tudomására jutott, hogy a Bábót bebörtönözték, és a Máh-Kú erődbe zárták. Elhatározta, hogy Színe elé járul, így aztán gyalog nekivágott az 1600 km-es útnak. A Bábnál tett látogatása után visszatért Mash'hadba, ahol a Báb útmutatását követve folytatta otthonában az emberek tanítását. Röviddel ezután a kormány áthelyezte a Bábót Máh-Kú börtönéből Chihriq tömlöcébe. Eközben Sáríban, egy másik Élő Betűje, Quddús is fogságba került egy Mírzá Muhammad Taqí nevű mujtahid (egyházi személy) házában. A Báb elküldte zöld turbánját Mullá Husaynnek, és arra kérte, vegyen magához egy fekete zászlót, menjen el Mázindaránba (Sári közelében), és szabadítsa ki Quddúst. Mullá Husayn néhány Bábival nyomban útnak is indult. A Sári közelében fekvő városban, Bárfurúshban (mai nevén Bábul) élt egy álnok Mujtahid, Sa'idu'l-'Ulamá. Igen gonoszán viselkedett Quddússzal szemben is. Amikor hallotta, hogy Mullá Husayn és társai Quddús kiszabadítására sietnek, éktelen haragra gerjedt. Megparancsolta, hogy fontos ügyre hivatkozva még aznap este hívjanak össze népgyűlést a mecsetben. Sokan összegyűltek Bárfurúsh mecsetében. Sa'idu'l-'Ulamá is eljött, s alighogy belépett, a földre hajította a turbánját, kettészakította az ingét, és hangosan kiabálni kezdett:

– Ó emberek! A vallás kihullott a kezeink közül! Odaveszett az igaz hit! Veszélyben az iszlám! Miért hallgattok hát? Jönnék a Bábík! Harcoljatok ellenük!

Ezzel a beszéddel lázította az embereket, és uszította őket a Bábík ellen.

Időközben Mullá Husayn is figyelmeztette a kísérőit.

– Az ösvény, amelyre léptünk, nem tartogat egyebet számunkra, mint megpróbáltatást. Aki ezen az úton kíván haladni, annak az új Hitre kell összpontosítania gondolatait. Sokan közülünk mártírhalált halnak majd. Ha bárki vissza akar fordulni, most tegye!

– Készen állunk, és felkészültünk, hogy minden nehézséget eltűrjünk – felelték mind.

– Hagyjátok hátra pénzeteket és értékeiteket, hadd lássa mindenki, hogy mi nem vagyunk a pénz és a földi javak rabjai! – folytatta Mullá Husayn.

A beszéd után folytatták útjukat Bárfurúsh felé. Az út során meg-megálltak pihenni. Az egyik ilyen pihenő alkalmával egy nagy fa alatt telepedtek le. Miközben pihentek, erős szél támadt, és a fa egyik ága letörött. Mullá Husayn felkiáltott:

– Muhhamad Sháh eltávozott!

Három nap múltán egy Teheránból Mash'hadba utazó küldöncről hallották, hogy Muhhammad Sháh valóban meghalt.

Eközben Bárfurúsh város lakóit olyannyira fellázította Sa'idu'l-'Ulamá, hogy azok puskákkal, kardokkal, botokkal felfegyverezve vonultak ki a városból a Bábík elé.

Ahogy Mullá Husayn és a Bábík közeledtek a városhoz, a településtől mintegy öt kilométerre a feldühödött tömeg rájuk rontott. Mullá Husayn megpróbált beszélni az emberekkel, ám azok nem hallgattak rá. Miután a tömeg hét Bábít megölt, Mullá Husayn engedélyt adott az önvédelemre. A Bábík ekkor hangos „Yá Sáhibuz'Zaman” (Ó, Idők Ura) felkiáltással nekirontottak támadóiknak. Mullá Husayn üldözőbe vett egy puskás embert, aki az egyik Bábít megölte. A puskás ember ijedtében egy fa mögé bújt. Amikor Mullá Husayn utolérte, kardjának egyetlen csapásával átvágta a fa törzsét, kettéhasította a fegyveres puskája csövét és magát a fegyveres embert is. Amikor ezt a többi ember meglátta, mind fejvesztve menekülni kezdett. A látottakon még maguk a Bábík is elámultak, hisz' tudták, hogy Mullá Husayn nem erős ember; olyannyira nem, hogy még a keze is

remegett, ha csak egy tollat kellett megfognia. Ám a hite által most bámulatos erőre és bátorságra tett szert. Mullá Husayn keresztülhatolt az ellenséges tömegen egészen Sa'idu'l-'Ulamá házáig. Ott többször is hangosan felkiáltott:

– Ó, te gyáva! Te, aki harcba küldöd az embereket, magad miért bújtál meg ebben a házban?

Sa'idu'l-'Ulamá nem mert előbújni a házból. A félelemtől remegő emberek ekkor odaléptek Mullá Husaynhez és kérték, hogy kössenek békét. Mullá Husayn beszélni kezdett az emberekhez.

– Mit ártottunk mi nektek, hogy ránk lőtök? Nem akarunk benneteket bántani. Menjetez hát haza otthonaitokba!

Ezután Mullá Husayn és a Bábík egy fogadóba mentek. A város lakói nem voltak hajlandók ételt adni nekik. Mullá Husayn elrendelte, hogy elővigyázatosságból zárják be a fogadó ajtaját. Amikor elérkezett az esti ima ideje, egyik társuk felment a fogadó tetejére, hogy elénekelje az Adhánt (esti imára hívás). Alig hagyta el egy pár szó a száját, egy golyó máris megölte. Ekkor Mullá Husayn felküldött egy másik embert a tetőre, ám őt is lelőtték. Amikor immár a harmadik embert is megölték imádság közben, Mullá Husayn megparancsolta a Bábíknak, hogy védjék meg magukat. „Yá Sáhíbuz'Zaman” kiáltással kirontottak a fogadóból, és megtámadták az ellenséget. Rövid időn belül az emberek ismét menekülni kezdtek. Ekkor a város hivatalnokai maguk jöttek el Mullá Husaynhez, hogy békét kössenek, és ígéretet tettek, hogy többé nem fogják zaklatni őket. Megegyeztek, hogy egy csapat katona kíséri majd el a Bábíkat, hogy megvédjék őket a tömeg támadásaitól. Amikor Sa'idu'l-'Ulamá értesült minderről, magához hívatta a katonák csapattisztjét.

– Támadjatok rá útközben Mullá Husaynre és a Bábíkra, és egytől egyig mészároljátok le őket! Feladatod végeztével magadhoz veheted Mullá Husayn lovát és kardját.

– De hogy támadhatnék én rájuk? Ezek vallásos, istenfélő emberek! Három mártírt áldoztak fel, csak hogy befejezhessék az Adhánt! – felelte a tiszt.

Sa'idu'l-'Ulamá azonban tovább erősködött:

– Öld csak meg őket! Ha Isten netán kérdőre vonna téged mindezért, én magam felelek majd Neki helyetted – mondta.

Így aztán az úton a katonák valóban megtámadták a Bábíkat, és ádáz küzdelem alakult ki közöttük. Végül a Bábíknak sikerült végezni valamennyi támadójukkal. Ám mivel bizonyosra vették, hogy hamarosan újabb katonák rontanak majd rájuk, bemenekültek a közeli Tabarsí erődbe, és önvédelemre rendezkedtek be.

Különös, hogy a Bábík érkezése előtti éjszakán az erődítmény felügyelőjének volt egy álma, melyben Husayn Imám és kísérete az erődítményhez érkezett, és megisméltődtek a Karbilá sivatagjában lejátszódott események. Karbilá sivatagja volt az a hely, ahol Husayn Imám és kísérete mártírhalált halt. Amikor a felügyelő meglátta Mullá Husaynt, a földre borult és így üdvözölte:

– Te ugyanaz a Husayn Imám vagy, akit álmomban láttam!

– Az álmod igaz volt. Hamarosan ez a hely is olyanná lesz, mint Karbilá sivatagja – felelte Mullá Husayn.

Ezalatt Sa'idu'l-'Ulamá sem tétlenkedett. Levelet írt Teheránba, és segítséget kért a kormánytól. A kormány azon nyomban puskákkal és ágyúkkal felfegyverzett sereget küldött a Bábík elpusztítására. Mullá Husayn elküldte hét társát Sáríba, hogy kiszabadítsák Quddúst és hozzák az erődbe. Ezalatt a hátramaradt Bábík az erőd leomlott falát javították meg, és igyekeztek önmaguk védelmére felkészülni. A sah parancsára Mihdí-Qulí Mírzá óriási hadsereg élén érkezett az erődhez, és tábort ütött egy közeli faluban. A Bábík az éj leple alatt Mullá Husayn és Quddús vezetésével rajtaütöttek a hadseregen. A katonák mind elináltak, még maga Mihdí-Qulí Mírzá is úgy mentette az irháját, hogy az ablakon ugrott ki az udvarra. Eszeveszett menekülésükben a katonák még egy nagy láda pénzt is hátrahagytak a szobájukban. Quddús megparancsolta a Bábíknak, hogy térjenek vissza az erődbe, és ne nyúljanak a pénzhez. Mihdí-Qulí Mírzá olyannyira

megjédt ettől a támadástól, hogy levelet írt a miniszterelnöknek, Mírzá Taqí Khánnak, amelyben még az eddigénél is több katonát kért. Mírzá Taqí Khán válaszul ezt írta Mihdí-Qulí Mírzának:

– Oly sok katona állt a szolgálatodra, ám te mégis megfutamodtál a Bábík maroknyi seregétől.

Erre Mihdí-Qulí Mírzá elküldött Mírzá Taqí Khánnak egy puskát, melyet Mullá Husayn hasított ketté, és a következő üzenet állt mellette:

– Ily ereje van a Bábík egyikének. Az embert és a fát, melyet ugyancsak ő hasított ketté, már nem tudom elküldeni.

Amikor Mírzá Taqí Khán ezt meglátta, nyomban küldte a kért erősítést. Mihdí-Qulí Mírzá tizenkétezer erős katonával vette körbe az erődítményt, hogy végleg lesújtson a bent lévő mintegy háromszáz Bábíra. A katonák elzárták az élelmiszer-utánpótlás útját, és hónapokon át éhezettették a Bábíkat. A Bábík túlélésük érdekében végül a nyergek bőréből és a füvek gyökereiből főztek maguknak visszataszítóan rosszízű levest.

Egy napon, amikor Mullá Husayn és Quddús az erőd tetejéről figyelte a sereget, az egyik Bábí, Rasul Behnamiri, jelentette, hogy a víztartalékaik elfogytak. Tudták, hogy ez egyet jelent mindnyájuk pusztulásával. Quddús erre felnézett a szikrázóan tiszta égre, és így szólt:

– Ne aggódjatok! Ma éjszaka óriási felhőszakadás lesz, azután meg erős havazás.

Rasul Behnamiri felnézett a tiszta égre, ám egy szót sem szólt. S valóban, aznap éjszaka olyan heves zivatar kerekedett, hogy a víz mindent elárasztott. A Bábík annyi vizet gyűjtöttek, amennyit csak bírtak, ám közben az ár tönkretette a katonák sátrait és élelmiszertartalékait. Az esőt ezután olyan havazás követte, melyhez hasonlót még télen sem tapasztaltak errefelé korábban. Így jó darabig a katonák nem is tudtak újabb támadást intézni az erőd ellen.

'Abbás Qulí-Khán-i-Lárijáni, a katonák egyik parancsnoka később így emlékezett vissza a történetekre:

„Egyik éjszaka Mullá Husayn fehér ruhába öltözve megjelent a táborunkban. Egyedül érkezett lóháton. A kezében a Koránt tartotta, és így szólt hozzánk:

– Mi elfogadjuk a Koránt, és hiszünk Isten Küldöttében. Miért támadtok hát ránk?

Még sok más dolgot is mondott. Szavai nagyon megindítóak voltak, féltem is, hogy feltüzeli a katonákat. Tudtam, hogy igazat beszél, ám mégsem tehettem semmit, hiszen a sah parancsát kellett követnem, no meg persze a hittudósok felé is felelősséggel tartoztam. Így megparancsoltam a katonáknak, hogy támadjanak rá. Ám abban a pillanatban, hogy a katonák megindultak felé, ő nyomtalanul eltűnt.”

Az erőd hosszantartó ostroma alatt a katonák többször is támadtak, ám valahányszor a Bábík „Yá SáhíbuZ'Zaman” és „Alláh-u-Akbar” kiáltással kitörtek az erődből, mindig legyőzték a katonákat. Végül már elég volt csak meghallani a katonáknak a „Yá SáhíbuZ'Zaman” kiáltást, nyomban visszavonultak, mert tudták, hogy a Bábík rövidesen ki fognak rontani az erődből.

Egyszer aztán 'Abbás Qulí-Khán úgy határozott, hogy megöli Mullá Husaynt, hiszen úgy gondolta, hogy nélküle már a többi Bábí nem lesz képes tovább folytatni a küzdelmet. Egyik éjszaka, amikor a Bábík kirohantak az erődből, 'Abbás Qulí-Khán elrejtőzött egy fa mögött. Amint Mullá Husayn a közelébe ért, lelőtte. Mullá Husayn lebukott a lováról, és a földre esett. A Bábík az eszméletlen testet saját lován visszavitték az erődbe, és Quddús szobájába fektették. Mindenki azt gondolta, hogy mártírhálált halt, ám amikor Quddús a nevéen szólította, Mullá Husayn felült. Egy darabig beszélt Quddús-szal, majd lefeküdt és meghalt. Még azon az estén eltemették az erőd egyik sarkában. A Báb az „az első hívő” nevet adta Neki.

Ám az erőd története még nem ért véget Mullá Husayn mártírhálálával. Az ellenség látta, hogy a Bábík Mullá Husayn nélkül is épp oly erővel küzdenek, mint azelőtt. Így aztán elhatározták, hogy törbe csalják a Bábíkat, és kicsalogatják őket az erődből. Mihdí-Qulí Mírzá a Korán egy példányát lepecsételte saját pecsétjével, majd a következőket írta bele:

– A Szent Könyvre esküszöm, ha kijöttök, nem esik bántódásotok, és hazamehettek otthonaitokba.

Quddús erre így szólt:

– Noha Mihdí-Qulí Mírzá hazudik, mi mégis elhagyjuk az erődöt, még ha meg is támadnak és meg is ölnek bennünket, mert hívők vagyunk és tiszteljük a Koránt.

A Bábík előjöttek az erődből. Még azon az éjszakán a katonák lecsaptak rájuk, és szinte valamennyiüket lemészárolták. Csak néhányan éltek túl a mészárlást, akiket azután hatalmas váltságdíj fejében engedtek szabadon. Quddúst visszavitték Bárfurúshba, ahol mártírhalált halt.

Megbocsátás

'Abdu'l-Bahá ezt mondja:

„A barátok legyenek mindig tapintatosak és végtelenül kedvesek. Ne hagyják magukat legyőzni az emberek rosszakarata, gyűlölete és támadásai által – bármily hevesek legyenek is ezek. Ha mások rátok támadnak, kínáljatok nekik tejet és mézet viszonzásul; ha megmérgezik életeteket, ti édesítsétek a lelküket; ha megsértenek, tanítsátok őket, hogyan vigasztalódjanak; ha megsebeznek, gyógyítsátok az ő sebeiket; ha megmarnak, nyújtsatok üdítő poharat az ajkukhoz.”

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, p.24

Ugyanabban az évben, amikor a Báb bejelentette Küldetését, zarándokútra indult Mekkába. Útján elkísérte etiópiai szolgálója, Mubárák és Quddús is. A vitorlás hajó igen lassan haladt. Az időjárás gyakran fordult viharosra, s ilyenkor hatalmas hullámok dobálták a hajót. Az út két hónapig tartott. A heves viharokban a hajó többször is kis híján elsüllyedt. Ilyenkor az utasokon páni félelem lett úrrá, ám a Báb mindvégig higgadt maradt. A legnagyobb nyugalommal kezdett ilyenkor imádkozni, vagy épp Szent Verseket diktálni Quddúsnak. A többi utast lenyűgözte, hogy ez az Ifjú ilyen veszély ellenére is mennyire nyugodt tud maradni.

A hajón utazott Shaykh Abú Hášim is. A testvére, Shaykh Abú Turáb, Shiráz város vallási vezetője volt. Még gyermekkorából ismerte a Bábót, és igencsak kedvelte. Nem sokkal azután, hogy a Báb bejelentette Küldetését, Shaykh Abú Turáb a követője lett. A Báb iránt tanúsított tisztelete nagy féltékenységet keltett testvéreben, Shaykh Hášimban, aki mellelleg rendkívül fontos embernek tartotta magát. Viselkedése roppant tiszteletlen volt, és gyakran megsértett másokat. A Bábót is folyamatosan zaklatta. Végül miután már a hajó utasai is megunták a kellemetlenkedéseit, a hajó arab kapitánya megparancsolta, hogy tartóztassák le, és dobják a tengerbe. A Báb azonban a védelmére kelt, és kérte a kapitányt, hogy kegyelmezzen neki. A kapitány nem törődött a Báb kérésével. Amikor aztán a tengerészek megragadták Shaykh Hášimot, a Báb Shaykh Hášim elé állt, hogy megvédje. Ekkor a kapitány odafordult a Bábhoz:

– Miért véded ezt az embert? Téged zaklatott a legtöbbet ezen a hajón.

A Báb erre így felelt:

– Azok az emberek, akik Shaykh Hášimhoz hasonlóan másokat bántanak, többet ártnak magunknak, mint a másik embernek. Ezért meg kell bocsátanunk nekik, és nem szabad tudomást vennünk tudatlanságukról.

A kapitány végül nem dobatta a tengerbe Shaykh Hášimot, aki viszont az út hátralévő részében már korántsem viselkedett oly udvariatlanul.

Elégedettség Isten akaratával

Bahá'u'lláh ezt mondja:

„Ő szolgálaim, ne bánkódjatok, ha e napokban és ezen a földön Isten kívánságaitokkal ellentétes dolgokat rendelt el és nyilvánított meg, mert áldott öröm és mennyei gyönyörűség napjai várnak bizonyosan rátok. Szent és szellemileg ragyogó világok tárulnak majd fel szemeitek előtt. Elrendelte Ő számotokra ebben a világban és azután, hogy részesüljétek azok jótéteményeiben, osztozzatok örömeikben és elnyerjétek részeteket azok maradandó kegyelméből. Ezek mindegyikébe kétségkívül el fogtok jutni.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 153:9

Nem sokkal azután, hogy a Báb bejelentette küldetését, Mekkába indult zarándokútra. Az úton elkísérte Quddús is. Miután a hajójuk kikötött Jeddah városában, a Báb magára öltötte külön a zarándoklatra magával hozott különleges ruháját, majd elindultak teveháton Mekka felé. Quddús gyalog ment, és kantárszáron vezette a tevét. Quddúsnak minden gondolata az volt, miként tudná a leginkább szolgálni a Bábót, így aztán semmilyen akadály vagy fáradtság nem tudta kedvét szegni. Az úton csak akkor pihentek, ha kúthoz értek, majd ismét folytatták az utat. Az egyik ilyen pihenő alkalmával, miközben a Báb imádkozott, egy nomád arab lopódzott a közelükbe, és elemelte a Báb Írásait tartalmazó táskát. A Báb szolgája nyomban felpattant, és üldözőbe vette a tolvajt, ám a Báb leintette, és ezt mondta neki:

– Ha utána mennél, minden bizonnyal utol is érnéd, és megbüntetnéd a tettéért. Pedig az arabnak ez a cselekedete teszi lehetővé, hogy azok a versek és táblák olyan helyekre is eljussanak, ahová máskülönben sohasem jutottak volna el. Ne bántson a dolog, hiszen ez volt Isten akarat!

A Báb minden körülmények között azt tanácsolta a tanítványainak, hogy fogadják el Isten akaratát.

Állhatatosság

Bahá'u'lláh ezt mondja:

„Jó azoknak, akik az Örökkévalóság Urának emlékezetével szemben a világ népeit semmibe sem veszik, elfelejtett dolognak tekintik, és oly erősen kapaszkodnak Isten szilárd karjába, hogy sem kétségek, sem hízélgés, sem kardok vagy ágyúk nem tarthatják vissza vagy foszthatják meg őket az Ő jelenlététől. Áldottak az állhatatosak; áldottak, akik rendíthetetlenek az Ő Hitében.”

Bahá'u'lláh Táblái, Ishráqát (p.123)

A Báb életének egyik fontos eseménye során találkozott az iráni Sah követével. Muhammad Sah felismerte az új vallás jelentőségét, ezért szerette volna azt mélyebben megismerni. Elhatározta hát, hogy elküldi Shírázba a kor egyik legtanultabb és legműveltebb emberét, Siyyid Yahyá Dárábít – akit ő maga is igen nagyra becsült – azzal a szándékkal, hogy vizsgálja meg közelebbről az új vallást. Siyyid Yahyá Dárábí, aki már maga is hallott a bábíkról, nagyon örült, hogy személyesen találkozhat a Bábbal. Boldogan fogadta el a küldetést, és nyomban útnak is indult Shíráz felé.

Siyyid Yahyá útja során már előre a Bábbal folytatandó beszélgetésén töprengett. Azon gondolkodott, milyen kérdéseket is tegyen fel Neki. Végül aztán megfogalmazott néhány bonyolult témát érintő kérdést. Amikor megérkezett Shírázba, összetalálkozott egy régi barátjával, Azímmal, akitől a Bábrol és az új Ügyről érdeklődött.

Barátja érdeklődésére Azím csak ennyit mondott:

– Neked kell találkoznod a Bábbal, és az igazságot is neked kell kiderítened. Csupán egy baráti tanácsom lenne a számodra: a Báb jelenlétében sose hágd át az illem és a tisztelet határait!

A Báb a nagybátyja házában lakott. Siyyid Yahyá itt járult a színe elé, és valóban úgy tett, ahogyan tanácsolták neki: udvariasan és tisztelettudóan viselkedett. Az első találkozás majd két órán át tartott. A találkozó alkalmával Siyyid Yahyá bármit kérdezett, mindenre teljesen kielégítő választ kapott. Igen meglepte, hogy a válaszok olyan újszerűek voltak, melyekhez hasonlóan korábban még sohasem hallott vagy olvasott. Így aztán a találkozás során fokozatosan felismerte a Báb kiválóságát, és szembesült saját korlátaival.

– Ha megengeded, a további kérdéseimet holnap reggel tenném fel – fordult végül a Bábbal.

Ezután elköszönt, majd távozott. A hazafelé vezető úton ismét találkozott Azímmal.

– Feltettem az általam ismert legnehezebb kérdéseket, és a Báb könnyed egyszerűséggel megválaszolta valamennyit. Igen értéktelennek éreztem magam a színe előtt – számolt be a történetéről barátjának Siyyid Yahyá.

Siyyid Yahyá felkészült a második találkozóra is, és igyekezett további igen bonyolult kérdéseket kitalálni. Másnap, amikor a Báb színe elé járult, különös módon valamennyi kérdés, melyet előző nap oly nagy gonddal megfogalmazott, kiment a fejéből. Zavarában, hogy kérdései nem jutottak az eszébe, inkább más témákról kezdett beszélni. Legnagyobb csodálatára azonban apránként ráébredt, hogy a Báb feleletei nem voltak mások, mint az elfelejtett kérdéseire adott válaszok. Siyyid Yahyának a Báb minden egyes válasza után nyomban eszébe is jutott az ide

vonatkozó kérdése. Így történt, hogy a kérdések elhangzása nélkül végül valamennyi problémára választ kapott.

Később maga Siyyid Yahyá így számolt be a történekekről:

„A második találkozás alkalmával különös érzés kerített hatalmába. Mintha álomba merültem volna, és épp csak akkor ébredtem volna fel, amikor elhangzottak a kérdéseimre adott válaszok. Azt hittem, hogy a válaszok csak véletlenül estek egybe az előre kigondolt kérdéseimmel. Teljesen összezavarodtam, és egy idő után már nem bírtam tovább ülni maradni. Felpattantam, elköszöntem, majd kisiettem a házból. Az utcán megint csak összefutottam Azímmal, aki azonnal észrevette zaklatottságomat. Csak ennyit mondott:

– Bárcsak ne jártunk volna iskolába! Akkor talán a belénk töltött tudás nem tett volna olyan önteltté, hogy ne halljuk meg Isten Szavát! Az embernek inkább imádsággal és meditációval kellene töltenie az idejét, hogy felülemelkedhessen kételkedésén és bizonytalanságán.

A harmadik találkozóra azonban egy cselt eszeltem ki. Ha a Báb valóban Isten küldötte, akkor minden kérdés nélkül saját kezűleg fog leírni Kawsar szúrájával kapcsolatban egy magyarázatot. Ha ez a magyarázat újszerű és más lesz, mint a többi, akkor nem kételkedem tovább, és elfogadom az új Hitet. Ha nem, fogom magam, és visszatérek a Sahhoz.

Másnap, amikor a Báb színe elé járultam, erős félelem lett rajtam úrrá. Ekkor már többször is együtt időztem a Bábbal, ám ehhez hasonló még nem éreztem korábban. Annyira remegtem, hogy nem tudtam megállni a lábamon. Amikor a Báb látta, milyen állapotban vagyok, megfogta a kezemet és leültetett Maga mellé. Így szólt hozzám:

– Tegyel fel nekem bármilyen kérdést, amit csak kívánsz, vagy kérdezz meg bármit, amit csak akarsz!

Én azonban csak ültem mozdulatlanul és szótlánul, akár egy kisgyerek, aki képtelen megszólalni. A Báb az arcomat figyelve így folytatta:

– Megelégszel azzal, ha leírok egy magyarázatot Kawsar szúrájához?

Amikor ezt meghallottam, hirtelen elkezdtem sírni, és akármennyire is igyekeztem, nem tudtam megszólalni. A Báb tollat és papírt kért, majd kora délutántól sötétedésig írt. A Báb hihetetlen tempóban rózta a betűket, s közben dallamos hangon szavalta a papírra vetett szöveget. Miután a magyarázattal elkészült, letette a tollat, és teát kért. A szívem szaporán vert, és furcsa érzés töltött el. Az érzés annyira a hatalmába kerített, hogy háromszor el is ájultam. Akárhányszor elvesztettem az eszméletemet, rózsavizet fröcsköltek az arcomra, hogy visszanyerjem az öntudatomat. Ekkor a Báb így szólt a nagybátyjához:

– Siyyid Yahyá és Mullá 'Abdu'l-Karím mostantól a vendégeid. Viseld hát gondjukat, hogy lemásolhassák ezt a magyarázatot!”

Siyyid Yahyá így folytatta beszámolóját a történekekről:

„Amit a Báb Őszentsége néhány óra leforgása alatt kinyilatkoztatott, mi három nap és három éjszaka alatt tudtuk csak lemásolni és egybevetni az eredetivel. Ennek a Táblának a láttán olyan fokú bizonyosságra tettem szert, hogy még ha a világ összes népe próbált volna is megingatni hitemben, akkor sem tudtak volna. Az is különös volt, hogy mialatt a Báb ilyen tempóban írt, ha feltettek Neki egy kérdést, azonnal válaszolt rá anélkül, hogy tolla egy pillanatra is megállt volna.”

A történeke után Siyyid Yahyá, immár az új nevéen Vahíd, írt egy levelet a Sahnak, amelyben kinyilvánította hitét a Bábban, és jelezte, hogy többé nem tér vissza hozzá. Vahíd ezután több városba is elutazott, hogy tanítsa az új Hitet.

Szembeszegülés Istennel

'Abdul'l-Bahá azt mondja:

„A tudatlanok támadásai és gáncsoskodásai valójában Isten Szavának felmagasztalását, az Ő jeleinek és bizonyosságainak mindenfelé való terjedését eredményezik. Ha nem lett volna a lenézők ellenállása, ... az a kiabálás a szöszékekről, ... hogyan érhetne volna el valaha is a keletet és a nyugatot a Legelső Pont (a Báb) eljövételének és Bahá Napcsillaga ragyogó hajnalának a híre? ... Mindezeket az áldásokat és adományokat, a Hit terjesztésének igazi eszközeit, a tudatlanok megvetése, az ostobák ellenkezése, a korlátoltak makacssága és a támadók erőszakossága idézte elő.”

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no.195

Az első ember, aki a Báb ellen fordult, Fars kormányzója, Husayn Khán-i-Írváni volt. A lehető legádázabb módon megkínóztatott három hívet a Báb követői közül, és elhatározta, hogy magával a Bábbal is végez. A Báb nemrég tért vissza mekkai zarándokútjáról, és épp Búshíhrban tartózkodott. Husayn Khán elküldte néhány katonáját Búshírba azzal a paranccsal, hogy akár a föld alól is, de kerítsék elő a Bábót, tartóztassák le és vigyék Shírázba. A katonákat vezető parancsnok így idézte föl a történeteket:

„Már jó ideje elhagytuk Shírázt, amikor hirtelen egy fiatalembert pillantottunk meg a sivatag közepén. Zöld övet és kis turbánt viselt. Amikor közel értünk hozzá, a Fiatalember köszöntött bennünket, és ezt kérdezte:

– Hová tartotok?

– Fars kormányzója egy fontos megbízatással küldött bennünket erre a vidékre – feleltem.

A Fiatalember fölnevetett és azt mondta:

– Fars kormányzója az Én letartóztatásomra küldött benneteket. Magam jöttem hát, hogy ne kelljen a kereséssel bajlódnotok.

Nagyon meglepődtem, hogy ez az Ifjú ilyen készségesen teszi kockára a saját életét. Először tudomást sem akartam venni róla, és távozni készültem. Ekkor az Ifjú közelebb léptetett lován, és így szólt:

– Esküszöm az élő Istenre, hogy egész életemben sem az én ajkamat nem hagyta el hazugság, sem pedig másokat nem biztattam valótlan állítására. Magam jöttem hozzád, hogy megóvjalak a kellemetlenségektől. Teljesítsd hát kötelességedet, és tartóztass le!

E szavak hallatán önkéntelenül leereszkedtem lovamról, majd megcsókolva lovának kengyelvasát, így szóltam Hozzá:

– Ó, Isten Prófétájának Utóda! Könnyörgöm, menekülj e helyről! Menj, amerre csak akarsz! Kerüld Husayn Khánt, mert ő kegyetlen, hitvány ember, és bántalmazni akar téged! Ezek a lovasok itt nemes lelkű és megbízható emberek. Ígérem, hogy senkinek sem fognak beszélni a találkozásunkról.

Erre az Ifjú így válaszolt:

– Istennek teljék benned öröme, hisz' nemes lélek vagy! Én viszont elégedett vagyok az Isteni gondviselés akaratával. Ő az Én oltalmazóm, és amíg el nem jő az idő, Engem senki sem bántalmazhat.

Így történt, hogy a lovasok a Bábót a legnagyobb tisztelettel kísérték Shírázba. A Báb lovagolt elől, míg a lovasok a nyomában léptettek. Shíráz lakói nagyon csodálkoztak a katonák

tiszteletteljes viselkedésén, hisz' a rabokat általában láncra verve és ütlegetések közepette vezették. Husayn Khán, amint tudomást szerzett a Báb megérkezéséről, nyomban Hozzá sietett. Parancsára egy széket helyeztek a terem közepére, majd jelezte a Bábnak, hogy üljön le. Ezután mindenki füle hallatára dühösen, sértő szavakkal szidalmazni kezdte, és a következőket vetette a szemére:

– Tönkreteszed az Iszlám hitet! Zavargást okozol az országban!

Ilyen és ehhez hasonló általánosságokkal vádolta. A Báb a sértésekre csupán röviden, néhány szóval felelt. Husayn Khán erre dühbe gurult, és parancsot adott, hogy üssék arcon a Bábót.

Ekkor a shírázi Jum'ih imám (főpap ford. megjegyzése) közbelépett, és szabadon bocsáttatta a Bábót, aki ezek után nagybátyja, Siyyid 'Ali-i-Khál házába ment.

Nem sokkal a fenti események után Husayn Khán felfigyelt arra, hogy a Báb követőinek száma folyamatosan gyarapszik. Ugyanakkor Hájí Mírzá Áqásí, Irán miniszterelnöke is egyre küldözgette a Báb kivégzését sürgető leveleit Teheránból. Ezért Husayn Khán úgy döntött, hogy véget vet ennek az áldatlan állapotnak, és megöleti a Bábót. Magához hívatta, 'Abdu'l-Hamid Khán-i-Darúghih-t, a rendőrség főnökét, és megparancsolta neki:

– Az éj leple alatt törjetek be Siyyid' Alí-i-Khál házába! Támadjatok a tető felől! Tartóztassátok le a Bábót és mindenki mást, aki Vele van! Végül hozzátok őket mind hozzám!

'Abdu'l-Hamid Khán-i-Darúghih egy nagy csapat katonával támadta meg a házat. Odabent megtalálták a Bábót, valamint Siyyid 'Akí-i-Khált és még egy embert. Letartóztatták a Bábót és vendégét, majd elhurcolták őket. Útközben a Báb többször is a Korán egyik versét ismételtette, amelynek fordítása így szól: „Számukra a megígért óra a reggel. Nem közeleg-e már a reggel?”

Szentséges Arcáról nyugalom és magabiztosság sugárzott. Amikor a piachoz értek 'Abdu'l-Hamid Khán az emberek jajveszékelésére és kiabálására lett figyelmes. Látta, amint egyesek hangosan zokogtak, mások fejvesztve menekültek. Az emberek mindenfelé koporsókat cipeltek. Mindenki félt, és a városban eluralkodott a káosz. Megkérdezte hát:

– Mi történik itt?

Az emberek így feleltek:

– Múlt éjjel kolerajárvány ütötte fel a fejét a városban, és máris több százan estek áldozatul.

'Abdu'l-Hamid Khán a kormányzó házához sietett. Ott értesítették, hogy a kormányzó elmenekült Shírázból, a ház népe pedig megbetegedett. 'Abdu'l-Hamid Khán nem tudta, mitévő legyen, ezért úgy döntött, hogy a saját házába viszi a Bábót. Amint közel ért a házához, hangos sirást és jajveszékelést hallott. Nyugtalanul kérdezte, hogy mi történt.

– Egyetlen fiúgyermeked elkapta a kolerát, és haldoklik – hangzott a felelet.

'Abdu'l-Hamid Khán nagyon megrémült. A Báb lábai elé vetette magát és felkiáltott:

– Vétkeztem, és most vezekelnem kell. Tüstént otthagynom a munkámat, még ha éhen is kell vesznem. Ilyen feladatot nem vállalok többé. Könyörgöm, ne hagyj meghalni a fiamat!

Már majdnem reggel volt. A Báb megmosdott a kötelező ima elmondásához. Azt kérte ekkor, hogy a mosdáshoz használt vízből vigyenek egy keveset a gyermeknek, és az igyon belőle. 'Abdu'l-Hamid Khán követte a Báb utasításait, és fia reggelre felépült. Még azon a napon 'Abdu'l-Hamid Khán levelet írt Husayn Khánnak, amelyben elmesélte a történeteket. Azt írta: „Könyörülj önmagadon és az embereken is! Hagyj föl gonosz cselekedeteiddel, különben valamennyi ember meg fogja szenvedni!” Válaszként Husayn Khán ezt írta: „Bocsásd szabadon a Bábót! Menjen, amerre csak kíván!” Husayn Khán idővel kegyvesztett lett. A sah megfosztotta tisztségétől, mire ő életét féltve elmenekült. Éveken át boldogtalanul, rejtőzködve tengette életét, míg magányosan és nyomorúságos körülmények között meg nem halt.

A szándék tisztasága

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Szívetek tiszta, szándékaitok őszinte kell legyen, hogy az isteni adományok befogadói lehessetek. Gondoljátok meg, hogy a nap egyformán süt mindenre, mégis a tiszta tükörben jelenik meg a legfényesebben és nem a fekete kőben. Az üveg kristály-tisztasága okozza ezt a nagy fényességet és hőt. Ha nem lenne tisztaság, ezeket a hatásokat nem lehetne tapasztalni.”

Promulgation of Universal Peace, p.92

Őszentsége, a Báb Isfahán kormányzójánál, Manúchihr Khán-i-Mu'tamidu'd-Dawlih-nál vendégeskedett. Egy napon, amikor a Báb a kertben időzött, így szólt Hozzá Manúchihr Khán:

– Isten nagy gazdagságot juttatott nekem. Nem tudom, hogyan hasznosíthatnám. Arra gondoltam, hogy amennyiben megengeded, a Te Ügyed ösvényén ajánlanám föl. Engedelmeddel Teheránba utaznék, és tanítanám a sahot, aki nagy bizalommal van irántam. Bizonyos vagyok benne, hogy hívő lenne belőle. Később meggyőzhetném, hogy távolítsa el Hájí Mírzá Áqásít (Irán miniszterelnökét), aki korrump és hitvány ember. Elhoznám a sah egyik nővérét Neked feleségül. Végül meghívnám az összes kormányzót és királyt az áldott Ügybe, tanítanám valamennyit, és elsöpörném azokat a gonosz embereket, akik szégyent hoztak az iszlám hitre.”

A Báb így válaszolt:

– Szándékod jó, és mivel a hívő szándéka talán többet ér még, mint a tette, Isten jelentős jutalomban részesít majd. Ebben az életben azonban csak rövid idő áll rendelkezésünkre. Nem élünk elég sokáig ahhoz, hogy tanúi lehessünk az említett cselekedetek eredményeinek. Isten nem az uralkodók és királyok által szándékozik ezt az Ügyet fölemelni. Isten akarata az, hogy Ügye az egyszerű, elnyomott emberek és a mártírok vére által emelkedjen fel.

Ezután a Báb így folytatta:

– Életedből nem több, mint három hónap és kilenc nap van hátra.

Manúchihr Khán Isten akaratával megelégedve, boldogan kezdett felkészülni a közelgő napra. Lezárta be nem fejezett ügyeit, és megírta végakarátát. Végrendeletében minden vagyonát a Bábra hagyta.

Attól a naptól kezdve, hogy Manúchihr Khán hírét vette közelgő halálának, folyvást a Báb társaságát kereste. Egy napon így szólt a Bábhöz:

– El se tudom mondani, mennyire örülök, hogy e földi életem a végéhez közeledik. Ugyanakkor végtelenül szomorú és nyugtalan is vagyok, amiért halálom után a hazug és kegyetlen Gorgín Khán üldözni fog Téged.

A Báb így felelt:

– Ne szomorkodj! Én Isten kezébe adtam sorsomat, és elégedett vagyok az ő Akaratával, bármi legyen is az. Oly hatalommal ruházott föl, hogy ha úgy kívánnám, a világon egyedülálló ékkövekké változtathatnám ezeket a kavicsokat. Ha úgy akarnám, a legádázabb ellenségeimet is olyan barátokká tenném, akik boldogan áldoznák életüket szeretetem ösvényén. Ám én szándékosan elfogadtam ezeket a megpróbáltatásokat azért, hogy az Isteni terv megvalósulhasson.

Manúchihr Khán halálát követően, utódja Gorgín Khán, e végakaratról tudomást sem véve, Manúchihr Khán minden vagyonát elkobozta.

A tettek büntetése

Bahá'u'lláh azt mondja:

**„Ó, föld zsarnokai!
Szüntessétek meg zsarnokságotok, mert Én megfogadtam, hogy
igazságtalanságra nincs bocsánat. Így döntöttem, visszavonhatatlanul, a
félteve őrzött lapon, melyet dicsőségem pecsétjével pecsételtem meg.”**

Rejtett Szavak, Perzsa 64

Fath-'Alí sah uralma idején Hájí Mirzá Áqásí gyerekek tanításával foglalkozott. Nem volt különösebben művelt ember, mégis turbánt viselt a fején, és tanult embernek próbálta magát feltüntetni. Noha igen szűkölködő, nehéz élete volt, mégis sokat viccelődött, számos humoros történetet mesélt, és minden összejövetelen meg tudta nevetetni az egybegyűlteket. Szokatlan arckifejezések kíséretében előadott történetei mindenkit jól elszórakoztattak. Egyszer aztán úgy döntött, hogy Mekkába utazik abban a reményben, hogy ettől majd megváltozik az élete. Pénze nem volt, így gyalog vágott neki az útnak. Épp ezzel egy időben 'Izzat Nisá Khánúm, Fath-'Alí sah leánya is zarándokútra kelt hatalmas kíséretével. Férje nem sokkal korábban hunyt el, így az özvegy Mekkába tartott, hogy vigaszra leljen. Útközben Hájí Mirzá Áqásí is csatlakozott a hatalmas kísérethez. Időnként meghívták a szolgálók sátrába, hogy a kellő pillanatban vicces történeteivel enyhíthesse 'Izzat Nisá Khánúm szomorúságát. Cserébe ételmezt kapott, sőt olykor még szamarat is, hogy azon tegyen meg néhány kilométert. Így haladt útján a kísérettel Hájí Mirzá Áqásí, akit akkor Mullá Áqásínak hívtak, mígnem egy napon viccelődve azt mondta:

– Hallgass ide, Khánúm! Olyan fiatal vagy, újból férjhez kellene menned. Akár engem is választhatnál, hisz' gazdag is vagyok, meg jóképű is. Nálam különbet úgysem fogsz találni.

A sah lánya felbőszült ezen a modortalanságon, és parancsot adott Mullá Áqásí megbotozására. Oly derekasan ellátták a baját, hogy majd belehalt szegény a verésbe. Ezután elkergették, a karaván pedig továbbállt. Mullá Áqásí a korábbinál is szánalmasabb állapotban folytatta útját gyalogosan Mekka felé. Később Medinába is elment Mohamed sírszentélyét meglátogatni. Imára emelte kezét és így kiáltott:

– Ó, Isten! Segíts meg, hogy megszabadulhassak ettől a nyomorúságtól!

Visszafelé menet Mullá Áqásí egy kis időt a szufik (miszticisták) társaságában is eltöltött. Iránba visszatérve elköltözött Tabrízba, ahol ügyei lassacskán javulni kezdtek. Ez volt az az idő, amikor Muhammad sah, koronahercegként uralta Tabrízot. Mullá Áqásí összebarátkozott vele, sőt idővel még a tanácsadója is lett. Fath-'Alí sahnak több fia is volt, és Muhammad sah csak egyik unokája volt a sok közül. Muhammad sah ezért igen bánatos volt, hogy sohasem lehet belőle király. Mullá Áqásí, akit immár Hájí Mirzá Áqásíként ismertek, szüntelenül bátorította Muhammad sahot, és vigasztalta, hogy meglátja, egyszer még király lesz belőle. Mikor aztán végül valóban király lett, Hájí Mirzá Áqásít kinevezte személyes miniszterének. Muhammad sah naiv férfi volt, és megbízva Hájí Mirzá Áqásiban, az ő kezébe helyezte az ország ügyeit.

Hájí Mirzá Áqásí teljesen alkalmatlan volt erre a megbízásra, így az ország helyzete napról napra romlani kezdett. Amikor miniszterelnök lett, csak hogy megbosszulja az 'Izzat Nisá Khánúm parancsára elszenvedett botozást, feleségül kérte őt Muhammead sahtól. A sah áldását adta a frigyre. Az esküvő éjszakáján Hájí megkérdezte újdonsült feleségét:

– Emlékszel-e még rám?

'Izzat Nisá Khánúm, aki álmodni se mertte volna, hogy az egykor szegénysorban élő Mullá Áqásiból egyszer miniszterelnök lesz, azt felelte:

– Ismerősnek tűnsz, de nem emlékszem, hogy valaha is találkoztunk volna.

Ekkor Hájí Mirzá felelevenítette az asszony parancsára elszenvedett botozás történetét. Szegény 'Izzat Nisá Khánúm ekkor már semmit sem tehetett, hisz' maga a sah adta őt feleségül ehhez a mihaszna emberhez. Hájí Mirzá Áqási nagyon goromba és közönséges ember volt. Ha bárki is panaszkodni merészelt az ország helyzetére, nyomban káromkodni kezdett. Volt neki egy bikája, ami legalább annyi kellemetlenséget okozott az embereknek, mint ő maga. Nem volt olyan ember az egész birodalomban, akinek annyi szabadsága lett volna, mint annak a bikának. A város utcáin csatangolt reggeltől estig, és minden útjába eső boltban kedvére lakmározhatott, az edényeket is összetörve. Szerette az édességet, és hatalmas adag réteseket és süteményeket falt fel. Senki sem merészelt a bika útját állni. A bika bántalmazása egyet jelentett Hájí Mirzá Áqási megsértésével, és az emberek igencsak tartottak a lehetséges következményektől. A tehetetlen boltosok kénytelenek voltak türelmesen kivárni, amíg a bika jóllakott és odébbállt. Mígnem aztán egy napon néhány ember megelégette a sok garázdálkodást, és titokban megölték Hájí bikáját. Végül, mivel nem sikerült a gyilkosokat azonosítani, nem lett az ügyből megtorlás.

A Báb küldetésének kinyilatkoztatása éppen Hájí Mirzá Áqási miniszterségének idejére esett. Az új vallás híre igen gyorsan terjedt mindenfelé. A papság megkezdte ellenállását, és elkötelezte magát a bábik üldözése mellett. Mirzá Áqási látta, hogy a sah által a Bábhoz küldött Vahíd a Báb elé járulva maga is hívővé vált, és még csak vissza sem tért a sahhoz. Arra a következtetésre jutott tehát, hogy ha a Báb ilyen nagy hatással volt Vahídra, bizonyosan ugyanekkora hatást gyakorolna a sahra is, és ezzel ő elveszthetné pozícióját. Úgy döntött hát, hogy támogatja a papságot a Báb elpusztításában. Kezdetben Shírázból próbálta Fars kormányzója, Husayn Khán segítségével eltávolítani a Bábót, de erőfeszítései nem jártak sikerrel. Ezután Isfahánban próbálta megöletni a Bábót, de ez sem sikerült neki, mivel Manúchihr Khán, Isfahán kormányzója maga is a Báb követője lett.

Manúchihr Khán halála után Mirzá Áqási azzal próbálkozott, hogy a Bábót Teheránba hívja, és majd ott öleti meg. Teheránban a Báb jövetelének híre gyorsan terjedt. Az egész udvar hallott már az új Kinyilatkoztatásról, és kíváncsian várták a Bábbal való találkozást. A teheráni papság is felkészült a Bábhoz intézendő kérdéseivel. Még maga Muhammad sah is találkozni kívánt Vele, mivel már évek óta betegeskedett, és remélte, hogy a Báb talán meggyógyítja. Mirzá Áqási látva, hogy mindenki ilyen izgatott a Bábbal való találkozás miatt, aggódni kezdett. Leginkább attól tartott, hogy a sah esetleg megkedveli a Bábót. Mindent elkövetett hát, hogy rájesszen a sahra, és el is érte, hogy a Bábót Teherán helyett Máh-Kú börtönébe vigyék. Máh-Kúban az emberek igen megszerették a Bábót. Ezért aztán Mirzá Áqási kénytelen volt áthelyeztetni Őt Chihriq börtönébe. Minden rendelkezésére álló eszközt bevetett a Báb megöletésére, ám Isten akarata szerint még nem jött el mártíromságának ideje. Chihriq börtönéből a Báb egy tekerccset küldött Mirzá Áqásinak, és figyelmeztette benne, hogy kegyetlensége és bűnei miatt hamarosan nagy szerencsétlenség éri.

Eltelt néhány hónap, meghalt Muhammad sah és Mirzá Áqási kénytelen volt ellenségeitől való félelmében elmenekülni. Tizenhárom éves minisztersége alatt számos ellenséget szerzett. Elmenekülése után ezernégyszázharmincnyolc földbirtok és falu került vissza a lakosság tulajdonába, melyeket még annak idején az ő utasítására koboztak el erőszakkal. Mirzá Áqási oly szegénységbe jutott, hogy ettől kezdve még a napi betevő falatra sem tellett neki. Végül Karbilába menekült, ahol koldus lett belőle. Valamivel később nagy szegénységben és nyomorúságban halt meg.

Isten hatalma

’Abdu’l-Bahá azt mondja:

„A Szent Megnyilvánulások csodák forrásai és csodálatos jelek erednek tőlük. Számukra bármilyen bonyolult és megvalósíthatatlan dolog lehetséges és egyszerű. Mivel egy természetfeletti erő következtében csodákat tesznek, ezzel a természetfeletti erővel befolyásolják a természet világát. Az összes Megnyilvánulás tett csodákat.”

Megválaszolt kérdések, no.22

Muhammad sah parancsára a Bábot át kellett vinni Isfahanból Teheránba. Már majdnem elérték Teheránt, amikor Hájí Mírzá Áqási megtagadta az engedélyt a Bábtól, hogy belépjen Teheránba, ugyanis tartott a Bábnak a sahra gyakorolt esetleges hatásától. Úgy döntött hát, hogy helyette Tabrízba küldi a Bábot. A Bábot kísérő katonák vezetésével megbízott parancsnok Muhammad Big volt. Muhammad Big nagy tisztelettel viseltetett a Báb iránt, sőt idővel hívővé is vált. Fia évekkel később pedig Bahá’u’lláh követője lett. Az utazás során Muhammad Big számos alkalommal lehetett a Báb hatalmának és nagyságának szemtanúja. Maga Muhammad Big a következőket idézte fel:

„Ahogy a Tábríz melletti Mílán felé közeledtünk, nagy sokadalom állta utunkat. Azért jöttek, hogy a Bábbal találkozassanak, azonban a katonák nem engedték őket a közelébe. A tömegből kivált egy kisfiút vezető idősebb nő, akinek sikerült a Báb közelébe férkőznie. A katonák el akarták küldeni, de a Báb szólt, hogy engedjék őt odajönni Hozzá. Az idős hölgy megmutatta a kisfiút a Bábnak. A fiú kopaszodott, és a fejétől egészen a mellkasáig sebek borították. Az asszony kérlelte a Bábot, hogy gyógyítsa meg. A Báb magához hívatta a gyermeket, egy zsebkendőt terített a fejére, és elmormolt néhány szót. Ettől a gyermek fején a sebek teljesen begyógyultak, sőt még a kopaszságnak sem maradt nyoma. Másnap, ahogy Mílánból Tabrízba tartottak, a Báb hirtelen nekiiramodott a lován, és sebesen elvágatott. Katonáim és én magam is elámultam lova gyorsaságán, hisz az volt az osztag leglassúbb lova. Sietve nyargaltunk utána, de bármennyire is igyekeztünk, nem tudtuk utolérni. A katonák aggódni kezdtek, hogy a Báb esetleg megszökik. Ekkor a Báb hirtelen megállt, s amikor végre utolértük, nevetve így szólt:

– Ha meg akartam volna szökni, semmit sem tehettem volna ellene.

Többször is saját szememmel láttam, hogy olyan rendkívüli hatalommal rendelkezett, amelyhez hasonlóval senki más. Valamennyien katonák voltunk és hozzászoktunk a lovagláshoz, időnként azonban mégis annyira elfáradtunk az utazásban, hogy már szinte alig tudtunk a nyeregben maradni. A Báb viszont soha semmi jelét nem mutatta a kimerültségnek. Ellenkezőleg: a nyeregbeszállás pillanatától a leszállásig még csak a testhelyzetét sem változtatta.”

Igazságosság

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Aki ragaszkodik az igazsághoz, semmilyen körülmények között nem hághatja át a mérsékletesség korlátait. Mindenben meglátja az igazságot annak vezérletével, Ki a Mindent Látó.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 164:2

Egy napon, amikor a Báb Chihíq erődjében raboskodott, azt kérte, hogy vigyenek Neki egy kis mézet. Miután a mézet megvásárolták és elvitték Hozzá, megkérdezte, mennyibe került. Amikor megmondták az árát, így szólt:

– Ez az ár túlságosan magas ezért a mézért. Ennél jobb mézet is kaphattok alacsonyabb áron.

Ezután hozzátette:

– Én Magam is kereskedő voltam valamikor. Tisztességesnek és becsületesnek kell lennetek mindenféle ügyetekben. Ne csapjátok be az embereket, de ügyeljete rá, hogy titeket se csapjanak be! Ez az isteni eljárás.

A Báb sohasem hagyta senkinek, még a világ leggyarlóbb emberének sem, hogy akár a legcsekélyebb igazságtalanságot kelljen elszenvednie. Végül azt mondta:

– Vidd vissza ezt a mézet az eladónak, és vegyél jobb mézet alacsonyabb áron!

A szív átváltozása

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Az egy igaz Isten, magasztaltassék a Dicsősége, semmit sem kíván Saját Magának. Az emberiség hűsége nem használ, sem romlottsága nem árt Néki. A Kijelentés Birodalmának Madara egyfolytában e hívást hallatja: ‘Minden dolgot számodra akartam, és téged is önmagadért.’”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 122

Amikor a Báb Máh-Kúban raboskodott, csupán két embernek, a titkárának Síyyid Husaynnak, és bátyjának Síyyid Hasannak engedélyezték a Vele való találkozást. Mivel senkinek sem volt engedélye az erődbe való belépésre, így azoknak a barátoknak, akik az ország különböző részeiből zarándokoltak ide, hogy a Báb színe elé járulhassanak, a városban vagy a mecsetben kellett várakozniuk. Mindenki abban reménykedett, hogy a kormányzó által kinevezett börtönfőnök, 'Alí Khán-i-Mákúí korlátozásai talán enyhülnek, így előbb-utóbb mégiscsak a Báb színe elé járulhatnak.

'Alí Khán azonban igen szigorú ember volt, és senki sem akadt, aki elé mert volna állni, hogy engedélyt kérjen a zarándoklatra. Egy napon Shaykh Hasan-i-Zunúzi érkezett a városba, és bár nagyon vágyott a Bábbal való találkozásra, a korlátozások miatt kénytelen volt a mecsetben megszállni. Minden nap, amikor Síyyid Hasan a piacra ment vásárolni, Shaykh Hasan-i-Zunúzi átadott neki néhány levelet, hogy vigye el a Bábnak, és várta a rájuk adott válaszokat. Egy napon a Báb így szólt Síyyid Hasanhoz:

– Mondd meg Hasan-i-Zunúzinak, hogy hamarosan olyan dolgot teszek, aminek következtében 'Alí Khán maga megy majd el a mecsetbe érte, és hozza ide Hozzám!

Síyyid Hasan elámult eme üzenet hallatán. Hogyan is lehetne a kegyetlen és szigorú 'Alí Khánt, arra rávenni, hogy megváltoztassa nézeteit, s hogy ő maga vigye el Shaykh Hadan-i-Zunúzit a Bábhöz? Másnap még a nap sem kelt föl, amikor zörgettek az erőd kapuján. Csodálkoztunk is, vajon ki merészel az ajtón kopogtatni ilyen korán, hisz senkinek sincs engedélyezve az erődbe való belépés. Kis idő múltán 'Alí Khán hangját lehetett hallani, ahogy az örökkel beszélt. Kisvártatva belépett az egyik ör, és közölte:

– Alí Khán engedélyt kér a belépésre.

A Báb hozzájárulását adta a látogatáshoz. Amikor Síyyid Hasan átment a szomszédos szobába, hogy bevezesse 'Alí Khánt, látta, hogy úgy zokog, akár egy gyermek. Nyoma sem volt már a korábbi büszkeségének és önteltségének. Amint 'Alí Khán meglátta Síyyid Hasant, nyomban üdvözölte őt, és sietve így szólt:

– Azonnal vigyél a Báb színe elé!

Amikor 'Alí Khán a Báb elé járult, tiszteletteljesen meghajolt. A Báb szívélyesen üdvözölte 'Alí Khánt. 'Alí Khán ekkor a Báb lábai elé vetette magát, és sírva fakadt:

– Istenhez könyörögve kérlek, szabadíts meg a félelem és aggodalom ezen állapotától! Olyasmit láttam, amit el sem tudok hinni. Kora reggel lovagolni mentem. Amikor a város kapujához értem, úgy tűnt, mintha Téged láttalak volna a folyóparton állni és imádkozni. Amint jobban odanéztam, láttam, hogy valóban Te Magad vagy ott. Álltam és vártam, amíg befejezed az imádat, majd úgy döntöttem, hogy közelebb megyek, és megkérdem, kinek az engedélyével hagytad el az erődöt. Ekkor hirtelen valami furcsa félelem járta át egész lényemet, és nem mertem Hozzád közeledni. Ezért hát idejöttem, hogy megrójam az öröket, amiért kiengedtek az erődből.

Csak ekkor láttam, hogy a kapuk zárva vannak. Az örök azt állították, hogy a szobádban voltál egész idő alatt, és senki sem hagyta el az erődöt. Nem tudom, álom volt-e vagy valóság, amit láttam. Nagyon felzaklattak a történetek. Kérlek, szabadíts meg a döbbenet ezen érzésétől!

A Báb erre így felelt:

– Amit láttál, teljesen igaz és valós volt. Mivel oly szigorú és erélyes voltál, Isten azt akarta, hogy az igazság megvilágosodjék előtted, és képessé válj rangom felismerésére.

E szavak megnyugtatták 'Alí Khán szívét, és ettől fogva viselkedése teljességgel megváltozott. Hibái jóvátételéül eldöntötte, hogy kedvességgel viseltetik a hívőkkel szemben, és azt mondta:

– Uram, egy szegény ember tartózkodik a városi mecsetben, aki hosszú ideje vár már engedélyre, hogy találkozhasson Veled. Ha hozzájárulsz, akkor magam megyek el érte, és hozom ide Hozzád.

A Báb beleegyezését adta. 'Alí Khán nyomban elment és odavitte Shaykh Hasan-i-Zunúzit a Bábhoz. Ezek után minden ügyében azon igyekezett, hogy elnyerje a Báb tetszését. Az erőd ajtaja csak éjszaka volt zárva, egyébként mindig nyitva állt a barátok, és mindazok előtt, akik elzarándokoltak, hogy a Báb elé járulhassanak. Amikor Hájí Mírzá Áqásínak tudomására jutott 'Alí Khán viselkedésének megváltozása, és az, hogy a Báb napról napra népszerűbbé válik, és mindenki egyre jobban megszereti, igen mérges lett, és rövid idő múlva megparancsolta, hogy a Bábót helyezték át Chihriq erődjébe.

Próbatételek

'Abdul'l-Bahá azt mondja:

„A megpróbáltatások Istentől való jótétemények, melyekért hálával tartozunk Neki. Bánat és szomorúság nem véletlenül ér minket, hanem az Isteni Irgalom küldi ránk saját fejlődésünk érdekében.”

Paris Talks, p.50

A Báb már három hónapot töltött Chihríq börtönében, amikor Tabrízba vitték, immáron a második alkalommal. Chihríqből Tabrízba menet Khuy városán kellett áthaladniuk. Mivel jelentős számú bábí élt Khuyban, a kormány aggódott, hogy esetleg kísérletet tesznek a Báb kiszabadítására. Úgy döntöttek hát, hogy inkább Urúmiyyih (Rida'íyyih) felé vitetik.

Malik Qásim Mirzá, Urúmiyyih kormányzója, aki már sokat hallott a Bábról, nagy tisztelettel viseltetett Iránta, és egy megfelelő házat bocsátott a Báb rendelkezésére. Egy napon, amikor a Báb el akart menni a közfürdőbe, Malik Qásim Mirzá úgy döntött, hogy próbára teszi. Volt ennek a kormányzónak egy igen rakoncátlan és szilaj lova, melyet még senkinek sem sikerült megülnie. Malik Qásim Mirzá megparancsolta, hogy ezt a lovat adják a Báb alá. Urúmiyyih népe, kik jól ismerték már a paripát, rájöttek, mit is forgat a kormányzó a fejében, így a kíváncsiságtól hajtva nagy számban gyűltek össze az esemény megtekintésére. A kormányzó egyik szolgája titkon tudatta a tervet a Bábbal is. A Báb megnyugtatta, hogy ne aggódjon. Amikor odavitték a lovat, a Báb megsimogatta a ló fejét, majd felült rá. A ló mindvégig higgadt maradt, és minden gond nélkül elvitte a Bábót egészen a fürdőig. Fürdőzés után a Báb ismét felült az állatra, és gond nélkül visszatért a szálláshelyére. Ezt látva az emberek a fürdőhöz sereglettek, és az utolsó cseppig elhordták a vizét abban a tudatban, hogy a Báb megáldotta azt. Malik Qásim Mirzá nagyon elszégyellte magát, amiért próbára tette a Bábót, így visszafelé menet ő maga tartotta a ló kantárját, és gyalog haladt a Báb mellett.

Bátorság

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Egyike a csodáknak, melyek ezt a Szent Törvénykorszakot jellemzik, hogy a nők a Hit soraiba lépve nagyobb bátorságot tanúsítottak, mint a férfiak.”

Compilation on Women

Amikor ellenségeik a bábíkra támadtak Zanjánban, mindenki az 'Alí Mardán Khán erődbe sietett, hogy rendbe rakják és felkészítsék azt önmaguk védelmére. Az egyházi előjárók és a papság mendemondái nagyfokú előítéleteket keltettek az emberekben, akik ezután azzal a szándékkal indultak a bábí hívők ellen, hogy megöljék őket. Hujjat Zanjání vezette a hívők csoportját. Előzőleg Hujjat Zanjání volt Zanján legbefolyásosabb papja, de mivel a Báb követője lett, a papság úgy döntött, hogy leszámolnak vele és a többi hívővel is. A kormányzat katonákat és fegyvereket is küldött nekik, így a hívők önvédelemre kényszerültek. A harcban vagy fegyverforgatásban egyik bábínak sem volt tapasztalata. Az ellenséggel való szembeszálláshoz nem rendelkeztek egyébbel, mint pusztá hitükkel. Ez volt az egyetlen dolog, ami erőt adott nekik. Tudták, hogy életüket áldozzák fel az igazság ösvényén, ezért emberfeletti bátorsággal védekeztek. Mivel az erődben voltak a hívők feleségei és gyermekei is, míg a férfiak feladata a hadakozás volt, addig a nők és a gyermekek más munkákban segédkeztek.

Volt a hívők közt egy Zaynab nevű nő is. Valahányszor azt látta, hogy az ellenség lelki testvérbátyjaira támad, és ő nem tud a segítségükre lenni, nagy szomorúság töltötte el a szívét. Egy napon aztán kalapot vett, férfiruhát öltött, felkapott egy kardot, és kiment az erődből, hogy segítsen a férfiaknak. Ebben az öltözékben senki sem tudta róla, hogy nő. Az ellenség rettegett tőle, hiszen valahányszor támadást intéztek az erőd ellen, ő volt az első, aki megjelent az erőd kapujában, és óriási hévvel harcolt. Aikor Zaynab az ellenség állásaira támadt, úgy megrémítette őket, hogy azok fejvesztve menekültek.

Egy napon, amikor Hujjat az erőd tornyából a csatamezőt szemlélte, észrevette, hogy a katonák hanyatt-homlok menekülnek az egyik bábí elöl. Hujjat felismerte Zaynabot az üldözöben, és szólt a hívőknek, hogy hívják őt vissza. Zaynab odament Hujjathoz. Hujjat ekkor kérdőre vonta:

– Miért viselsz férfiruhát?

Zaynab így felelt:

– Mert segíteni akarok vallási testvérbátyjaimnak. Azt gondoltam, ha az engedélyedet kérném, úgymint megtagadnád, mert nő vagyok. Ezért aztán férfiruhát öltöttem.

Hujjat megdicsérte bátorságát, és a Rustam 'Alí névvel illette. Azt mondta:

– Annak ellenére, hogy fiatal és tapasztalatlan lány vagy, hozzád hasonló bátorsággal és erős szívvel rendelkező embert még a férfiak között is csak keveset találni. Megkapod az engedélyt, hogy segíts, de el ne feledd, hogy csupán önvédelmet gyakorolunk! Ha az ellenség menekül, hagyd őket futni!

Rustam 'Alí („a férfiruhát viselő”) öt hónapon keresztül segített a hívőknek. Még alvás közben sem tette le a kardját. Mindenkinek ki volt jelölve egy bizonyos hely, melyet védelmeznie kellett, de Rustan 'Alí szabadon mozoghatott. Éles szemmel kifürkészte, honnan támad majd az ellenség, és nyomban odasietett az ottani tanítványoknak segíteni. Idővel az ellenség is rájött, hogy Rustan 'Alí nő. Nagyon szégyellték a katonák, hogy megfutamodtak egy nő elől. Eldöntötték, hogy többé nem fognak elmenekülni előle. A következő támadásnál azonban ismételten menekülőre fogták, miután Rustam 'Alí kiáltozva kirohant a kapun. Egy különösen véres ütközet után Rustan 'Alí odalépett Hujjathoz, és azt mondta:

– A tanítványoknak segítségre van szükségük, és tudom, hogy életemből már csak kevés van hátra. Indulok; talán vértanú leszek. Ha bármi rosszat tettem, kérlek, bocsáss meg nekem, és imádkozz értem!

Majd, mint mindig, most is elképesztő bátorsággal csapott le az ellenségre. Három ellenséges katonát megölt, és épp a negyedikkel küzdött, amikor eltalálta egy golyó, és vértanúhalált halt.

Zaynab magatartása és viselkedése olyan volt, hogy még az ellenség is elismeréssel illette. Azok, akik ismerték őt, tudták, hogy a Bábba vetett hite rendkívüli emberré változtatta. Mártíromságát követően az őt közvetlenül ismerő nők közül húszan váltak hívővé.

A hívők állása

Bahá'u'lláh azt mondja:

„A Mindenek Felett Dicsőséges szépségét érő fájdalokra! Az igaz hívő számára elrendelt állás olyan természetű, hogy ha annak dicsőségét még a tú fokánál kisebb mértékben is felfednénk az emberiség előtt, mindenki elemésződne vágyakozásában, hogy elérje azt. Ezért elrendeltetett, hogy saját dicsőséges állásának teljes mértéke e földi életben rejtve maradjon az ilyen hívő szeme előtt.”

The Advent of Divine Justice, p.64

Amikor a Báb Chihríq erődjében volt bebörtönözve, egy indiai dervis érkezett zarándoklatra, és amint az Ő szent színe elé lépett, nyomban hívővé vált. A hit lángja olyan tüzet gyújtott a szívében, mely nem engedte nyugodni, és lelkesen kezdett a Hit tanításához. A Báb a 'Qahru'lláh' (Isten Haragja) címmel illette. Ez a dervis olyan tanult és szárnyaló szellemű lélek volt, hogy az emberek az új vallás alapítójának hitték. Ő maga erre mindig csak azt mondta: „Én csupán Ő Szentsége, a Báb szolgája vagyok.”

Qahru'lláh dervis gyakran idézte fel a következőket:

„Amikor Indiában éltem, egy éjszaka álmomban a Bábót láttam, Aki hozzám fordulva azt mondta:

– Hagyd az aranyat és ékszert! Gyere az azerbajdzsáni Chihríqbe, hogy Velem találkozhass, és elérhess a hön Szeretett közelségébe.

Otthagytam hát mindenemet, és sikerült Chihríqbe eljutnom, és elérnem célomat.”

A Báb befolyása és az emberek Iránta érzett egyre növekvő szeretete, valamint az olyan hívők, mint Qahru'lláh dervis tanítómunkája fokozódó lelkesedést keltett a térség lakosságában. A sahot rendkívül nyugtalanította a Báb befolyásának és az új hívők számának növekedése, így elrendelte a Báb áthelyezését Tabrízba. Mielőtt a sah végzése megérkezett volna, a Báb hívatta Qahru'lláh dervist és utasította, hogy térjen vissza Indiába ugyanazon az útvonalon, amelyen jött. Ő azon nyomban készülődni kezdett az útra. A barátok közül sokan szerették volna elkísérni, de nem fogadta el felajánlásukat. Ilyenkor mindig azt mondta:

– Nem bírnátok az út kellemetlenségeit.

Bárhogy igyekeztek némi pénzzel vagy akár csak néhány ruhával ellátni, nem fogadta el, és végül egyedül, egyetlen sétabottal indult útnak.

Engedelmesség és vértanúság

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Áldottak az állhatatosan tűrők, azok, akik türelmesek a csapások és nehézségek idején, akik nem panaszkodnak balsorsukról, és akik a megnyugvás ösvényét járják. ... Isten bizonyosan uralja azok életét is, kik Minket bántalmaztak, és jól ismeri tetteiket. Ő kétségtelenül számon kéri rajtuk bűneiket. Ő valóban a legadázabb bosszúálló.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 66:11,12

Muhammad 'Alí Zunúzí Tabrízban hallott a Báb Kijelentéséről és hívő lett, ám az előítéletektől elvakult családja ellenségesen viseltetett a bábikkal szemben. Muhammad 'Alíban égett a vágy, hogy a Báb színe elé járulhasson, de mostohaapja bezárta és szobafogságban tartotta. Muhammad 'Alí folyvást sírt és könyörgött apjának, hogy engedje elmenni és találkozni a Bábbal. Egyik éjjel Muhammad 'Alí nagyon elkeseredett, fájdalmasan sírt és, hogy fájdalmát enyhítse, szívből imádkozni kezdett:

– Ó, Báb! Te tudod, mennyire vágyódom Színed elé járulni, és tudod, miként tartanak fogva. Váltsd valóra szívem vágyát, és tégy valamit, mi által eléd járulhatok!

Imája közben oly nagyfokú bánat és kimerültség lett rajta úrrá, hogy összerogyott és elájult. Egyszer csak a Báb hangja ütötte meg a fülét:

– Kelj fel!

Amikor felkelt, a Bábót látta maga előtt a szobában. A Báb azt mondta:

– Légy boldog! Hamarosan eljön az idő, amikor ebben a városban emberek ezreinek szeme láttára fognak kivégezni Engem, és te osztozni fogsz majd Énvelem a vártanúságban. Bizonyos lehetsz benne, hogy amit elmondtam, meg is fog történni.

Ettől fogva, Muhammad 'Alí már nem búsult tovább. Mindig boldog volt, hisz tudta, hogy teljesülni fog szíve vágya. Eltelt két esztendő. Muhammad sah gyötrelmek között, betegségben elhunyt. Hájí Mírzá Áqásí elmenekült, majd nyomorúság és szegénység közepette halt meg Karbilában. A király Násirí'd-Dín sah lett, a miniszterelnök pedig Mírzá Taqí Khán. Az új király és miniszterei egyre jobban félték a Báb emberekre gyakorolt hatásától. Az országban mindenfelé napról napra növekedett a bábik száma, mely az egyház egyre erősödő szembenállását eredményezte. Násirí'd-Dín sah és Mírzá Taqí Khán úgy döntöttek, hogy megöletik a Bábót abban a reményben, hogy ezzel előbb-utóbb a Báb vallásának is vége lesz.

Elvitették a Bábót a chihríqi börtönből Tabrízba, ahol bezárták egy házba. A következő napon kihirdették a tabrízi főpapság halálos ítéletét, melynek értelmében a Báb kivégzésére a katonai kaszárnya terén kerül sor.

Másnap a Bábót és társait átkísérték a kaszárnyába. Útközben Muhammad 'Alínak sikerült a Bábbal férköznie. A lábai elé rogyott, és könyörgött, hogy vigye őt is Magával. A Báb fölemelte, és azt mondta:

– Légy boldog! Velem leszel.

Muhammad 'Alí, most ugyanazokat a szavakat hallotta, mint két évvel korábban, és boldogan kísérté a Bábót a kaszárnyába. Azon az éjjelen így szólt a Báb:

– Holnap kivégeznek Engem. Mennyivel jobb volna inkább valamelyikötök keze által meghalni!

A súlyos szavak hallatán mindenki mélyen hallgatott. Egyikük sem tudta elképzelni, hogy megölje a Bábót. Ekkor Muhammad 'Alí fölemelkedett, meghajolt, majd azt mondta:

– Én készen állok rá. Az a kötelességem, hogy engedelmeskedjek Neked. Te parancsolsz, én engedelmeskedem, még ha ez a megölésedet jelenti is.

Erre a Báb így szólt társaihoz:

– Ez az ifjú lesz Velem holnap.

Ezután az 'Anís' (Közeli Jó Barát) címmel illette.

A Báb kivégzésére rendelt regiment ezredese egy keresztény ember, Sám Khán volt. A Báb színe elé járult, és azt mondta:

– Keresztény vagyok, és semmi gyűlölet nincs bennem Irántad. Ha valóban igaz az Ügyed, tégy valamit, hogy ne nehezedjen rám a meggyilkolásod terhe!

A Báb így felelt:

– Tégy eleget a kötelességednek! Amennyiben szándékosd őszinte, Isten úgy intézi majd, hogy ne te legyél felelős a halálomért.

Reggel, a Farrásh-Báshí (hivatalnok) a Bábért ment, hogy a kivégzés helyszínére kísérje. A Báb így szólt:

– Nem fejeztem még be mondandómat.

Farrásh-Báshí erre így szólt:

– Ez most nem alkalmas idő a beszélgetésre. Mennünk kell.

A Báb így felelt:

– Amíg be nem fejeztem, amit elmondani kívánok, földi hatalom Bennem egy szemernyi kárt sem tehet, még ha az egész világ fog is össze Ellenem.

Ezután távozott Farrásh-Báshíval. Muhammad 'Alí ragaszkodott hozzá, hogy a Bábbal együtt haljon vértanúhalált.

A kaszárnya pilléréhez erősített kötélben lógatták alá a Bábót és Muhammad 'Alít. A hétszázötven katona három sorban sorakozott fel, és Sám Khán utasítására a sorok egymás után adták le lövéseiket. A puskák abban az időben igen nagy füstöt eregettek elsütéskor. Mire valamennyi katona elsütötte a puskáját, a kibocsátott füst megtöltötte az egész kaszárnyát, így senki sem látott semmit.

Amikor néhány perccel később fölszállt a füst, a katonák és a kaszárnya erkélyein összegyűlt több ezer ember csak a nyugtalan Muhammad 'Alí Zurúzit látta ott állni az oszlop alatt. A Bábnek hűlt helye volt. Egy lövedék eltalálta a kötelet és szétszakította. A Báb és Muhammad 'Alí sértetlenül a földre estek.

– A Báb eltűnt! – kiáltozta mindenki.

A Farrásh-Báshí és az örök fejvesztve rohagáltak fel-alá, míg végül ugyanabban a cellában találtak a Bábra, ahonnan korábban a vesztőhelyre vezették. A Báb így szólt a Farrásh-Báshíhoz:

– Most már a végére értem mindannak, amit el kívántam mondani. Elvégezheted, amire utasítottak.

A Farrásh-Báshí a látottak után hazament, és soha többé nem tért vissza munkájához. Sám Khán, a regiment ezredese is csak ennyit mondott:

– Megtettem kötelességemet, és nem áll szándékomban másodszor is tüzet nyitni a Bábra.

Fogta, elvezényelte katonáit, és elhagyta a kaszárnyát.

Miután Sám Khán távozott, Áqá Ján Big Khamish boldogan jelentkezett a feladatra, és ezt mondta:

– Majd én elvégzem ezt a munkát.

A Bábót és Muhammad 'Alí Zurúzit másodjára is felfüggesztették a pillérhez. Muhammad 'Alí így szólt:

– Úgy kötözzetek föl, hogy fejem a Báb mellkasán nyugodjon.

Ekkor Áqá Ján Big tűzparancsot adott a századnak. Ez alkalommal a golyók teljességgel darabokra szaggatták testüket, ám a Báb arcát egyetlen lövedék sem találta el. Dél felé járt, amikor a Báb mártírhálált halt. Nem sokkal ezután vihar kerekedett, és a nappalt fekete felhők borították sötétségbe. Oly sötét lett, hogy az emberek még saját otthonaikat sem lelték meg. A vihar és a komorság éjszakáig eltartott.

A Báb és Muhammad 'Alí Zunúzí testét a külső várakhoz vitték, és egy gödörbe hajították. Másnap éjjel a bábíknak sikerült a Báb testét elvinni és elrejtteni. Ötven éven keresztül rejtve tartották a Báb testét, míg végül a szent Maradványok 'Abdu'l-Bahá szolgálatának idején Haifába érkeztek, ahol végső nyughelyre lelték a Báb Sírszentélyében.

A Báb vértanúságáért felelős emberek később aztán valamennyien megkapták büntetésüket. Mírzá Taqí Khán-i-Amír Kabírt (a miniszterelnököt) másfél évvel később Násirí'd-Dín sah parancsára meggyilkolták. Halálakor azt mondta:

– Országomat hűen szolgáltam. A halálbüntetés azonban az Isteni Igazsággal való szembeszegülésem következménye.

A sah parancsát követve fölvtágták ereit, hogy lassan vérezzen el.

Áqá Ján Big Khamsiht ágyúgolyó ölte meg. Ami pedig azokat a katonáit illeti, akik lelőtték a Bábót: nos, közülük még abban az évben meghalt 250, amikor rájuk omlott a fal, melynek oldalában pihentek. A következő évben, pedig a maradék 500 is meghalt a kivégzőosztag előtt árulás vádjá miatt. Testüket ezután kardokkal szabdalták darabokra. Az emberek azt mondogatták:

– Milyen furcsa, hogy ezek ugyanazok a katonák, akik a Bábót lelőtték.

Az egyházat megrémítették az efféle megjegyzések, és megfélemlítették az embereket, hogy őket is ki fogják végezni, ha sokat beszélnek a dologról. Az emberek ezek után félelmükben semmit sem mertek szólni.

Vakmerőség

’Abdu’l-Bahá azt mondja:

„A vallás története hasonlóképpen meggyőző példákat mutat fel a nők nagy szükség és nehézségek közepette kifejtett képességeit illetően. A Szent Föld elfoglalását az Izraeliták által 40 évi bolyongás után Júdea sivatagában és vadonjában egy asszony stratégiája és fortélyja vitte végbe.

Krisztus, Dicsőség Néki, mártírhalála után a tanítványai igen zavarodottak és csüggedtek voltak. Még Péter is megtagadta és kerülte Ót. Egy asszony volt az, Mária Magdaléna, aki az ingadozó tanítványokat hitükben erősítette. ... Mária Magdaléna csak egy egyszerű falusi parasztasszony volt, mégis ő lett Krisztus tanítványainak támasza és vigasztalója.

Bahá’u’lláh Ügyében voltak nők, akik felvilágosultságban, intellektuálisan, isteni erényekben és Isten iránti odaadásukban túltettek a férfiakon. Közöttük volt Qurratu’l-‘Ayn (Táhirih). Amikor beszélt, a legtanultabb férfiak is tisztelettel hallgatták. Tiszteletteljesen viselkedtek a jelenlétében, és senki sem mert neki ellentmondani.”

Promulgation of Universal Peace, p.282-3

Mullá Sálíhnek három felesége volt, de számára Shamsí volt a legkedvesebb. Tizenkét esztendei házasság után Shamsí megbetegedett. Úgy legyengült, hogy férjura is alig ismert rá. Abban az időben Iránban a fiúgyermeket szülő nőket nagy megbecsülés övezte, míg azokat, akik leánygyermeknek adtak életet, megvetették. Ennek ellenére Mullá Sálíhnek, aki látta mennyire gyengécske lett Shamsí, az volt a szíve vágya, hogy felesége leánygyermeket szüljön, aki emlékezteti majd asszonya régmúlt fiatalkori szépségére.

1817-ben egy téli reggelen Shamsí leánygyermeknek adott életet. Mullá Sálíh boldogan ment megnézni az újszülöttet, ám amikor pillantása a Shamsí mellett fekvő gyermek arcára esett, a mosoly elillant arcáról. Egy kicsiny sápadt arcocskát látott, ami nagyon különbözött Shamsítől. Szidta magát kívánságáért, és szó nélkül távozott a szobából. Később sem volt hajlandó egy jó darabig a gyermekére nézni. Eltelt egy év. Egyik nap Mullá Sálíh bement Shamsí szobájába, de nem találta ott. A szoba sarkában tekintete rávetődött egy csodás kék ruhába öltözött kislányra, aki egyenesen őt nézte. Mullá Sálíh fürkészőn meredt vissza rá. Egy mosoly jelent meg a kislány arcán; egy mosoly, amelyet Mullá Sálíh oly gyakran látott évekkorábban felesége gyönyörű arcán. Ez alkalommal nem ment ki a szobából. Önkéntelenül is odahajolt és megpusztilta leányát. Mullá Sálíh Salímihnak hívta, de évekkor később egy jelentős Személyiség a „Táhirih” (A Makulátlan) nevet adta neki, és így a leány ezen a néven vált ismertté.

Öt éves korában Táhirih már festett és hímezett, ismerte a sellőkirály leányának történeteit, és arab nyelven zengte imáit. Folyton apja könyvtárát látogatta, és le nem vette tekintetét a könyvek lapjairól. Egy napon, amikor a könyvtárba ment, édesapja váratlanul felbukkant. Táhirih levette a Koránt a polcról, és kinyitotta.

– Szeretnéd, hogy olvassak neked belőle, apám? – kérdezte.

Aztán a nyitott könyvet maga előtt tartva, ugyanúgy, ahogy apja szokott olvasni, elkezdte mondani a sellőkirály történetét. Mullá Sálíh rázta a fejét:

– Nem, nem! Ez nem helyénvaló. A Korán egy Szent Írás. Tanulmányozhatod majd, amikor már nagyobb leszel.

– Már ebben a pillanatban is nagyobb vagyok – vágta rá Táhirih.

Egy holdvilágos éjszakán Táhirih a ház kertjében játszadozott. Hirtelen abbahagyta a játékot. Egy hangot hallott. Úgy érezte, hogy a kert más lett, mint amilyen egyébként szokott lenni; volt benne valami új. Becsukta a szemét, s úgy tűnt, mintha valaki imát kántálna a kertben. Ahogy a hang lassacskán elhalványult, Táhirih visszatért a szobájába. Eltelt néhány esztendő. Amikor Táhirih tíz éves lett, anyja vett neki egy hosszú fekete chádurt (kendőt, ford. megj.) fehér fátyollal, és így szólt hozzá:

– Mától fogva senki sem láthatja az arcodat a családotd tagjain kívül.

Ettől kezdve egy függöny mögött ült a könyvtárban, és úgy hallgatta apja tanítványaival folytatott beszélgetéseit. Tizenhárom éves volt, amikor már kívülről tudta a Koránt, és elolvasott sok más könyvet is. Időnként még verseket is költött.

Édesanyja és édesapja nem mondták meg neki, hogy már választottak férjet a számára. Egyszer csak anyja közölte vele:

– Mostantól Muhammad elől is fátyolozd el magad!

Muhammad Táhirih egyik unokatestvére volt. Ettől fogva nem volt már több játszadozás a kertben.

Egy alkalommal Táhirih látta, ahogy nagybátyja a szokásosnál ingerültebb, hangosan mérgelődik, és szidalmaz egy Shaykh Ahmad nevű embert. Táhirih unokatestvérét, Muhammatet kérdezte:

– Ki az a Shaykh Ahmad?

– Shaykh Ahmad egy hittudós, aki új gondolatokat és nézeteket vall – felelte Muhammad, majd így folytatta: – Néhány könyvet is írt. Eljött egyszer Qazvínba és a feltámadásról beszélt apámnak. Shaykh Ahmad azt mondta, hogy a feltámadás alatt nem a halottak koporsóiból történő felemelkedését kell érteni, hanem az emberi lelkek szellemi megébredését. Apám megmondta Shaykh Ahmadnak, hogy ezek a nézetek nem állják meg a helyüket, és hogy az ilyen fajta beszéddel félrevezeti az embereket. Shaykhot még hitetlennek is nevezte.

Egy nap közölték Táhirih-vel, hogy feleségül adják Muhammadhoz. Amikor megtudta, ki lesz a férje, meghűlt benne a vér. Hát, igen... Minden lánynak férjhez kell mennie. Ez az élet rendje csakúgy, mint a születés és a halál. Ettől fogva új otthona az utca túloldalán lett.

Házasságának első néhány éve csöndesen telt el. Két fiúgyermeket szült, és minden idejét velük töltötte. A korábbi tanulás helyét a háztartási tennivalók vették át. Egy nap felajánlotta férjének, hogy segítségére lesz a hitbeszéde elkészítésében. Férje azonban felelet gyanánt egy régi közmondást idézett.

– Tanácskozz feleségeddel, és tedd az ellenkezőjét annak, amit mond! – háritotta el a felesége ajánlását.

Egy este Muhammad Táhirih-t igen boldognak látta. Azt gondolta, hogy az új gyémánt nyakláncnak örül annyira, amit nemrég vett neki. Így aztán amikor kiderült Táhirih boldogságának valódi oka, sehogy sem fért a fejébe, miként lehet egy újonnan szerzett költeménynek ennyire örülni.

– Igen jó feleség vagy, bár néha aggódom, hogy képes lennél a könyveim olvasásával tönkretenni szépséges szemeidet – mondta csalódottan Muhammad.

Azon az éjszakán Táhirih nem tudott aludni. Kora reggel átment édesapja házába, és mindent elmesélt a férje mellett töltött hosszú és sivár évekről. Mullá Saláh csak annyit mondott:

– Gyere hát vissza a házukba!

Táhirih boldogan tért vissza apja házába, hiszen ezzel a hittudomány, a filozófia és a költészet is visszatért életébe. Részt vett édesapja óráin, még ha függöny mögött kellett is ülnie, és onnan hallgatnia az előadást. Néha a beszélgetésbe is bekapcsolódott, és időnként segédkezett apjának a hitbeszédre való felkészülésben. Írt egy beszédet az Isteni megbocsátásról, ami egyike lett apja leghíresebb beszédeinek.

Egy napon édesapja aláírt egy bizonyítványt, és átadta neki. Ez a papíros nem volt egyéb, mint az Ijtihad (az iszlám egyház legfelsőbb rendjének) hivatalos bizonyítványa.

– Igen ritkán fordult elő az iráni történelemben, hogy egy nő kapja meg az Ijtihad bizonyítványát – magyarázta neki apja. Kis szünet után aztán így folytatta: – Tudod jól, mi történhet, ha bárki is tudomást szerez erről.

Táhirih letérdelt apja elé, megcsókolta a kezeit és a bizonyítványt. Szobájában jó néhányszor elolvasta, aztán elégette.

Valamivel később Táhirih kénytelen volt visszatérni férje házába. Ez alkalommal Muhammad goromba sértésekkel illette. Tanítót fogadott a fiaiknak, és utasította feleségét, hogy ne avatkozzon bele a nevelésükbe. Egy év leforgása alatt még két feleséget hozott a házhoz.

Telt-múlt az idő. Táhirih csodás versei ismertté lettek. Híres lett, és ezrek olvasták verseit. Életet adott egy lánygyermeknek, aki, mivel fiait elvették tőle, egyedüli társasága maradt. Később a férje a leányt is elvette tőle, és magányosabb lett, mint valaha. Táhirih ekkor huszonhárom éves volt, s már kiolvasott minden könyvet, amihez csak hozzáférhetett abban az időben Qazvínban. Ekkorra tanulmányait már csak egyetlen témának szentelte: az Isten által megígért Küldött eljövételének. Bármennyit is kutatott, nem lelte az igazságot. Nem volt boldog saját életével, és a körülötte lévő emberek életével is elégedetlen volt. Úgy érezte, hogy mindennek meg kellene változnia. Az embereknek újfajta életet kellene kezdeniük.

Egy napon unokatestvérével társalgott ezekről a kérdésekről. 'Ali azt mondta neki:

– Miért nem beszélsz unokatestvérünkkel, Javáddal? Ő tud egyet s mást ezzel a kérdéssel kapcsolatban.

Táhirih felöltötte köpenyét, és el is ment Javád házába. Miközben Javádra várakozott a könyvtárban, észrevett egy textilbe csomagolt könyvet. Izgatottságtól remegő kézzel bontogatta. Shaykh Ahmad volt a könyv szerzője. Nyomban olvasni kezdte a lapokat. A könyvben pontosan az állt, ami után kutatott. Ahmad azt írta, hogy a megígért Qáim (tizenkettedik imám), akinek eljövételére az emberek több mint egy évezrede várakoznak, hamarosan megérkezik; és hogy az Ő eljövételével megváltoznak az elavult szokások, és a világ új életre kel. Táhirih egy álomvilágba csöppent csakúgy, mint gyermekkorában; egy furcsa és édes álomba, amelyben ismételten hallotta ugyanazt a hangot – mintha valaki imát zengene. Amikor Javád megérkezett, Táhirih így szólt hozzá:

– Rátaláltam arra, ami után kutattam. Megtarthatnám ezt a könyvet?

– Lehetetlen dolgot kérsz. Édesapád kiátkozna érte. Elzavarna, és engem pedig megölne – felelte Javád, és aggodalom hallatszott a hangjából.

Táhirih azonban nem törődött aggodalmával.

– De hiszen évek óta ezt kerestem! Senkitől sem riadok vissza, és semmi sem állhatja utamat! – felelte, majd a ruhája alá rejtette a könyvet és elment.

Az ezt követő napok során Táhirih többször is beszélt unokatestvérével Shaykh Ahmadról. Utódja, Síyyid Kázím akkor még az élők sorában volt. Táhirih titokban olvasgatta könyveiket. Ezek egészen más könyvek voltak, mint amelyekkel addig valaha is találkozott. Titkon levelet írt Síyyid Kázímnak, aki visszaküldött válaszában megerősítette, hogy Táhirih valóban teljességgel megértette a Shaykh írásait és tanításait, és levélben Táhirih-t „Qurratu’l-Ayn”-nak, azaz a „a szem vigaszának” nevezte.

Táhirih engedélyt kért Síyyid Kázímtól, hogy meglátogathassa. E találkozás reményében Karbilába ment, ám megérkezésekor megtudta, hogy Síyyid Kázím tizenegy nappal korábban már elhunyt. Halála előtt arra kérte tanítványait, hogy hagyják el otthonaikat, járják a világot és kutassanak a megígért Qáim után.

Táhirih-nek volt egy álma Karbilában: egy zöld turbánt (mely a Mohamed prófétától való leszármazás jele) és aranyszínű sálat viselő Ifjú állt ott a mennyország és a Föld között, és kezeit a mennyek felé emelve egy imát suttogott. Amikor Táhirih felébredt, leírta egy darab papírra azt, amire az ima szövegéből emlékezett. Nem sokkal ezután a kezébe került egy a Báb által írt könyv. Ebben a könyvben rábukkant ugyanarra az imára, amelyet álmában hallott, és így a Báb követőjévé vált. Ettől kezdve Táhirih minden ellenállás dacára, félelmet nem ismerve a Báb Kinyilatkoztatását kezdte terjeszteni Karbilá lakóinak.

Valamivel később Táhirih Karbilából Bagdadba ment, és a papság valamint a nép szembenállása és üldözése ellenére továbbra is az emberek tanításán fáradozott. Aztán visszaindult Irán felé. Bátorságának híre mindenfelé eljutott, és az emberek csodálták vakmerőségét.

Qazvínban megállt, hogy látogatást tegyen édesapjánál. Férje, akinek eközben magasra törő ambíciói támadtak, és arra pályázott, hogy Táhirih apjának nyomában Irán legbefolyásosabb vallási vezetőjévé (mujtahiddá) váljon, elküldött néhány embert Táhirih-ért. Táhirih a következő üzenetet küldte vissza: „Ha állhatatos férj lennél, akkor habozás nélkül tanulmányoztad volna az új Kinyilatkoztatást, és felhagytál volna nemtörődömségeddel. Szíved megébredt volna, és oldalamon utaznál, hogy elvidd az új Kinyilatkoztatás hírét az embereknek. Eltelt már három esztendő, és még mindig mélyen alszol hanyagságba süppedve. Engem soha többé nem látsz.”

Példa nélküli volt az akkori Iránban, hogy egy feleség hagyja el a férjét, és ezt a tettet férje rendkívüli sértésnek vette. Ezért hát Táhirih-t hitetlennek nevezte, és apja, Mullá Táqí segédletével egész Qazvínban szétkürtölték Táhirih becstelenségét. Táhirih azonban továbbra is félelmet nem ismerve állt ki ellenük, és folytatta Isten Ügyének tanítását, valamint önmaga védelmét.

Egy alkalommal a vita hevében nagybátyja, Mullá Táqí gorombán pofon ütötte Táhirih-t, mire érzékeny arca kipirosodott. Táhirih erre csak a szemébe nézett, és annyit mondott:

– Látlak, ahogy a szádból vér patakzik.

Nem sokkal később egy korai reggelen imamondás közben egy ellensége törrel döfte szájon, és súlyosan megsebesítette. A merénylet után hatalmas zűrzavar kerekedett. Az emberek egymásra támadtak, és vádolni kezdték egymást a gyilkossági kísérlet elkövetésével. Számos ártatlan embert, köztük Táhirih-t és társait is bebörtönözték. Táhirih, akinek Istenen kívül nem volt más menedéke, végtelen bizonyossággal fordult annak a helynek az irányába, ahol a Báb volt bebörtönözve, és imádkozni kezdett. Ez idő alatt a gyilkos feladta magát a kormányzónak:

– Megöltem Mullá Táqít, mivel Shaykh Ahmad és Síyyid Kázím ellen uszította az embereket – ismerte be tettét a gyilkos.

Börtöncellájából Táhirih azt írta férjének: „Tudnod kell, hogy igazat beszélek: Isten, Akit én imádok, kevesebb mint kilenc napon belül megszabadít engem igazságtalanságod karmaiból. Ha erre mégsem kerülne sor, akkor hitem hamis, és szabadon tehetsz velem, amit csak akarsz.”

Pontosan úgy is történt minden, ahogyan megjósolta: kilenc napon belül Bahá'u'lláh közbenjárására Táhirih kiszabadult börtönéből.

Ez idő tájt történt, hogy a Báb utasítására néhány bábí tanácskozássra gyűlt össze egy Badasht nevű helyen. Ezen a helyen igen nagy jelentőségű eseményekre került sor. Ezek az események örökre beírták Táhirih nevét a történelembe, és a nők évszázados szolgátságából és boldogtalanságából való felszabadulásáért folytatott harcának szimbólumává tették. Neve emellett hitének ereje, vakmerősége és önfeláldozása miatt is örökkön halhatatlan lesz.

Egy napon, amikor a hívők összegyűltek Badasht-ban, Táhirih váratlanul közéjük lépett, majd megállt. Amikor tekintetük rávetődött Táhirih sugárzó arcára, mindenki megdermedt az ámulattól és félelemtől, hisz dicsőséges orcája már nem volt a fátyol mögé rejtve. Néhányan kezeikkel takarták el szemüket. A kiabálás és a siránkozás, ami az eseményeket követte, még szinte a holtakat is föltámasztotta volna. Hogy jelenhetett meg a férfiak társaságában fátyol nélkül Táhirih, aki oly szent volt számukra, mintha csak Mohamed próféta leánya lett volna? Ekkoriban még egy nő árnyékára tekinteni is bűnnek számított. Az egyik férfi úgy kétségbeesett, hogy kardját előkapva elmeteszte saját torkát, és vérben úszva rohant ki a találkozóról. Mások zavarodottságukban nem tudtak egyebet tenni, mint földre szegezett tekintettel állni. Ez volt az a nap, amikor világossá vált számukra összejövetelük értelme és célja. Eddig a pillanatig valamennyien muszlimok voltak, mert az iszlám törvényeit követték. Ezen a napon rájöttek arra, hogy az új Kinyilatkoztatás új parancsolatokat hozott magával, melyek eltérnek a múltbéliektől. Most már egy új világban éltek, amely különbözött a 1260 évvel korábbtól.

Bahá'u'lláh, Akit akkor Mírzá Husayn 'Alí Núrí néven ismertek, jelen volt ezen a találkozón. Badasht-ban minden egyes hívőt új névvel illelték, és Táhirih is akkor kapta ezt a nevet Bahá'u'lláhtól. A badashti konferenciát követően, minden hívő más és más városba indult a Hitet tanítani. Táhirih Irán északi részébe utazott, és ott vette ki részét a hittanításból. Híre oly mértékben terjedt, hogy a Hit ellenségei jutalmat tűztek ki a tartózkodási helyéről hozott információk fejében. Végül letartóztatták és bezárták Mahmúd Khán-i-Kalántar (a rendőrség vezetőjének) házában.

A Báb bátor követőinek egyikeként híre mindenfelé elterjedt, és nap nap után csak özönlöttek az emberek, hogy találkozzanak vele abban a házban, ahol fogva tartották. Még hercegek is felkeresték. Megtiltották azonban a bábí nők látogatását. Ezért aztán voltak, akik magukat takarítónőnek álcázva jutottak a házba megtudni, hogy jól van-e. Mások levelet írtak, és abban tették föl kérdéseiket. Ezek a levelek az említett takarítónőkön keresztül jutottak el hozzá. Természetesen mindezt nem volt egyszerű megtenni. Zöldségkötegek, sajt és egyéb ételek közé rejtették a leveleket, és vitték el hozzá titokban. Mivel papírja vagy íróeszköze nem volt, a zöldségek nedveibe mártott körmével írta meg válaszait a csomagolópapírra. Miután elkészült a válasszal, ezeket a papírokat kidobta az ablakon, ahol a bábí nők összeszedték és elvitték őket a megfelelő személyekhez.

A kormányhatóságok utasították Teherán magas rangú papjait, hogy találkozzanak Táhirih-vel, és cáfolják meg érveléseit, de hite erejétől és érvelése hatalmától mindannyian meghátrálni kényszerültek. Híre ment, hogy még maga a sah is megparancsolta, hogy vigyék őt a színe elé. Ott állt a sah előtt, ám félelemnek még csak nyoma sem látszott rajta. A sah megkérdezte:

– Hogyan lehetséges, hogy egy nő a te műveltséggeddel és tudásoddal képes hinni efféle mozgalmakban?

Táhirih méltóságteljesen azt felelte:

– Ez nem egy mozgalom, hanem Isten legújabb vallása.

Ekkor a sah is belátta, hogy semmi sem lesz képes megváltoztatni Táhirih hitét. Dühösen parancsot adott elbocsátására. Az a szóbeszéd járta, hogy később a sah írt egy levelet Táhirih-nek és arra kérte, hogy tagadja meg hitét és menjen hozzá feleségül. Válaszként Táhirih egy verset költött és azt küldte el a sahnak:

*Királyság, bőség és uralom, a te részed,
Kóborlás, balsors,
s a dervis szegénysége, az enyém.
Ha ama tiszttség jó, légyen hát tiéd,
S ha e tiszttség rossz, mégis vágyom utána;
Hát légyen az enyém, mi nékem jut.*

A sah még soha egyetlen feleségében sem találkozott a Táhirih-ben rejlő tulajdonságokkal, pedig sokuk rendelkezett szépséggel és tökéletességgel, így aztán a sahnban örökre megmaradt Táhirih rejtélyességének és makulátlanságának nagy hatása.

A fentiek után nem sokkal történt, hogy három esztelen fiatal bábí, akik megelégték a hatóságok kegyetlenkedéseit és vérontását, rálőtt a sahra lovaglás közben, és megsebesítették. Az eset nyomban rettentő felzúdulást váltott ki. Ettől fogva a bábikat tömegével végezték ki. Már az is elegendő indok volt valaki kivégzéséhez, ha ellensége meggyanúsította, hogy bábí. A bábík e tömeges mézszárlása páratlan a vallások történetében.

Ez idő alatt Máhmúd Khán-i-Kalántar elment Táhirih-hez és azt mondta:

– Kiengedlek innen, ha megtagadod a hitedet.

Táhirih azt felelte:

– Azt ne gondold, hogy életem védelmében meg fogom tagadni hitemet! Boldogan adom életemet Isten ösvényén. De te, Máhmúd Khán, jól figyelj arra, amit mondom! Ez a sah, akit oly nagy igyekezettel próbálsz szolgálni, és aki miatt ártatlan embereket gyilkoltatsz meg, nem hogy jutalomban nem részesít majd, de eljön a nap, amikor még kivégzésedre is parancsot ad. Próbáld fölismerni hát az igazságot, amíg nem késő, és hagyj föl Istennel szembeni ellenkezéseddel!

Máhmúd Khán kinevette Táhirih-t és távozott. Azon az éjjelen Táhirih szobájába hívatta Máhmúd Khán feleségét. Táhirih fehér selyemruhát viselt. A szobát tengernyi rózsa töltötte meg illatával. Azt mondta Kalántar feleségének:

– Készülődök a találkozásra az én Szerettemmel. Nem tart már soká. Böjtöt kezdek, és meg nem töröm, amíg Szerettem színe elé nem jutok.

Eztán búcsút vett vendégétől, és imádkozni kezdett a szobájában. Kalántar felesége ott állt a szoba bejáratánál, és hallgatta kiszűrődő hangját. Amikor a katonák megérkeztek, hogy elvigyék, ő készen állt és várta őket. Mielőtt felült a lóra, e szavakat intézte Kalántar feleségéhez:

– El ne feledj! Boldogan emlékezz meg rólam, és légy tenmagad is boldog!

Majd felült a lóra, és a katonák kíséretében eltűnt az éjszaka sötétjében.

A katonák egy kertbe vezették Táhirih-t. A fák közül nevetés hangja szűrődött ki. Néhány perc elteltével a részeg hivatalnokokhoz és katonákhoz érve leszálltak lovaikról. Az egyik hivatalnok, aki részegségében még a lábán is alig tudott megállni, odaüvöltötte:

– Ne zavarjatok bennünket! Menjetek és akasszátok föl!

Táhirih-t a kivégzője a kert egyik szögletébe vitte, és egy zsebkendőt torkába tuszkolva oltotta ki életét. A testét behajították egy kútba, majd földet és köveket dobáltak rá.

A bábík, sőt még a muszlimok közül is sokaknak élt az emlékezetében, mit is mondott Táhirih Mahmúd Khánnak. Kilenc esztendő telt el Táhirih vértanúsága óta. Iránt éhínség sújtotta. Teheránban a kenyér hiánycikk lett. Asszonyok fosztogatták a boltokat, és a helyzet napról napra

keservesebb lett. Egyszer, amikor Násiri'd-Dín sah épp visszatérőben volt egy vadászatról, láthatta, amint asszonyok egy csoportja épp üzleteket fosztogat. Az asszonyok annyira ingerültek voltak, hogy még magát a sahot is alaposan megijesztették, aki aztán a palotába menekülve parancsot is adott a palota kapuinak bezárására. Ennek ellenére a kövekkel katonákra támadó asszonyok közül többen mégis bejutottak a belső udvarba.

Ekkor a sah fölment a palota tornyába, és onnan kezdte szemlélni az eseményeket távcsövén keresztül. A sah ekkor a Teherán városáért felelős Mahmúd Khánért küldetett, hogy azonnal jelenjen meg előtte. A sah piros köpönyegét viselt, melyet úgy ismertek, mint „a düh köpönyegét”. Akkor viselte ezt a köpenyt, amikor büntetést kívánt kiróni valakire. Mahmúd Khán megérkezett és fölment a toronyba, ahol a sah már várt rá. A sah szidalmazta, amiért nem volt képes rendet tartani a városban. Mahmúd Khán azt mondta:

– Máris lecsillapítom őket.

Lement a toronyból, és katonáival együtt rátámadt a palotában rekedt védtelen asszonyokra. Botjával jó néhány asszonyt súlyosan megsebesített. Ezt látva a sah csak még dühösebb lett. Ismét maga elé parancsolta, és ezekkel a szavakkal szidalmazta:

– Ha így bánsz az emberekkel az én jelenlétemben, vajon mit csinálsz velük, ha nem látom?

Mahmúd Khán látta a sah dühét, és megrettent. A sah azt kiáltotta:

– Botozzátok meg!

A szolgák nyomban a földre teperték, és botozni kezdték. Majd a sah így folytatta dühösen:

– Vágjátok le a szakállát! – Aztán pedig kötélért kiáltott. Azon nyomban hozták is a kötelet, és a nyaka köré tekerték. Az ítélet-végrehajtó lábával leszorította mellkasát, és a nyakára hurkolt kötelet addig húzta, amíg az elítélt meg nem halt. Később levették róla ruháit, kötelet hurkoltak a lába köré és tetemét végigvonszolták az utcákon. Végül mezítelen testét fejjel lefelé lógatták le egy póznáról. Három napon át volt a teste így felakasztva a nyilvánosság előtt. Ekkor családja váltságdíjat fizetett, hogy elvihessék a testet. Ily módon teljesedett be Táhírih jövendölése, és kapta meg büntetését tetteiért Mahmúd Khán.

Vakmerőség és bátorság gyermekkorban

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Nyilvánvaló, hogy amíg az emberek nem iskoláztak, amíg a közvélemény nem összpontosul helyes irányba, amíg a kormányzati hivatalnokok, az egészen alacsony beosztásúak is, meg nem szabadulnak a korrupció legcsekélyebb maradványaitól, addig egy ország nem kormányozható megfelelően.”

Secret of Divine Civilization, p.19

Bahá'u'lláh gyermekkorában egy kormányzati tisztviselő három alkalommal is ellátogatott Bahá'u'lláh édesapjának, Mírzá Buzurnak a házába, és igen nagy pénzüsségeket követelt tőle. Ezek az összegek messze meghaladták azt, amit Mírzá Buzurnak valóban fizetnie kellett volna. Mivel az iráni kormányzatot abban az időben kíméletlenség és zsarnokság jellemezte, a hivatalnokok maguk is kegyetlen zsarnokok voltak, s a kormányzat semmit sem tett a megfélemezésükért.

Az Áldott Szépséget nagyon elszomorította a hivatalnokok becsstelen bánásmódja, és bár még csak nyolc esztendő volt, édesapja engedélyét kérte, hogy elmehessen Teheránba a sahhoz és panaszt tehesen. Mírzá Buzurg hozzájárulását adta az utazáshoz. Bahá'u'lláh lóháton jutott el Teheránba. Érkezése után a sah és miniszterei előtt bizonyította, milyen igazságtalanul jártak el a hivatalnokok, és hogy a kormány által meghatározott összegnél mennyivel több pénzt csaltak ki édesapjától. Bahá'u'lláh nagyszerűsége és ékesszólásának ereje lenyűgözte a sahot és minisztereit. A sah elismerte a hivatalnok igazságtalanságát, és megparancsolta a pénz visszaszolgáltatását. Bahá'u'lláh két nap alatt tette meg az amúgy tíznapnyi utat hazafelé, a hivatalnokot pedig elbocsátották állásából.

Mennyit ér a világ?

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Ne teljék kedvetek dolgaitokban; ma éjjel még tieitek, ám holnap már más bírja azokat. Emígyen figyelmeztet titeket Ó, Aki a Mindenek Tudója, a Mindenről Értesült. ... Életemre! Sem a hatalmasok pompája, sem a gazdagok kincse, sőt még az istentelenek hatalma sem maradandó. Minden elenyészik, az Ó egyetlen szavára. Mert Ó Mindeneknél Hatalmasabb, a Mindeneknek Parancsoló, a Mindenható.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiából, 71:3

Bahá'u'lláh gyermekkorában történt, hogy édesapja Bahá'u'lláh egyik bátyjának nagy esküvőt rendezett. Abban az időben az volt a szokás, hogy ilyen alkalmakkor hét napon át ünnepeltek. Az ünnepség utolsó napján bábszínházi előadás is szerepelt a programok között. Az előadáshoz sátrat emeltek az udvar közepén, és különböző ruhákba öltöztetett, embert formázó bábfigurákat készítettek.

A bábuk egyike, egy városi kikiáltót formázó figura, előlépett és kihirdette az összegyűlteknél, hogy a király hamarosan megérkezik, és mindenki készüljön az üdvözlésére. Így aztán a báb-miniszterek, báb-udvaroncok és báb-katonák sokadalma mind fősorakozott díszes öltözetben a király fogadására. Belépett a király, fején koronájával, fenséges öltözetben, majd helyet foglalt a trónon. Az őrség tagjai közül néhányan megfűjták a trombitákat, mások lövéseket adtak le, mire füst töltötte meg a sátrat. Amint a füst fölszállt, egy tettenért tolvajt hoztak a király színe elé. A király parancsot adott a lefejezésére. A hóhér levágta a bábu fejét, és valamilyen korábban előkészített pirosas folyadék bugyogott ki a bábfigurából. Ekkor váratlanul hírt hoztak arról, hogy lázadás tört ki az egyik határvidéken. A sah azonnal csapatokat küldött, hogy leverjék a fölkelést, majd pedig a háttérből ágyúlövés zaja hallatszott.

Bahá'u'lláh, Aki Maga mesélte el ezt a történetet, ezt mondta róla:

„Gyermekként igencsak elgondolkodtatott Engem, miféle rendszer is az, ahol egy ekkora király, ekkora hatalommal és dicsőséggel, ilyen palotával, s mindezekkel a miniszterekkel és katonákkal egyszer csak a háborúskodás és csatározás eszközeihez folyamodik. Amint az előadás véget ért, elkezdték lebontani a sátrat, és egy ember jött elő a paraván mögül, kezében egy dobozt tartva. Azt mondta, hogy mindaz, amit láttunk, a király, a hercegek, a miniszterek pompája és hatalma, az egész zenebona és kavalkád mind ott volt abban a dobozban. Attól a naptól kezdve a földi élet és az evilági dolgok Számomra ehhez az előadáshoz lettek hasonlítások, mely végső soron épp úgy egy dobozban végződik, csakhogy azt sírhelynek hívják.”

Szembeszegülés

Bahá'u'lláh azt mondja:

„E Kinyilatkoztatás hajnalhasadásától kezdődően az önzés megtestesítői kegyetlenséghez és elnyomáshoz folyamodván törekedtek az isteni megnyilvánulás Fényének kioltására. Ám Isten, kezeiket visszatartva, láthatóvá tette ezt a Fényt az Ő korlátlan hatalma által, és védelmezte azt az Ő erejével, míg nem a földet és a mennyet bevilágította fényességével és ragyogásával. Dicsőség Őnéki minden körülmények között.”

Tablets of Bahá'u'lláh, p.33, Tarázát

Bahá'u'lláh útban Shaykh Tabarsí erődje felé az erőd környékén található kis falucskába, Niyálába érkezett. Az erődben Mullá Husayn és Quddús valamint 313 bábí védekezett. Az erődöt nagyszámú felfegyverzett katona és lakos ostromolta. A támadóknak voltak ágyúik, puskáik és kardjaik, sőt még fejszékkel, íjakkal és nyilakkal is föl voltak fegyverkezve. A katonák arra akarták kényszeríteni a Báb követőit, hogy hagyják el Hitüket. A hívők sohasem tettek volna ilyet, így készen álltak arra, hogy kiállják a legborzasztóbb megpróbáltatásokat is.

Amikor Mírzá Táqi Khán, Ámul kormányzója meghallotta, hogy Bahá'u'lláh úton van a hívők megsegítésére az erődbe, nagyszámú katonát küldött elfogatására és letartóztatására. A katonák éjfél tájban érkeztek Bahá'u'lláh szálláshelyére, majd körülvették. Tizenkét katona vitte Bahá'u'lláh-t Ámulba. Rövid időn belül tekintélyes tömeg gyűlt össze a városi papságból és a kíváncsiskodókból. Mindannyian Bahá'u'lláh kivégzését követelték, ám Mírzá Táqi Khán vonakodott ezt megtenni. A város lakóinak lecsillapítása érdekében utasítást adott, hogy Bahá'u'lláh-t botozzák meg a talpán. Ezután elrejtette Bahá'u'lláh-t. 'Abbás Qulí Khán, a kormányzó nagybátyja, aki jól ismerte Bahá'u'lláh-t, levelet írt Mírzá Táqi Khánnak, amiben arra kérte, hogy Bahá'u'lláh-nak semmi bántódása ne essen, csak akadályozzák meg, hogy eljusson az erődbe. Bahá'u'lláh-t ekkor átvitték Bandargazba. A kormányzó katonái nagy tiszteletet tanúsítottak Iránta. Hamarosan azonban Muhammad sah Bahá'u'lláh megöletésére utasította minisztereit. Amikor az uralkodói határozat megérkezett, a katonák nagyon megrémültek. Éppen egy orosz hadihajó horgonyzott a közeli kikötőben. A legénység is tudomást szerzett a határozatról. Néhányan közülük Bahá'u'lláh szent színe elé járultak, és könyörögve kérelték, menjen a hajójukra, hogy biztonságban legyen. Az Áldott Szépség azonban nem fogadta el ajánlatukat. Egyedül akart szembenézni a megpróbáltatásokkal és a veszéllyel. A következő napon futár érkezett a katonák vezetőjéhez, és egy levelet nyújtott át neki. Amikor az fölbontotta a levelet, örömmel felkiáltott:

– Muhammad sah meghalt!

E hír hallatán ünnepelni kezdtek az emberek, és sokan felismerték, hogy a sah Bahá'u'lláh megöletésére kiadott parancsával a saját halálát idézte elő.

A küzdelmes utazás

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

**„... a Szentséges Szépség (Bahá'u'lláh) száműzetése vezetett isteni
Kinyilatkoztatása fényének elterjedéséhez a világ minden táján.”**

Selection from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no.222

Lady Blomfield, aki az alábbi utazásról szóló beszámolót a Legszentebb Levéltől (Bahá'u'lláh legidősebb leányától) hallotta, a következőképpen mesélte el:

„Miután kiengedték Bahá'u'lláh-t a teheráni Síyáh-Chál (Fekete Verem) börtönből, abba a kis házba jött haza, ahol akkor éltünk. Bahá'u'lláh bebörtönzése előtt igen tehetős volt. Az iráni kormány azonban elkobozta valamennyi előkelő, pompás házát mind Teheránban, mind pedig Mázindaránban.

Az emberek ezek után kifosztották a házakat, és szinte az összes értéket széthordták. Számunkra mégis a legfontosabb Édesapánk szabadsága volt, és az Ő jelenléte körünkben. Bahá'u'lláh távolléte megfosztott bennünket a türelemtől és a nyugalomtól. Kiszabadulása abból a sötét és undorító börtönből leírhatatlan boldogságot és örömet hozott. Ám amikor megláttuk a láncok és bilincsek okozta sérülések nyomait Édesapánk nyakán és lábain, szomorúság lett úrrá rajtunk, és keservesen sírtunk. A mi szeretett Édesapánk azonban azt mondta, hogy az Isten ösvényén elszenvedett nehézségek és megpróbáltatások az emberi boldogság és öröm legfőbb forrásai. Ezekkel a Szavakkal enyhítette szomorúságunkat, ami megnyugvással és megbékéléssel töltött el bennünket. A börtön rémséges körülményeiről semmit sem szólt, mivel tudta, hogy úgysem bíránk elviselni.

Az iráni kormány parancsba adta Bahá'u'lláh száműzését Iránból azzal, hogy soha többé nem léphet szülőföldjére. Csupán tíz nap állt rendelkezésünkre, hogy felkészüljünk az utazásra. A mi kedves édesanyánkat teljesen lekötötte Bahá'u'lláh végtelen odaadással történő ápolása és szolgálata, mígnem állapota valamelyest jobbra fordult. Magunknak kellett fedeznünk az utazás költségeit, így kedves édesanyánk eladta ékszereinek még megmaradt néhány darabját, hogy egy kis pénzhez jussunk.

Már az utazásra történő felkészülésünk közben beköszöntött a tél. 'Abdu'l-Bahá akkor nyolc esztendő volt, én hat, Mírzá Mihdí pedig kettő. A hosszú utazás abban a hideg télen szinte a biztos halált jelentette volna egy kétéves csecsemő számára. Kénytelenek voltunk hát a nagymamám gondjaira bízni, annak ellenére, hogy rendkívül aggasztotta édesanyámat a csöppségtől való elválás. Az indulás napján nagymamám volt az egyetlen, aki eljött, hogy búcsút vegyen tőlünk. A barátok és a rokonok nem jöhettek a közelünkbe, mert az az emberek és a kormánytisztviselők állandó zaklatását vonta volna maga után. Kitaszítottak bennünket az országból pusztán azért, mert új vallásunk volt.

A rendkívüli hideg és az erőteljes szél nagyon megnehezítette az előrehaladást. Mindent hó borított. Többször is előfordult, hogy nem akadt pihenésre alkalmas meleg, kényelmes szállás, s ilyenkor nem volt más választásunk, mint bármiféle menedék nélkül átkínlódni az éjszakát a metsző sivatagi hidegben. 'Abdu'l-Bahán csak egy vékony réteg ruha volt. Időnként lóháton, máskor gyalogosan tette meg az utat. Előfordult, hogy Áqá Ridá Qannád cipelte a nyakában. A

fáradtság és fagyások nyomai nyilvánvalóak voltak drága kis testén, de úgy tett, mintha a legteljesebb kényelemben lenne, és jól érezné magát. Az utazás során a lábát ért fagyások később örökös problémát okoztak Neki egész életében.

Szerető édesanyánk mindenkinek gondját viselte. Az ételek elkészítése és a ruhák mosása közben egyetlen pillanatig sem pihent. Kezei sajogtak a hideg vizes mosásuktól, de soha egyetlen zokszót sem ejtett ki a száján; ellenkezőleg, mindenkor az öröm és támasz forrása volt mindenki számára.”

Tudatlanság

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Nézd, amint e Törvénykorszakban a semmirekellők és ostobák beképzelték, hogy olyan eszközökkel, mint öldöklés, fosztogatás és száműzetés, ki tudják oltani a Lámpást, melyet az Isteni hatalom Keze gyújtott meg, vagy képesek elsötétíteni az örök ragyogás Napcsillagát. Mennyire nem látszanak tudatában az igazságnak, hogy ilyen megpróbáltatások csak olaj e Lámpás lángjára! Ez Isten átfomálójereje. Ő megváltoztat, amit csak akar; Néki valóban hatalma van mindenek felett.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 29:5

Bahá'u'lláh bagdadi tartózkodása alatt, Mírzá Buzurg Khán volt az iráni kormány képviselője a városban. Ez az ember mindent elkövetett, hogy bajt hozzon Bahá'u'lláh-ra. Hosszú időn keresztül próbálta az iraki kormányt Bahá'u'lláh ellen uszítani. Az iraki kormány azonban ismerte Bahá'u'lláh jellemét és viselkedését, így aztán nem hallgatott Mírzá Buzurg Khán üres fecsegésére. Miután a kormány válaszában csalódnia kellett, úgy döntött, inkább Bagdad lakosságának ellenszenvét próbálja felszítani Bahá'u'lláh ellen. Amerre csak járt, hazugságokat terjesztett Bahá'u'lláh-ról, ám végül ez sem járt eredménnyel. Noha Bagdad akkoriban nem volt biztonságos város, és tolvajok, haramiák garázdálkodtak mindenfelé, Bahá'u'lláh sohasem fogadta el, hogy testőr kíséretje. Egyszer előfordult, hogy néhány ember belekötött, mire Ő olyan hangon kezdett beszélni hozzájuk, hogy azok inkább meggondolták magukat és odébbálltak.

Amikor Mírzá Buzurg Khán felismerte, hogy cselszövései nem hoznak eredményt, elhatározta, hogy megöleti Bahá'u'lláh-t. Élt akkoriban Bagdadban egy Ridá Turk nevű ember. Mírzá Buzurg Khán száz tumant (perzsa pénzt) adott neki, valamint egy lovat és két puskát, hogy ölje meg Bahá'u'lláh-t. Arra is ígéretet tett, hogy a rendőrség nem fogja letartóztatni a gyilkosságért. Egy napon, amikor Bahá'u'lláh a közfürdőbe ment, Ridá Turk a nyomába eredt. Ám amint szembe találta magát Bahá'u'lláh-val, bármennyire is próbálta, nem tudta magát rávenni, hogy megölje. Később Ridá Turk így idézte föl a történeteket:

– A Bahá'u'lláh-ban megtettesülő rendkívüli erő megállított szándékomban, hogy megöljem Őt.

Majd így folytatta:

– Amikor másodszor is megkísértem a merényletet, megvártam, hogy elhaladjon mellettem. Ő és bátyja, Mírzá Músá Kalím éppen hazafelé tartottak, amikor puskával a kezemben útjukat álltam. Ám amint Bahá'u'lláh szemébe néztem, annyira megrettentem, hogy a puska is kiesett a kezemből. A félelemtől mozdulni sem bírtam. Bahá'u'lláh odafordult Jináb-í-Kalímhoz és így szólt:

– Add vissza neki a puskáját, és mutasd meg az otthonába vezető utat!

Ezután tovább folytatta útját.

A csoda

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Föld és menny Engem be nem fogadhat; ami egyedül befogadhat Engem, az annak a szíve, aki hisz Bennem, és hűséges az Ügyemhez.’ Az emberi szív, mely Isten fényének befogadója és a Mindenek Felett Irgalmas kinyilatkoztatásának székhelye, mily gyakran tévelyedett el Attól, Ki e fény Forrása és e Kinyilatkoztatás Forráskútja. A szív konoksága az, mely eltaszítja azt Istentől, és arra ítéli, hogy távol legyen Tőle.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 93:5

Nem sokkal az után, hogy Bahá'u'lláh Irakba érkezett, az emberek, akik felismerték szellemi nagyságát, keresték társaságát, így mindenféle tájakról érkeztek vendégek áldott otthonába. A város befolyásos emberei, utazók és hívők valamennyien égtek a vágytól, hogy Színe elé járulhassanak. Az iráni sah és az ellenséges vallási előljárók azt gondolták, hogy Bahá'u'lláh száműzésével Isten Ügye is majd feledésbe merül. Ennek azonban épp az ellenkezője történt. Bahá'u'lláh hírneve és befolyása egyre növekedett, és még perzsa hercegek is önként vállalták az Irakig tartó hosszú út megpróbáltatásait, csak hogy Bahá'u'lláh-val találkozhassanak. Ezek a látogatások és az Áldott Szépség egyre növekvő hírneve a féltékeny papság hangos tiltakozását váltotta ki:

– Ó, emberek! Fel kell állnunk, hogy megvédjük az iszlám vallást. El kell pusztítani azokat az embereket!

Hamarosan összegyűlt a papság, hogy megvitassák, miként gördíthetnének akadályokat Bahá'u'lláh útjába. Még a másik városban lakó vezetőjüket (Shaykh Murtidá Ansárit) is meghívták, hogy tanácskozzon velük. Amikor megérkezett és felismerte szándékaikat, visszautasította, hogy csatlakozzék a Bahá'u'lláh elleni összeesküvéshez, sőt még a megbeszélésükön sem volt hajlandó részt venni. Shaykh Murtidá Ansárit azt tanácsolta nekik, hogy a bajkeverés helyett inkább válasszanak ki valakit maguk közül, és küldjék el Bahá'u'lláhhoz azzal a kéréssel, hogy tegyen csodát. Amennyiben eleget tesz a kérésnek, mindenkinek el kell azt fogadnia, máskülönben pedig hagyják a dolgot annyiban. A papság számára ez elfogadható javaslatnak tűnt, és el is döntötték, hogy Mullá Hasan-i'Amút küldik Bahá'u'lláhhoz, hogy előterjessze kívánságukat.

Azon a napon, amikor Mullá Hasan-i'Amú megérkezett Bagdadba, épp néhány előkelőség tartózkodott Bahá'u'lláh társaságában. Abban a pillanatban, hogy Mullá Hasan megpillantotta az Áldott Szépséget, megfélekezett küldetéséről, és egy sarokban csöndesen meghúzva magát, nagy áhítattal hallgatta beszédét. Bahá'u'lláh váltott vele is néhány szót, és érdeklődött látogatása céljáról. Ő a kérdésre így felelt:

– A hittudósoknak nincsenek kétségeik tudásod és ékesszólásod felől, de ezek mégsem elegendők számukra. Ha valamilyen csodát teszel, akkor mindegyikük hisz majd Neked.

Bahá'u'lláh erre azt válaszolta:

– Mondd meg a hittudósoknak, hogy Isten Ügye nem holmi színelőadás, hogy bárki is csodákat várjon tőle! Mégis kiválaszthatnak egy csodát, de írják le azt, és zárják le bélyegzőikkel

és pecsétjeikkel, hogy ha egyszer a csoda megtétetik, ne legyen számukra más kifogás. Majd akkor küldök valakit, és lehetővé teszem, hogy bármilyen csodát megtegyen, amit csak akarnak.

Ekkor Mullá Hasan 'Amú, aki igen nagy tiszteletnek örvendő férfiú volt, leborult és megcsókolta Bahá'u'lláh köpenyének szegélyét, majd hálásan és elégedetten távozott Bahá'u'lláhtól.

Az egész papság Kázimaynban gyülekezett és Mullá Hasan érkezését várta. Visszatérése után elmesélt mindent, amit látott és hallott. Amikor a papság rádöbbsent, hogy Bahá'u'lláh kész megtenni, amit kértek, igencsak kényelmetlenül érezték magukat. Némi eszmecsere után arra a következtetésre jutottak, hogy amennyiben a csoda megtörténik, nem lesz indokuk a további ellenállásra. Mivel nem akarták elfogadni Bahá'u'lláh-t Prófétaként, inkább meggondolták magukat, és úgy döntöttek, mégsem kérik a csodát. Az összejövetel után Mullá Hasan-i'Amú sokaknak elmesélte Bahá'u'lláh-val való találkozásának történetét, valamint a papság félelmét és gyávaságát, ami igen nagy szégyent hozott rájuk.

Megnyugvás

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Légy megbékélt, odaadó és vonzó. Tisztítsd meg szívedet minden mástól Bahá szeretetén kívül. Ilyen volt a Hozzá közel állók állapota, ilyen pozícióra vágyakoztak a szent lelkek.”

Tablets of 'Abdu'l-Bahá, vol.2, p.363

Hájí Muhammad Táqí Nayrízi a Báb egyik tanítványa volt. Mielőtt követőjévé vált, nagy vagyonnal és befolyással rendelkező férfiú hírében állt. Az emberek oly mértékben megbíztak benne, hogy ékszereiket és pénzüket is rábízták, amiért nyugtát kaptak. Ezeket a nyugtákat pedig úgy cserélgették egymás között, mintha csak pénz lett volna. A Báb Küldetésének kijelentése után Vahíd ellátogatott Nayrízba, és hirdette az emberek közt a Báb kinyilatkoztatását. Hájí Muhammad Táqí bábí lett, és mivel gazdag volt, úgy döntött, hogy vagyonát a Báb szolgálatának ösvényén hasznosítja. Nayríz kormányzója, Zaynu'l-Ábidín aggódni kezdett, amiért az emberek oly nagy érdeklődést mutattak az új vallás és Vahíd iránt. A hadsereg segítségéhez fordult, hogy végérvényesen leszámoljon a bábik ottani csoportjával. Nayrizen kívül volt egy régi erőd. Amikor a katonák rátámadtak a bábikra, ők ebbe az erődbe menekültek, és itt készültek fel az összecsapásra. A bábik kitartóan védekeztek, így a katonák nem sok sikerrel jártak. Végül a kormányzó felismerte, hogy erőszak alkalmazásával semmit sem ér el. Megesküdött a Koránra, majd kézjegyével és pecsétjével is ellátta, hogy a tanítványoknak nem esik bántódása, ha elhagyják az erődöt. Vahíd tudta, hogy a kormányzó hazudik, de a Koránnal szembeni tisztelete jeléül elfogadta az ajánlatot. Amikor kijöttek az erődből, csaknem mindannyian vértanúhalált haltak. A kormányzó néhányukat életben hagyta, s csak kegyetlen kínzások után végezte ki őket. Ez az eset pontosan tíz nappal a Báb tábrízi vértanúsága előtt történt.

Hájí Muhammad Táqí egyike volt azoknak, akiket a kormányzó életben hagyott. Nayríz kormányzója tudott róla, hogy Hájí Muhammad Táqí segítette a bábikat, és élelmet küldött nekik. Emiatt a kormányzó elkobozta Hájí házát valamint összes ingóságát, Hájít magát pedig bebörtönözte. A kormányzó parancsára mindennap odavitték a kormányzó házába, és belevetették a medencébe. Néhányan ezek után hosszú botokkal ütlegelték. A kormányzó utasítására addig ütötték, amíg a víz pirosra nem színeződött körülötte a vértől. Ezután visszavitték a börtönbe, majd a következő napon megismételték a verést. Hájí Muhammad Táqí végtelen nyugalommal és higgadtsággal tűrte a kínzást, és sohasem panaszkodott.

Egy nap a kormányzó feleségének volt egy álma, melynek hatására arra kérte a férjét, hogy azonnal engedje szabadon Hájí Muhammad Táqít. A kormányzó nem tett eleget a kérésnek. Felesége erre úgy döntött, hogy titokban megszervezi a kiszabadítását. Egyik éjszaka nagy erőfeszítések árán sikerült őt és egy rabtársát számarháton Hírátba küldenie. Hírát a nayrízi kormányzóság fennhatóságán kívül esett, így itt biztonságban voltak.

A kínzások miatt Hájí Muhammad Táqí egészsége úgy meggyengült, hogy Hírát előljárója végül megszánta. A két bábít saját házába vitte és gondozta őket, amíg föl nem épültek. Gyógyulásuk után Hájí Muhammad Táqí Yazdba sietett.

Eltelt néhány esztendő. Hájí Muhammad Táqínak a fülébe jutott, hogy Bahá'u'lláh-t Irakba száműzték, és Bagdadban tartózkodik. Hájí Muhammad Táqí folytatta az emberek megismertetését a Hittel, melynek eredményeképpen megint csak bajba került. Ez alkalommal annyira megverték,

hogy már szinte járni sem tudott. Nagy nehézségek árán kivonszolta magát a városból, majd egy folyó partján a kimerültségtől összeroskadva elaludt. Ő maga így számolt be az esetről:

„Míg aludtam, Bahá’u’lláh-ról álmodtam. Bár még sohasem láttam, bizonyos voltam benne, hogy Őt Magát látom. Tudtam, hogy Ő Bagdadban van. Álmomban a lábaihoz rogytam, és Ő így szólt hozzám:

– Azért óvtalak meg, hogy élhess. Ne keseregj! Gyere Hozzám Bagdadba!

Én erre ezt feleltem:

– Nincs se pénzem, sem pedig gyalogolni nem vagyok képes ebben az állapotban.

Ő azonban azt mondta:

– De van bizodalmaid.

– Mindig is volt bizodalmam – feleltem Neki.

A következő pillanatban felébredtem. Meglepetten láttam, hogy egy karaván épp ugyanennek a pataknak a partján állt meg pihenni. A karavánt emberek sokasága kísérte gyalogosan. Ekkor rájöttem, hogy ez a karaván Kírmánból Karbilába tart, és zarándokúton van. Közben valaki kilépett egy sátorból, felém jött és megszólított:

– Gyere velem!

Nem ismertem az illetőt, így csak álltam tovább csodálkozva. Erre az idegen megismételte a hívását:

– Gyere velem!

Követtem hát, és beléptem a sátorba. A sátorban ülő emberek közül felállt egy szelíd tekintetű férfi, majd helyet kínált maga mellett. Azt mondta:

– Múlt éjjel Husayn imámot láttam álmomban. Gondjaimra bízott egy embert, aki terád hasonlított, és azt mondta, hogy ennek a Hájínak viseljem gondját, míg Karbilába nem érünk.

A karaván útnak indult, és ez az ember végtelen vendégszeretettel gondoskodott rólam. Egyre csak azt ismételtette:

– Az imám mutatott meg téged nekem, és figyelmeztetett, hogy jól viseljem gondodat.

Legnagyobb meglepetésemre még a nevemet sem kérdezte meg. Egyszerűen csak vendégül látott. Így jutottam el hát Bagdadig a legnagyobb kényelemben és boldogságban. Itt aztán köszönetet mondtam, és búcsút vettem kísérőmtől:

– Ezen a helyen elválok tőled – mondtam.

– De hisz’ a vendégem kell legyél egészen Karbiláig – felelte, majd kérdően rám nézett.

– Ugyanaz az áldott Személy, Aki hozzád jött el álmodban és a te gondjaidra bízott, az én álmomba is eljött, és Bagdadba hívott. Így hát Bagdadban maradok.

Hirtelen a férfi arcának színe megváltozott, és bocsánatkérően így szólt:

– Az igazat megvallva, Husayn imám az én álmomban is azt mondta, hogy Bagdadba hozzalak.

Végül szívélyes búcsút vettünk egymástól és elváltak útjaink.

Amikor Bahá’u’lláh színe elé járultam, pontosan ugyanazt a Személyt láthattam saját szemeimmel, Aki álmomban is megjelent. Mindvégig az Ő jótéteményei záporoztak rám.”

A szavak hatása

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Ő, Ki az Igazság Hajnala, kétségtelenül képes megmenteni csökönyös lelkeket ilyen távollétből és készíteni őket, hogy Udvarához közeledjenek és Színe elé jussanak. „Ha a te Urad úgy akarta volna, akkor egyetlen közösséget rendelt volna el.” (Korán 11:118) Az Ő célja azonban, hogy a tiszta lelkűeknek és önzetlen szívűeknek lehetővé tegye, hogy saját benső erejükből emelkedjenek fel a Legnagyobb Óceán partjaihoz, és hogy ezáltal azok, kik a Mindenek Felett Dicső Szépségét keresik, megkülönböztessenek és elválasztassanak a csökönyösektől és romlottaktól.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 29:2

Bahá'u'lláh és követői Bagdadból Konstantinápolyba tartottak. Éppen félúton jártak, amikor egy faluba érkeztek. Midőn egy kis pihenőt tartottak, egy állatkereskedő kért engedélyt, hogy csatlakozhasson a száműzöttek csoportjához. Bahá'u'lláh megengedte, hogy az ember melléjük szegődjön. Amikor leszállt az éjszaka, Bahá'u'lláh mindenkit figyelmeztetett, hogy ne a csoporttól távol térjen nyugovóra, mivel sok volt arra az útonálló és a tolvaj. Az ember nem fogadta meg a tanácsot, és a csoporttól távol aludt el. Éjfél körül a tolvajok ellopták három szamarát. Reggel, amikor a csoport indulni készült, az embernek sikerült odajutnia Bahá'u'lláhhoz, és könyörögni kezdett Hozzá:

– Könyörgöm Hozzád, szerezd vissza a szamaraimat! Tudom, hogy Neked Hatalmadban áll megtalálni őket!

Bahá'u'lláh magához hívta az őket kísérő őrség vezetőjét:

– Meg kell találotok és vissza kell adnotok ennek az embernek a szamarait – mondta a katonának.

A tiszt azon nyomban a falu polgármesteréért küldetett, és utasította, hogy kerítsék elő a szamarakat. A polgármester így szólt:

– Mi figyelmeztettük ezt az embert, hogy ne szakadjon le a csoporttól, és ne aludjon távol a többiektől, mert sok errefelé a tolvaj, de nem hallgatott ránk. Ne minket hibáztassanak! Ráadásul a szamarakat megtalálni képtelenség. Nemrégiben pontosan ugyanitt raboltak el egy nagy szállítmány selymet, ami 'Umár pasa, Bagdad kormányzójának tulajdona volt. Rengeteg katonát küldött a selyem előkerítésére, de bármennyire is kutattak utána, mégsem találták. Most pedig azt várják tőlünk, hogy szamarakat találjunk meg?

Bahá'u'lláh erre azonban így felelt:

– Umár pasa szavának csak a saját területén van foganatja, ám amit Én mondok, annak meg kell történnie. Mindeddig egy szót sem ejtettem ki, ami be nem teljesült volna.

Ezután az őrség tisztjéhez fordult és így folytatta:

– Menjetez Márdín erődjébe a polgármesterrel együtt! Az utazók csoportjával pedig követni fogunk benneteket.

Márdín közelében, annak kapuin kívül volt egy hatalmas kert, melyet Paradicsomnak hívtak. Bahá'u'lláh ott szállt meg nyolc napra. Ez idő alatt a város valamennyi előkelősége látogatást tett

az Áldott Szépségnél. Az Áldott Szépség elmondta nekik, hogy a kertbe látogatásának egyetlen oka, hogy megtalálják az állatkereskedő szamarait, ugyanis ígéretet tett neki, hogy előkeríti azokat. Az előkelőségek, semmi esélyt sem látva a szamarak megkerülésére, mentegetőzni kezdtek.

– Ez a tolvajok otthona, és ami egyszer elvész, soha többé nem kerül elő. Viszont odaadhatjuk a szamarak árát a tulajdonosuknak, hogy megelégedjék.

Az Áldott Szépség erre csak annyit felelt:

– Még ha mindegyikőtök egyenként akár száz Lírát adna, akkor sem fogadnám el. Úgy kell történnie, ahogyan azt mondtam. A szamarakat meg kell találni. Amennyiben ti nem találjátok meg őket, Konstantinápolyt fogom tájékoztatni, és kérni, hogy oldják meg ők ezt a problémát.

Amint az előkelőségek meghallották ezeket a szavakat, nem láttak más lehetőséget, mint egyenként elküldeni néhány lovas a környékbeli térségekbe a szamarak föl kutatására. A lovasok négy nap alatt járták be az amúgy nyolc napos utat; megtalálták és visszahozták a szamarakat. Amikor a tulajdonos meglátta az állatokat, rendkívül megörült nekik, és igen hálás volt. Ezután elbocsátották, és útnak indult. Ekkor Bahá'u'lláh megjutalmazta a katonákat és a lovasokat, majd elhagyta Márdirt.

Idővel híre ment ennek a történetnek, hisz az emberek csodálkozva tűnődtek el azon, Ki lehetett ez a perzsa férfi, és miféle hatalommal rendelkezett, amivel előkerítette és visszaszolgáltatta tulajdonosának a lopott jószágokat. Olyan feladatot oldott meg ezzel, amivel szemben eddig még a polgármester és a kormányzó is tehetetlennek bizonyult.

Mi válik az ember hasznára?

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Ó, szellem fia! Ne kérd Tőlem azt, amit nem tartunk kívánatosnak számodra, hanem elégedj meg azzal, amit neked szántam, mert ez az, ami hasznodra válik, ha megelégszel vele.”

Rejtett Szavak, Arab 18.

Bahá'u'lláh Konstantinápolyból Drinápolyba történő utazása során az utazókat elkísérte egy 'Alí Big Yúzbáshí nevű ember. 'Alí Big alacsony beosztásban szolgált a katonaságnál. Katonai szolgálatának teljes időszaka alatt változatlan maradt a rangja, és még a leghalványabb reménye sem volt arra, hogy valaha előléptessék. Amikor az utazás végén Drinápolyban Bahá'u'lláh elé járult, hogy elköszönjön Tőle, azt mondta:

– Mindig is szerettem volna magasabb rangot elérni, de mivel iskolázatlan voltam, ez lehetetlen volt számomra. Tudom, ugyanakkor, hogy amennyiben Te Szentséged úgy kívánná, előléptetnének.

Bahá'u'lláh biztosította az előmenetelről. Néhány nappal később 'Alí Big visszatért, hogy köszönetet mondjon Bahá'u'lláh-nak, mivel főtiszti rangra emelték.

Valamivel később 'Alí Big még magasabb rang után kezdett sóvárogni, de tudta, hogy a katonaságnál sohasem adnának magasabb beosztást olyan személynek, mint ő. Ezért aztán ismét Bahá'u'lláh elé járult, és azt mondta:

– További előléptetést szeretnék, de tudom, hogy ez lehetetlen. Ám ha Te Szentséged szeretné úgy, akkor megtörténhetne.

– Rendben van – egyezett bele Bahá'u'lláh.

'Alí Big boldogan távozott azzal a biztos tudattal, hogy Bahá'u'lláh hozzájárulásával előléptetésben lesz része. Hamarosan 'Alí Big örömtől duzzadó mellel tért vissza, és kitüntetés díszelgett az egyenruháján. Mindenfelé eldicsekedett vele:

– Ezt a kitüntetést az Áldott Szépségtől kaptam – mondogatta.

Telt-múlt az idő, és 'Alí Big ismét további előléptetésről ábrándozott. Ekkorra már jócskán megöregedett, így immár pasa (kormányzó) szeretett volna lenni. Amikor Bahá'u'lláh elé járult, hogy további előléptetést kérjen, Bahá'u'lláh így felelt neki:

– Ó, 'Alí Big! Mit gondolsz, mennyi ideig élhet egy ember ebben a világban?

Néhány nappal később 'Alí Big eltávozott ebből a halandó földi világból.

Az Isteni Hatalom

Bahá'u'lláh azt mondja:

„A Legmagasabb Tolla mindenkor és minden körülmények között örömmel és gyengéden emlékezett meg Szeretteiről, és intette őket, hogy az Ő Útját kövessék. Jó annak, kit e világ forgandósága és változásai el nem tántorítottak attól, hogy felismerje Isten Egységének Hajnalát, s aki Kinyilatkoztatásának óborából kortyolt rendíthetetlen elszántsággal, az Önmagától Való nevében.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 162:2

Áqá 'Abdu'r-Rahím egy bushrúyih-i születésű fanatikus muzulmán volt. Nagyon dühítette, hogy környezetében egyre több ember választotta a bahá'í hitet. Egy napon aztán elment a helyi mullához (paphoz) és megkérdezte:

– Mit tegyünk ezekkel a bahá'iókkal?

– Bárki, aki megöl egy bahá'ít, a paradicsom legszebb helyére kerül majd – hangzott a mullá válasza.

Áqá 'Abdu'r-Rahím nyomban fontolgatni kezdte, miként is ölhetne meg néhány bahá'ít, hogy ezzel biztosítsa mennyországba kerülését.

Egy napon aztán fogta a pisztolyát, és lerohanta az egyik idős bahá'ít, akit Hájí Bábának hívtak. Áqá 'Abdu'r-Rahím e szavakkal támadt az idős emberre:

– Eljöttem, hogy megöljelek, amiért bahá'í vagy.

– Semmi akadály – hangzott Hájí Bábá felelete. – De ha már úgyis meg akarsz ölni, engedj meg, hogy váltsunk néhány szót egymással!

Így aztán beszélgetni kezdtek, és Hájí Bábá szavai lassacskán megszelídítették 'Abdu'r-Ráihímot. Ahelyett, hogy elvette volna Hájí Bábá életét, úgy döntött, hogy az igazság nyomába ered, és megpróbálja kideríteni, kinek is van igaza. Hájí Bábá elvitte őt a bushrúyih-i Mullá Husayn nővérenek házába. Áqá 'Abdu'r-Rahím másfél napon át beszélgetett a bahá'iókkal alvás és pihenés nélkül, majd végül bejelentette, hogy hisz Bahá'u'lláh-ban. A bahá'iók elmondták neki, hogy Bahá'u'lláh még él, és Akkó börtönében raboskodik. Áqá 'Abdu'r-Rahím úgy döntött, zarándokútra indul, hogy találkozhasson az Áldott Szépséggel.

Az Irán és Akkó közötti távolság igen nagy. Így aztán Áqá 'Abdu'r-Rahímnak hat hónapjába telt, hogy elérjen Akkóba. Bahá'u'lláh-t nem sokkal korábban száműzték oda, és a hatóságok még roppant szigorúan őrizték. A börtönőröknek meg volt tiltva, hogy bárkit is beengedjenek az erődbe. A bahá'ióknak még az Akkó városába való bejutás is igen bonyodalmas volt. Áqá 'Abdu'r-Rahímnak valahogy mégis sikerült bejutnia a városba. Elsőként a tengerpartra ment, megmosakodott és a ruháit is kimosta. Tisztában volt vele, hogy úgysem kap engedélyt az erődbe való belépésre, ezért úgy határozott, hogy az erőd körül fog kerengeni. Imádkozni kezdett és kérte Istent, segítsen neki megtalálni a módját, hogy találkozhasson Bahá'u'lláh-val. Egyszer csak egy kezet látott meg a börtön ablakában, amely hívogató mozdulattal intett neki. Rájött, hogy Bahá'u'lláh hívta őt Magához. Noha pontosan tudta, hogy mindenfelé örök vigyázzák és veszik körül a börtönt, mit sem törődve velük, elindult. Azt

gondolta magában: „Ha Bahá’u’lláh hívat, mennem kell.” Így az erőd felé vette az irányt, és elhaladt az őrség mellett. Egyikük sem állta útját. Még csak észre sem vették! Áqá ’Abdu’r-Rahím eljutott az Áldott Szépség cellájáig, és belépett oda. Bahá’u’lláh ezzel fogadta a zarándokot:

– Eltakartuk az örök szemeit, hogy a Színünk elé járulhass.

Így történt, hogy Áqá ’Abdu’r-Rahímnak sikerült a bebörtönzött Bahá’u’lláh színe elé járulnia.

Amikor Bahá’u’lláh elbocsátotta, adott néhány Táblát Áqá ’Abdu’r-Rahímnak azzal, hogy vigye el azokat az iráni hívőknek. Iránba visszafelé menet Áqá ’Abdu’r-Rahím épp Bagdadban tartózkodott, amikor egy rendőrnek szemet szúrt az idegen utazó, és gyanakodni kezdett rá. Áqá ’Abdu’r-Rahím rájött, hogy le akarják tartóztatni. Ha letartóztatják, akkor a Táblákat is elveszik tőle, megsemmisítik őket, őt magát pedig nagy valószínűséggel bebörtönözik. Elmondott hát magában egy imát, és kérte Istent, hogy óvja meg a Táblákat. Ezután egyszerűen behajította a Táblákat egy boltba, és tovább gyalogolt. A rendőr le is tartóztatta, és bevitte az őrszobára. Ott feltettek neki jó néhány kérdést, és miután úgy ítélték meg, hogy csupán egy idegen, és tisztességesek a szándékai, szabadon engedték. Áqá ’Abdu’r-Rahím azon nyomban visszament a piacra, és lassan közelített a bolthoz, ahová a Táblákat behajította. Megvárta, amíg az emberek elmentek, majd miután a bolt kiürült, csendben odalopózkodott. A bolt tulajdonosa behívta. Amint belépett, a tulajdonos átölelte és melegen üdvözölte:

– Alláh’u’Abhá! – köszöntötte.

Ekkor derült ki, hogy a bolt tulajdonosa is bahá’í volt. Áqá ’Abdu’r-Rahím nyomban felismerte Isten akaratát, hiszen a bagdadi piac oly sok üzlete közül épp az egyetlen bahá’í üzlet mellett kellett elhaladnia azért, hogy a Táblák meg ne semmisüljenek.

A szívek titka

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Ó, hanyagok! Ne higgyétek, hogy rejtettek a szív titkai; bizony tudjátok meg, hogy ragyogó betűkkel vésvé láthatóak azok a Szent Lény előtt.”

Rejtett Szavak, Perzsa, 59.

Shaykh Mahmúd-i-'Arab a következőképpen emlékezett vissza hite kijelentésének körülményeire:

„Édesapám volt Akkó vallási vezetője. Nagy tisztelettel viseltetett az egyik arab sejk iránt, aki tanult férfiú volt. Gyakran tett nála látogatásokat. Egy alkalommal, amikor én még kisgyermek voltam, elvitt magával a sejk házába. Az idős lelki vezető azt mondta:

– Hamarosan eljő a világ Ura Akkóba, és itt él majd a város legmagasabb épületében.

Sajnos akkor én már nem leszek az élők között, hogy Színe elé járulhassak.

Ezután apám felé fordulva így folytatta:

– Te is eltávozol még az Ő megérkezése előtt.

Aztán rám mutatott és így szólt:

– Ám ez a gyermek az Ő színe elé járul majd.

Akkor magához hívott, az ölébe ültetett, és többször is megcsókolta a szemeimet. Azt mondta:

– Megcsókolom ezeket a szemeket, mert ezek megpillantják egy napon azt a Szent Lényt.

Miután mindezt elmondta, keservesen sírni kezdett. Végül felém fordult, és azt mondta:

– Őszentségének anyanyelve perzsa, és ahhoz, hogy eljuss az Ő szobájába, rengeteg lépcsőfokon kell majd fölmened. Amikor eljutsz a Színe elé, csókold meg a port Lába nyomában az én emlékemre!

Telt-múlt az idő, a vallásos sejk elhunyt. Nem sokkal ezután édesapám is eltávozott az élők sorából. Felnöttem, lefoglalt az élet és a munka. Mivel én voltam Akkó muftija, mindenki tisztelt, és csodás életem volt. Teljességgel megfélelkeztem mindarról, amit az idős szellemi vezető mondott. Aztán egy napon meghallottam, hogy valakit, azzal a váddal, hogy az iszlám vallás ellensége, Akkóba hoztak, és bebörtönöztek az erődben. Az emberek azt beszéltek: „Ez az ember a perzsák Istene”. Én, aki Akkó muftija voltam és fanatikus arab, fel voltam háborodva, hogy a kormány egy ilyen pogányt hozott Akkóba. Úgy döntöttem, végzek vele, és ezzel is szolgálom az iszlám vallást.

Fogtam hát a pisztolyomat, a köpenyem alá rejtettem, és elmentem a börtönbe. Fölmentem a lépcsőkön, és szóltam az öröknek, hogy a rabot akarom látni. Mivel én voltam a mufti, aki roppant fontos személy, szabadon beléphettem az erődbe. Másokat persze nem engedtek be oda. Az ör tudatta Bahá'u'lláh-val, hogy valaki szeretne vele találkozni. Bahá'u'lláh erre a következőt üzenté:

– Mondd meg neki, hogy hagyja hátra a pisztolyát, és akkor bejöhet!

Ezt hallva igencsak meglepődtem, hiszen biztosra vettem, hogy senki sem látta a köpenyem alá rejtett pisztolyt. Dühösen távoztam a börtönből. Azt gondoltam magamban: 'Erős és tekintélyes férfi vagyok, nincs szükségem pisztolyra. Odamegyek Hozzá, és pusztá kézzel fogom kioltani az életét.' Ezekkel a gondolatokkal a fejemben tértem vissza néhány nappal később a börtönbe. Ez alkalommal azonban Bahá'u'lláh azt üzenté vissza az örökkel:

– Mondjátok meg neki, hogy először tisztítsa meg a szívét, és akkor bejöhethet!

Ennek hallatán nagyon összezavarodtam. Miféle ember ez a rab, aki olvasni tud legmélyebb gondolataimban? Azon a napon már képtelen voltam rávenni magam, hogy elmenjek és meglátogassam.

Péntek reggel, amikor elmentem az akkói mecsetbe, láttam, hogy 'Abdu'l-Bahá épp imához készül, és tisztálkodik. Az emberek azt beszélték, hogy ez az Ifjú a Fogoly fia. Dühösen odamentem, majd megragadtam 'Abdu'l-Bahát a karjánál fogva, és megkérdeztem Tőle:

– Te vagy a Fia az Istennek?

'Abdu'l-Bahá mélyen a szemembe nézett, és emlékeztetett az iszlám azon parancsára, mely úgy szól, hogy 'Légy kedves a vendéghez, még akkor is, ha az pogány.' 'Abdu'l-Bahá rám vetődő tekintetétől elszégyelltem magam. Azonnal távoztam és hazamentem.

Telt-múlt az idő. Egy éjszaka álmomban apámat és az idős lelki vezetőt láttam. Ugyanazokat a szavakat ismételte meg, melyeket gyerekkoromban intézett hozzám a világ Urának eljövételéről. Amikor felébredtem, azt mondtam magamnak, hogy amennyiben ez a Rab Maga hív engem a Színe elé, akkor igenis hinni fogok Benne.

Amint a város kapujához értem, elém jött valaki és megszólított:

– Mahmúd sejk! Merre jártál? Bahá'u'lláh már háromszor küldetett érted a mai napon.

Elmentem hát vele a börtönbe. Fölmentünk a lépcsőn, elhaladtunk az örök mellett, amíg oda nem értünk Bahá'u'lláh zárkájához. Csöndesen beléptem a cellába, és arab szokásoknak megfelelően tiszteletet mutatva, csöndesen álltam a sarokban. Bahá'u'lláh szótlanul járkált fel-alá egy jó ideig. Aztán odajött hozzám, megragadta a fületem, és jó erősen megcsavarta. Abban a pillanatban rájöttem, hogy ez volt a büntetés, amiért megfeledkeztem az idős lelki vezető hozzám intézett szavairól. Rögvest a Lábai elé borultam, és megcsókoltam a földet, amelyet az Ő áldott lábai tapostak.”

Új teremtmény

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Tűnődj el Badín! Viselt öltözékén kívül minden egyebet nélkülözve vált a királynak szóló Tábla átadójává. Mégis oly erővel és hatalommal lépett fel, amelyet toll leírni képtelen.”

Dástán-i-Dústán

Hájí 'Abdu'l-Majíd Nishábúri gazdag kereskedő volt, és még a Báb idejében lett hívő. Ő is harcolt Mullá Husaynnal és Quddússzal együtt Tabarsí erődjénél, de ő nem halt meg. Mivel az ellenség kapott tőle némi pénzt, elengedték és visszatért Nishábúrhoz. Később, amikor Bahá'u'lláh bejelentette Küldetését, Hájí 'Abdu'l-Majíd felismerte Őt, és bahá'í lett. Hájinak volt egy fia, akit Áqá Buzurnak hívtak. Ő nemcsak hogy nem volt hívő, de kifejezetten bosszantotta, hogy apja elhagyta az iszlám hitet. Valahányszor bábik érkeztek a Hájí házba, kerülte még a szobát is, ahol ők tartózkodtak. Egy napon aztán Nabíl-i-Zarandí, „A hajnalhozók” című könyv híres szerzője Nishábúrhoz érkezett. Nabíl és Hájí 'Abdu'l-Majíd régi jó barátok voltak, így aztán Nabíl a Hájí házában szállt meg. Itt történt, hogy egyik este Nabíl beszélgetni kezdett Áqá Buzurggal a Hitről, és még azon az éjjelen Áqá Buzurg elfogadta a hitet. Attól a perctől fogva, hogy Áqá Buzurg hívő lett, és a Bahá'u'lláh iránti szeretet tüze felizzott szívében, már nem volt többé maradása. Azon nyomban útnak akart indulni, hogy Bahá'u'lláh színe elé járulhasson. Végül aztán eljött a nap, amikor felkerekedett gyalogosan, és Bagdad felé vette az irányt, ahová néhány hónapos gyaloglás után meg is érkezett. Bagdadban egy jó ideig a bábiknak hordott vizet. A vízfordás veszélyes munka volt; az ellenség megölte a korábbi vízfordót, és Áqá Buzurgot is többször súlyosan megsebesítették. Őt azonban ez nem tántorította el a munkájától. Nem sokkal később az iraki kormány száműzte az összes bábít Bagdadból, és Mosulba küldte őket. Áqá Buzurg is Mosulba ment még a többiek érkezése előtt, ahol folytatta ugyanazt a szolgálatot.

Telt-múlt az idő, és Áqá Buzurg egyre kevésbé bírta a Bahá'u'lláh-tól való távollétet. Fogta magát, és gyalogosan indult útnak Akkó felé. Ez nem sokkal Bahá'u'lláh Akkóba érkezése után történt, úgyhogy a katonák még igen szigorúan őrizték a foglyokat. A báhá'ioknak még Akkó városába is tilos volt belépniük. Mivel Áqá Buzurg fiatal volt és kopott ruhát viselt, a katonák arabnak nézték. Így aztán beengedték a városba. Akkóban nem tudta, merre induljon, hiszen senkit sem ismert. Úgy döntött, hogy elmegy a mecsethez. Aznap délután több perzsa is felkereste a mecsetet. Áqá Buzurg felismerte köztük 'Abdu'l-Bahát. Odament hozzá, és bemutatkozott. 'Abdu'l-Bahá ezután intézkedett, hogy vigye el őt valaki Bahá'u'lláh elé. Bahá'u'lláh két alkalommal is fogadta Áqá Buzurgot, és az ifjú mindkét alkalommal egyedül lehetett Urával. Senki sem tudja, mit mondott neki Bahá'u'lláh e találkozások alkalmával. Csupán annyit tudunk, hogy az Áldott Szépség a Badí' (A Csodálatos) címmel ruházta föl, és azt mondta:

– Új teremtménnyé tettük őt.

Az iráni királyhoz, Násiri'd-Dín sahhoz intézett Táblát Bahá'u'lláh már a találkozást megelőzően kinyilatkoztatta, ám eleddig még nem küldte el. Valakinek ugyanis vállalnia kellett élete feláldozását és a vértanúságot, hogy ezt a Táblát kézbesítse. Badí eszedezt, hadd legyen neki része ebben a megtiszteltetésben. Az Áldott Szépség beleegyezett és meghagyta, hogy senkivel se beszéljen Teheránba menet, a Táblát pedig személyesen adja át a sah kezébe.

Badí gyalog ment Akkóból Teheránba. Az út során senkivel sem beszélgetett, és említést sem tett küldetéséről. Amikor Teheránba érkezett, tudomást szerzett róla, hogy a sah vadászatban van, ezért aztán elment a királyi táborhelyre. Fehér köpönyeget viselt, és kiült egy nagy sziklára annak az útnak a szélén, amelyen a sah elhaladását várták. A sah, aki épp távcsövével nézelődött, meglátta Badít, és odaküldött hozzá néhány katonát, hogy megtudakolják, mit akar. Badí megmondta a katonáknak, hogy egy a királynak szóló fontos levél van nála. El akarták venni tőle, de ő nem adta.

– Személyesen kell átadnom a sahnak – jelentette ki határozottan.

Így aztán Badí személyesen adta át a Táblát Násiri'd-Dín sah kezébe.

Amikor Násiri'd-Dín sah rájött, hogy Badí egy bábí (akkoriban a bahá'iókat bábiként is emlegették), megparancsolta, hogy szedjék ki Badí'-ból a többi barát kilétét. Többször is megkorbácsolták azzal a szándékkal, hogy szólásra bírják, de ő egyre csak azt mondogatta:

– Egyedül jöttem Akkóból, és nem ismerek senkit.

Násiri'd-Dín sah emlékezett a néhány évvel korábbi merényletkísérletre, melynek során a bábí az életére törtek. Azt gondolta, ismét ezzel akarnak próbálkozni. Így aztán ragaszkodott hozzá, hogy Badí felfedje társai nevét és kilétét. Badí újra és újra csak azt ismételte:

– Egyedül vagyok és Akkóból jöttem, hogy Bahá'u'lláh Tábláját átadjam a sahnak.

Kázim Khán, a király Farrásh-Báshíja, aki a kínvallatásért volt felelős, azt mondta Badínak:

– Ha nem árulod el a társaid nevét, megöllek.

– Azt képezed, hogy a halállal megijeszthetsz? – kérdezte Badí. – Én azért jöttem, hogy vértanú legyek!

Ekkor Kázim Khán utasítást adott egy újabb korbácsolásra. Hatan ütötték, de oly mértékben, hogy már ők maguk is teljesen kimerültek bele. Badí pedig csak nevetett. Kázim Khán látva, hogy a farráshok (korbácsolók) mennyire elfáradtak, míg Badí egyre csak nevet, még nagyobb haragra gerjedt. Megparancsolta, hogy hozzanak egy kovácsot, aki majd forró vassal égeti meg Badít. Kázim Khán maga így emlékezett vissza a történetekre:

– Egész életem során sohasem láttam senkit, aki Badíhoz fogható lett volna. Akárhogyan ütöttük vagy égettük a testét forró vassal, sohasem kiabált, de még csak nem is nyöszörgött.

Három napon keresztül kínozták a tizenhét éves Badít tűzzel, forró vasrudakkal, de bármit tettek vele, Badí mindent kibírt. A végére már maga Kázim Khán is teljesen belefáradt a kínzásba. Hozatott hát egy hatalmas kalapácsot, és megparancsolta, hogy álljon valaki vele Badí feje fölé. Kázim Khán ekkor végső figyelmeztetésként így szólt hozzá:

– Utoljára mondom! Fedd fel a társaid neveit!

Badí nem szólt egy szót sem.

Kázim Khán utasítására ekkor az egyik katona lesújtott Badí koponyájára és megölte.

Badí elérte szíve vágyát: vértanú lett az Áldott Szépség szolgálata során. Számos Táblában illette Bahá'u'lláh azzal a címmel, hogy „A mártírok büszkesége”. Teste névtelenül lett eltemetve valahol a környéken.

Kázim Khán, aki annyi kínzás után végül Badít kivégezte, másfél évvel később megbolondult. A sah láncra verette, majd egy év elteltével sok fájdalom és szerencsétlenség után nyomorult halált halt. Évekkel később látták az unokáját kéregetni az utcákon.

Isteni bőkezűség

’Abdu’l-Bahá azt mondja:

„Ó, bízzál Istenben, mert Bőkezűsége örökkön tart, és Áldásaiban, mert fenségesek azok! Ó! Helyezd hitedet a Mindenhatóba, mert Ő cserben nem hagy és Jótéteményei mindenkor fennmaradnak! Az Ő Napja ad fényt folyvást, és az Ő Irgalmának felhői a kegyelem vizeivel bőségesek, melyekkel mindazok szívét öntözi, akik hisznek Benne. Frissítő Szellői örökkön hordozzák a gyógyulást szárnyaikon a szomjazó emberi lelkeknek!”

Paris Talks, p.108

Mírzá’Azíz’u’lláh Jazzáb zsidó családból származott. Apja tanult ember volt, aki az Ószövetséget oktatta a fiataloknak. Gyermekkorában Mírzá’Azíz’u’lláh muzulmán iskolába járt, de hamar abbahagyta az iskolát, és idejét a Tóra tanulmányozásának szentelte. Mírzá’Azíz’u’lláh nem tett szert magas fokú képzettségre, de üzletemberként tehetséges volt, és vállalkozása virágzott.

Mírzá’Azíz’u’lláh bátyja bahá’í lett, de erről egy darabig senkinek sem volt tudomása. Mírzá’Azíz’u’lláh is csak akkor hallotta első alkalommal a bahá’í szót, amikor egyszer a bátyja Bádi’ vértanúságáról mesélt neki. Buzgó zsidóként azonban nem sok figyelemre méltatta a történetet. Egy napon Mírzá’Azíz’u’lláh és bátyja együtt mentek üzleti útra. Éjszaka, mivel semmi egyéb dolguk nem akadt, bátyja segédletével csekély perzsa nyelvtudását próbálta fejleszteni írással és olvasással. Amikor bátyja egy megbízás teljesítése végett magára hagyta, kezébe akadt egy bahá’í könyv, amely a bátyjéé volt, s azt kezdte el olvasgatni. Nagyon tetszett neki, ám új vallást nem kívánt magának. Egy éjjel aztán Mírzá’Azíz’u’lláh-nak volt egy álma, amelyre a következőképpen emlékezett vissza:

„Álmomban egy felhívást hallottam, miszerint minden idők Megígértje eljött, és szemügyre veszi valamennyi Isteni Küldöttet és azok követőit. Magam is rögvest odasiettem. Egy hatalmas helyen gyülekezett az összes Isteni Küldött, és közelükben ültek a követőik is. Mindegyikük a qiblih (áhítatadás pontja, mely felé imamondáskor fordulnak) felé tekintett. Az álomban szemem oly éles volt, hogy mindenkit tisztán láttam. A tömeggel szemben egy rendkívül tiszteletreméltó Személyiség foglalt helyet, és az emberekhez beszélt. Én magam ott álltam az emberek mögött. A Szent Ember ötven év körüli lehetett, fekete hosszú szakálla és zöld táj-a (fejfedője) volt. Ez a tiszteletreméltó Személy a Kezével Magához intett. Én a kezemmel visszaintve kérdeztem, hogy ennyi emberrel körülvéve hogy tudnék odamenni Hozzá. Erre ő intett a tömegnek, mire mindenki a földre borult. Ezután ismét engem hívott, hogy menjek közelebb. Nem voltam benne biztos, hogy nekem intett-e vagy esetleg valaki másnak. De megint csak felém intett a Kezével, és engem hívott. Ez alkalommal követtem utasítását, és a leborult emberek hátán átgyalogolva odamentem Hozzá, leborultam elé, és megcsókoltam a Lábát. Ő fölemelt és azt mondta:

– Szenteltessék meg az Úr, a Legkiválóbb a teremtők között!”

Néhány évvel később Mírzá’Azíz’u’lláh zarándokútra ment Akkóba, hogy az Áldott Szépség színe elé járuljon. Amikor legelső alkalommal a Színe elé jutott, akkor döbönt rá, hogy Bahá’u’lláh ugyanaz a Személyiség, akit álmában látott. Így aztán nyomban a lábai elé vetette magát. Bahá’u’lláh fölemelte Mírzá’Azíz’u’lláh Jazzábot a földről, és azt mondta neki:

– Szenteltessék meg az Úr, aki a Legkiválóbb a teremtők között!

Mírzá'Azíz'u'lláh több alkalommal is a Szent jelenlét elé járulhatott. Néhány alkalommal szent versek kinyilatkoztatásakor is jelen lehetett, és mély benyomást tett rá Bahá'u'lláh állapota ezen alkalmak során. Mírzá'Azíz'u'lláh-t bosszantotta, hogy nem tud arabul, és így képtelen volt az arab nyelvű Táblákat elolvasni. Az egyik barát felajánlotta, hogy megtanítja arabul, ám Mírzá'Azíz'u'lláh ezt felelte:

– Az arab nyelv igen bonyolult, és nincs is hozzá türelmem.

Egyszer aztán, amikor ismét a Szent társaságában volt, arról ábrándozott, hogy bárcsak Bahá'u'lláh felruházná azzal a képességgel, hogy értsen arabul anélkül, hogy iskolába kellene járnia vagy órákat vennie! Eltelt egy kis idő. Egy napon Mírzá'Azíz'u'lláh azon vette észre magát, hogy érti a Koránt, és el tudja olvasni az arab Táblákat! Bahá'u'lláh tehát elfogadta szíve kívánságát.

Az Igaz Király hatalma

Bahá'u'lláh azt mondja:

**„Semmi sem – bármi legyen is az – lehetséges az Ő hozzájárulása nélkül;
nincs hatalom, mely fennmarad, hacsak az Ő hatalma által nem, és nincs
más Isten, csak Ő.”**

A bizonyosság könyve, 2.rész

Amikor Bahá'u'lláh Drinápolyban tartózkodott, több uralkodónak is küldött egy-egy különleges Táblát. II. Sándor cár, Oroszország uralkodója egyike volt azoknak, akik ilyen Táblát kaptak. A cárnak szóló Tábla egy részében Bahá'u'lláh a következő szavakat intézte hozzá:

– Szívből imádkoztál és esedeztél Isten segítségéért. Mi meghallgattuk imádat, és valóra váltjuk, amit kívántál.

Semmi utalás nem volt ebben a Táblában arra vonatkozóan, mire is irányult a cár imája.

Iránban egy isfaháni származású ember, Áqá Muhammad Rahím bahá'í lett. Annak ellenére, hogy a bahá'íok súlyos üldöztetésnek voltak kitéve, Áqá Muhammad Rahím ügyet sem vetve erre, tovább folytatta az emberek tanítását. Még saját édesapja is ellene fordult, amiért bahá'í lett. Áqá Muhammad Rahím Sabzivárba költözött, és egy bányában kezdett dolgozni. Ugyanekkor Sabzivár közelében élt az orosz konzul, aki egy alkalommal a következő szavakat intézte egyik ismerőséhez:

– Ha van bahá'í ismerősöd Sabzivárban, kérlek, mondd meg neki, hogy hozzon nekem néhány bahá'í könyvet!

Az ember átadta az üzenetet a hívőknek, akik Áqá Muhammad Rahímot választották ki arra, hogy a könyveket elvigye a konzulnak. Elment a konzul házába, ahol arra kérték, időzzön náluk egy keveset. Áqá Muhammad Rahím örömet elfogadta az invitálást.

Áqá Muhammad Rahím a következőképpen mesélte el a történeteket:

„Esténként a konzullal a Hitről beszélgettünk. Egyszer aztán így szólt hozzám:

– A szándékom az idehozataloddal az volt, hogy eláruld ennek a mondatnak a jelentését.

Ekkor felolvasta az orosz cárhoz intézett Táblából, hogy „Mi meghallgattuk imádat”, majd megkérdezte:

– Mi az, amit a cár szívből kívánt?

– Isten tudja! – feleltem.

– Természetes, hogy Isten tudja! De én azt szeretném tudni, hogy te, aki bahá'í vagy, miként értelmezed mindezt? – faggatózott tovább a konzul.”

Áqá Muhammad Rahím így folytatta a történetet:

„Azt gondoltam magamban, hogy a király nem vágya olyasmire, mint pénz, élelem vagy ruha, hisz minden ilyesmivel bőven rendelkezik, ám győzelmet az ütközetekben biztosan szívesen kérne Istentől. Mivel a cár nem győzött a törökök ellen a csatában, bizonyosan azért imádkozott hát Istenhez, hogy győzelemre segítse. Elmondtam ezeket a gondolatokat a konzulnak és azt javasoltam, írjon egy levelet a királynak, és mondja meg neki, hogy győzelem vár rá a csatában. A konzul köszönetet mondott, én pedig hazatértem. Később azonban aggódni kezdtem, és emígy szidtam magamat: „Mi ütött beléd, hogy azt mondtad a konzulnak, hogy írjon a cárnak, és mondja neki, hogy megnyeri a háborút? Hogy lehettem ennyire biztos gondolataim helyességében?”

Egyáltalán, miért is mondtam mindezt a konzulnak?” Sokat foglalkoztam e gondolatokkal, amíg zarándokútra nem mentem Akkóba.

Megérkezésem legelső napján Bahá'u'lláh írnoka látogatott meg, és rövidesen megkérdezte:

– Apropó, Áqá Muhammad Rahím, mit is mondtál az orosz konzulnak?

Nagyon meglepődtem, hogy tudomása volt a konzullal folytatott beszélgetésemről. Aztán valaki más is ugyanezt a kérdést tette fel. Na, ekkor már igazán aggódni kezdtem. Egyáltalán hogyan tudhatnak mindannyian erről? A következő napon 'Abdu'l-Bahá jött el. Nyugtalanul meséltem el Neki esetemet a konzullal. 'Abdu'l-Bahá azt mondta:

– Ne aggódj! Amit a konzulnak mondtál, helyes volt. Egy alkalommal ugyanis Bahá'u'lláh azt mondta: „Ebben a pillanatban valaki a cárhoz intézett Táblából olvas fel, míg az orosz konzul Szeretteim egyikét kérdezi a cár imája iránt érdeklődve. Az általa adott válasz pedig helyénvaló! Majd Bahá'u'lláh a te nevedet említette: „Az a hívő pedig Áqá Muhammad Rahím-i-Isfaháni.”

Amint ezt meghallottam, nagyon megnyugodtam és boldogság töltött el.”

Ez a történet az 1877-78-as Oroszország és Törökország között dúló háborúról szól, amikor a cár előrenyomult ugyan, de a törökök olyan elszántan védekeztek, hogy a cár kétkedni kezdett benne, vajon képes lesz-e legyőzni őket. Ekkor imádkozni kezdett Istenhez a csata megnyeréséért. A cár végül megnyerte a háborút, és legyőzte a törököket.

Örök dicsőség

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Ne légy elkeseredve, s ne csüggedj amiatt, ami bekövetkezett. E gond Isten ösvényét járva ért utol, ezért örülnöd kellene... Most hát, szintúgy, társammá kell válnod bizonyos mértékig, és elfogadnod részedet a megpróbáltatásokból és bánatból. Ám ezen események mulandók, míg a maradandó dicsőség és örök élet változatlanul fennmarad mindörökkön. Sőt, mi több, e csapások jelentős haladás előidézői lesznek.”

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no.196

Mírzá 'Alí Muhammad Varqá alig 22 esztendő volt, amikor édesapja és bátyja társaságában Qazvín és Zanján érintésével Yazdból Tabrízba igyekezett. A híres bahá'íok egyike, Mírzá 'Abdu'lláh Khán-i-Núrí ott élt Tabrízban. Muzaffarid'Din Mírzá herceg különleges szolgájaként dolgozott. Mírzá 'Abdu'lláh Khán meglátogatta Varqát és utastársait. Arra gondolt, hogy meghívja őket saját házába.'Abdu'lláh Khán felesége azonban ellenségesen viseltetett a bahá'íokkal szemben, és ennek megfelelően leányát is az Ügy ellenségévé tette. 'Abdu'lláh Khán és felesége mindig is több gyermeket szerettek volna. 'Abdu'lláh Khán ekkor különös tervet eszelt ki. Így szólt feleségéhez:

– Egy fiatal, tanult orvos érkezett a városba; szeretném elhívni, hogy megvizsgáljon. Talán meg tudja állapítani a betegséged okát, és javasol valamilyen gyógykezelést, hogy gyermekeid lehessenek.

Az asszony beleegyezett a dologba, így Varqá meg is vizsgálta, majd előírt számára egy kúrát. Mírzá 'Abdu'lláh Khán, akit lenyűgözött Varqá szellemi kisugárzása, újabb tervet eszelt ki, amivel még tovább maguknál tarthatta kedves vendégét.

– Jó lenne itt marasztalni a házban vendégünket – javasolta feleségének –, hogy meglássuk, mennyire hatásos ennek az ifjúnak a kezelési módszere.

Felesége ebbe is beleegyezett, és körülbelül negyven nappal később bizonyossá vált, hogy az asszony állapotos lett. Nagyon boldogok voltak.

Mírzá 'Abdu'lláh Khán, akit ez időszak alatt egyre erőteljesebben magával ragadott Varqá személyisége, úgy döntött, hogy megpróbálja őt Tabrízban marasztalni. Így aztán megint beszélt a feleségével, és azt mondta neki:

– Fogadalmat tettem, hogy annak adjuk leányunk kezét, akinek sikerül téged meggyógyítania.

'Abdu'lláh Khán felesége, aki férjura beosztásának köszönhetően gazdag és tekintélyes asszonyság volt Azerbajdzsán felső köreiből, először nem akart beleegyezni, hogy elkényeztetett leányát egy ismeretlen fiatalhoz adják feleségül. Ám attól való félelmében, hogy férje fogadalmának megtörésével elveszítheti a kisbabáját, áldását adta a frigyre, és leányukat végül összeházasították Varqával.

Az esküvő után Varqá az édesapjával és bátyjával együtt Akkó felé tartott, hogy Bahá'u'lláh szent színe elé járuljanak. Varqá apja azonban az út során elhunyt, így bátyjával kettesben folytatták tovább az utat.

Amikor első alkalommal Bahá'u'lláh színe elé járult, az a benyomása támadt, mintha már látta volna valahol Bahá'u'lláh-t. Ám bármennyire is igyekezett, nem tudott rájönni, hol és miként

találkozhatott Vele. Számos alkalommal időzhetett az Ő szent társaságában, de ezt a múltbéli eseményt mégsem tudta felidézni emlékezetében. Egy napon aztán Bahá'u'lláh így szólt hozzá:

– Varqá! Égesd fel a hiábavaló képzelgések bálványait!

Ettől az áldott mondattól Varqá emlékezetében nyomban felidéződött gyermekkori álma, melyben Bahá'u'lláh-t látta. Ennek az álomnak a következő a története:

Kisgyermekkorában egy éjszaka azt álmodta, hogy házuk udvarában játszik a játékaival. Játsszozása közben Isten eljött hozzá, fogta a játékaikat és tűzbe vetette őket. Reggel elmesélte szüleinek az álmát.

– Múlt éjjel Istent láttam álomban – mondta.

Szülei igen megdöbbenek gyermekük szavain.

– Micsoda beszéd ez! Már hogy láthattad volna Istent? Képtelenség!

Évek múltak el, és Varqá álma feledésbe merült. Bahá'u'lláh azonban megismételte az álmában elhangzott mondatot, ami azon nyomban felidézte Varqában gyermekkori álmát.

Varqá más történetet is tartogat a számunkra. Így emlékszik vissza egy másik eseményre:

„Egyszer Bahá'u'lláh társaságában voltam, és Ő a szobában fel-alá járkálva beszélt. Azt gondoltam magamban: 'Tudom, hogy Bahá'u'lláh Isteni Küldött, de mégis csak jó volna ennek valami jelét is látni'. Abban a pillanatban a Korán következő sorai villantak át az agyamon: 'És látod, hogy a föld megdermedt. Ám amikor vizet bocsátunk reá, mozgásba lendül, zsendülni kezd és mindenféle pompás [növény] fajtát sarjaszt.' (22:5.) Azt gondoltam magamban: 'Ha Bahá'u'lláh megismételi ugyanezt a mondatot, akkor azt elfogadom az általam várt jelként.'

Röviddel ezután Bahá'u'lláh megismételte ugyanazokat a sorokat. Nagyon boldog voltam, de aztán megint motoszkálni kezdett valami a fejemben: 'Nem lehetett-e csupán véletlen egybeesés, hogy Bahá'u'lláh épp ezeket a sorokat mondta el?' Ebben a pillanatban Bahá'u'lláh felém fordult és így szólt:

– Ez nem volt elég jel neked?

Visszatérve Iránba Varqá Tabrizba ment, és ott is telepedett le. Apósa, 'Abdu'lláh Khán közbenjárásával bemutatott a hercegnek. A herceg kedvelte Varqát tudása és kiváló személyisége miatt, és arra kérte 'Abdu'lláh Khánt, hogy hozza magával Varqát a tanultak és tudósok összejöveteleire. Így aztán valahányszor a herceg találkozóra hívta össze a tanultakat és az előkelőségeket, így emlékeztette 'Abdu'lláh Khánt:

– El ne feledd! Mindenképpen hozd magaddal Varqát is!

Olykor Varqá verset is írt, melyet az összejövétel alkalmával elszavalt a hercegnek és a többieknek. Maga a herceg is költött néha verseket, így felismerte a jó költészetet, ha épp olyat hallott. Fennen dicsérte Varqá verseit, és gyakran még ajándékokkal is megjutalmazta.

Varqá Tábrízban élt, ám utazó tanítóként bejárta Azerbajdzsán valamennyi részét. Mivel jó előadó volt, és sok embert tanított a Hitre, bőségesen akadtak mindenfelé ellenségei is, akik azon igyekeztek, hogy minél nagyobb bajba sodorják. Így időről időre nehézségei támadtak, sőt még egyszer meg is sebesült. Egy alkalommal a herceg estélyén Tábríz ulamája (papsága) is jelen volt, és szóba került a bábik témája. Az egyik pap azt mondta:

– Kezdetben a bábik datolyával etették az embereket, és így tették bábivá őket. Fokozatosan rájöttek erre az emberek, és többé nem voltak hajlandók a bábik által kínált datolyából enni. Ekkor a bábik cselhez folyamodtak: most datolyakivonatot készítenek. Ez egy olyan sűrítmény, melyet az ujjai között tartva bármilyen összejöveten, amire csak belépnek, oly szépségesen kezdenek

beszélni, hogy a hallgatóság szája tátva marad. Ekkor a bábí tanító bedobja a datolyakivonatot minden egyes hallgató szájába, mire szerencsétlen lelkek megeszik azt, és bábívá válnak.”

Varqá, aki szintén jelen volt ezen az összejövetelen, tiszteletteljesen szót kért a hercegtől.

– Először is, rendelkezem némi orvosi ismeretekkel – kezdte. – Nos, mind ezidáig sokféle étel kivonatát sikerült már elkészíteni, de egyetlen könyvben sincs semmi utalás arra, hogy a datolya esszenciáját kivonatolták volna. Másodszor, a bábíknak tulajdonított tettek elkövetéséhez éveken át tartó lövész- és íjászyakorlatozásra lenne szükség, hogy a szájba dobott falatok célt ne tévesszenek. Harmadszor, függetlenül attól, hogy az előadók mennyire fennköltek, nem volna-e modortalan az a hallgatóság, amely száját olyannyira eltátja, hogy az az ételdarabok céltáblájává válhat? Negyedszer pedig miként lehetséges, hogy a falatok nemcsak hogy a hallgatók szájába esnek, de ők még le is nyelik azokat anélkül, hogy észrevennék?

Ezek a megjegyzések gondolkodóba ejtették a papot, aki ezt követően már egy szót sem szólt.

A későbbiek során Varqá utazó tanítoként szülővárosába, Yazdba is ellátogatott. Ott megint csak bajba keveredett, és egy évig volt bebörtönözve. Innen láncra verve szállították át Isfahánba, és a bűnözőknek fenntartott börtönbe vetették. Ez két nappal azután történt, hogy Nayyír és Sína, két bábí kiszabadult a börtönfogságból. A Yazdból hozott bábí híre gyorsan terjedt Isfahánban. Sína elment a börtönbe, és megkérdezte a börtönőrt:

– Hol van a bábí rab?

A börtönőr, aki már ismerte Sínát a börtönből, ezt felelte neki:

– A zárkában van, de süketnéma.

Ezután odavezette Sínát Varqához. A két bahá’í megismerte egymást, és beszélgetésbe elegyedett. A többi rab erre hirtelen kiáltozni kezdett:

– A süketnéma meggyógyult! – kiabálták. – A Siiyyid (Mohamed Próféta leszármazottja, ebben az összefüggésben Sína) láttán megoldódott a nyelve!

Később derült ki, hogy Yazdból Isfahánba menet a katonák olyan ocsmány és közönséges nyelvet használtak, hogy Varqá inkább süketnémának tettezte magát, csak hogy nyugta legyen durva beszédüktől.

Amikor Sína látta, hogy Varqát a bűnözők börtönébe vetették, nagyon elszomorodott, és a börtönből visszatérve tanácskozni kezdett a többi bahá’í-jal. Lépéseket tettek annak érdekében, hogy Varqát áthelyeztessék a nemeseknek fenntartott börtönbe, ami valamivel tisztább volt. A történet a következők szerint zajlott:

Zillus’Sultán herceg, aki szeretett volna király lenni, már mindent megpróbált, hogy elérje célját. Még Bahá’u’lláh-hoz is elküldött egy Syyáh nevű embert azzal a kéréssel, utasítsa a bahá’iokat arra, hogy segítsék őt a trónra. Bahá’u’lláh ezt nem helyeselte. A későbbiek során Zillus’Sultán elküldte ugyanazt a Syyáh-t Tabrízba, hogy végezzen a koronaherceggel, ám Syyáh-t elfogták, és halálra ítélték. Syyáh csak Mírzá ’Abdu’lláh Khán-i-Núri közbenjárásának köszönhetően menekülhetett meg a kivégzés elől. Szabadulása után nyomban visszatért Isfahánba. A hívők ekkor felkeresték Syyáh-t.

– A yazdi rab (azaz Varqá) annak a Mírzá ’Abdu’lláh Khánnak a veje, aki megmentette az életedet Tabrízban. Most kegyességéért cserében megkérhetnéd Zillus’Sultánt, hogy engedje szabadon, vagy legalább helyeztesse át a bűnözők börtönéből a nemesek börtönébe.

Így aztán Syyáh, Mírzá ’Abdu’lláh kegyességére való tekintettel, közbenjárt Varqá ügyében Zillus’Sultánnál, mire a herceg megparancsolta, hogy helyezték át Varqát a jobbik börtönbe.

Ebben a börtönben volt egy Isfandyár nevű ember, akinek édesapját kivégezték a Násíri'd-Dín sah elleni összeesküvés miatt. Varqá összebarátkozott vele, és fokozatosan tanítani kezdte neki a Hitet.

Egy napon az isfaháni költők találkozáján született egy vers, amelynek egy példányát elküldték Isfandyárnak. Varqá is írt néhány versszakot ugyanarra a lapra:

*„Most, hogy a Barát szívem otthonába
költözött,*

*Élhet-é még bennem félelem az idegen
kegyetlenségei között?*

*Szellemem, szívem, lelkem és hitem
adtam zálogba,*

Hogy a Szeretett orcája láthatóvá váljék számomra.

*Mi egyéb válna még hasznomra? Hisz' ennél
hatalmasabb nincs, mit elnyerhetnék.*

*Reményt nem táplálok sem a paradicsom iránt, sem nem
rettegem a pokol enyészését.*

*Hisz Tőled távol lennem olyan, mintha pokolban égnék,
Míg a közelség Hozzád, olyan mintha a mennyben élnék.”*

Isfandyárnak igen tetszett Varqá verse, ezért eltette. Egy napon Zillus'Sultán érkezett a börtönbe, és meglátta Varqát láncba verve. Miután egyik fő ellensége volt a bahá'íoknak, gúnyosan megjegyezte:

– Ha valóban próféta vagy, tégy csodát, és szabadítsd meg magad láncaidtól!

– Mikor állítottam magamról, hogy próféta vagyok? Így ne is várj csodát tőlem! – hangzott Varqá felelete.

Ekkor Zillus'Sultán Isfandyárhoz fordult, és beszélgetni kezdett vele. Isfandyár felolvasta az isfaháni költők verseit, köztük néhányat Varqá versei közül is. A hercegnek megtetszettek Varqá versei és megparancsolta, hogy vegyék le lábáról a láncokat. Isfandyár szólásra nyitotta száját, hogy felkiáltson: „Látod már, miként tesz a Próféta csodákat?” Varqá azonban intett neki, hogy inkább ne szólaljon meg. Később Varqát szabadon engedték a börtönből, és Isfahánból Tabrízba ment.

Varqá és Rúh'ulláh

Varqá életében három alkalommal járt zarándokúton: kétszer még Bahá'u'lláh életében, egyszer pedig 'Abdu'l-Bahá szolgálata idején. Az első zarándoklat eseményei és Varqá álma már korábban említésre kerültek e könyvben. Második alkalommal két gyermekével, 'Azíz'ulláh-val és Rúh'ulláh-val indult zarándoklatra, amikor Rúh'ulláh még csak hétesztendős volt. E látogatás idején egy napon Bahá'u'lláh megbetegedett. Varqát hívatta.

– Orvos vagy, írd hát fel gyógyszer Számunkra! – mondta neki.

Varqá a kérésnek eleget téve felírta az orvosságot, az Áldott Szépség pedig bevette a gyógyszert. Még ugyanazon az éjszakán Bahá'u'lláh ismét Varqáért küldött.

– Hívtunk téged, mivel a Beteg kedveli orvosát.

Egyszer, amikor Varqá az Ő szent társaságában volt, az Áldott Szépség 'Abdu'l-Baháról beszélt, és az emberek iránt tanúsított kedvességéről. Csak úgy árasztotta Rá dicséretét. Varqát fellelkesítették ezek a szavak, és Bahá'u'lláh lábai elé vetve magát könyörögve kérte, engedje meg, hogy ő és valamelyik gyermeke vértanúk lehessenek 'Abdu'l-Bahá szolgálatának ösvényén. Az Áldott Szépség elfogadta kérésüket.

Iránba visszatérve egy levélben megismételte kérését, hogy egyik fiával vértanúk lehessenek. Ekkor Bahá'u'lláh ismételen elfogadta a kérést egy kinyilatkoztatott Táblában. Varqá a későbbiekben 'Abdu'l-Bahá társaságában is említést tett erről az ígéretről, Aki megerősítette a kérés elfogadását.

A korábbiakban már szó esett arról, hogy Akkóba tett utazása során 'Azíz'ulláh és Rúh'ulláh is Varqával tartott. Egyik nap Bahá'u'lláh megkérdezte Rúh'ulláh-t:

– Mit csináltál a mai napon?

– A tanárom órákat adott nekem – felelte Rúh'ulláh.

– Milyen témáról tanultál az órákon? – érdeklődött tovább Bahá'u'lláh.

– A 'Visszatérésről' – hangzott Rúh'ulláh válasza.

Erre Bahá'u'lláh így szólt:

– Mondd el Nekünk, mit tanultál erről!

Rúh'ulláh nyomban mondani kezdte:

– A 'Visszatérés' a tulajdonságok és a létezés visszatérését jelenti.

Bahá'u'lláh ekkor félbeszakította:

– Ezek a tanárod szavai, te pedig papagáj módjára megismételed azokat. Mondd el Nekem a saját szavaiddal, hogy te mit értesz ez alatt!

– Olyan ez, mint amikor virágot szedünk egy növényről az idén – kezdett bele Rúh'ulláh. – Jövőre a növény újra virágot hoz, és az új virág ugyanúgy néz majd ki, mint az idei. Ám mégsem lesz egy és ugyanaz vele.

Az Áldott Szépség megdicsérte:

– Ügyes vagy! Nagyon jól megértetted!

A későbbiekben mindig dicsérettel illette Rúh'ulláh-t és „ő méltósága, a bahá'í tanár” (Jináb-i-Muballiq) néven emlegette.

Iránba való visszatérésük után Varqá Tabrízban élt, és a Hit tanításával foglalkozott Azerbajdzsán különböző részein. Az Áldott Szépség mennybemenetele után ismételen zarándokútra indult, hogy 'Abdu'l-Bahá színe elé járuljon. Magával vitte két fiát is.

Egy napon Varqá felolvasta egyik versét 'Abdu'l-Bahá társaságában. 'Abdu'l-Bahá elárasztotta dicséretével, és további versek írására bátorította Varqát.

Egy alkalommal a Szentföldön Rúh'ulláh és bátyja, 'Azíz'ulláh a többi gyermekkel játszott. A Legszentebb Levél (Bahíyyih Khánúm), 'Abdu'l-Bahá nővére mindkettőjüket maga elé hívatta. Amikor Rúh'ulláh és 'Azíz'ulláh beléptek a szobába, a Legszentebb Levél éppen varrogatott. A szoba másik felében Mírzá Díyá'u'lláh és Mírzá Badí'ulláh a házi feladatukon dolgoztak. A Legszentebb Levél megkérdezte a két testvért:

– Mivel szoktatok foglalatzkodni Iránban?

– A Hitet szoktuk tanítani – felelte Rúh'ulláh.

Erre a Legszentebb Levél tovább kérdezősködött:

– Amikor a Hitet tanítottátok, miket mondtatok az embereknek?

– Azt mondtuk el nekik, hogy Isten kinyilatkoztatta Magát – válaszolta Rúh'ulláh.

Khánúm igen meglepődött a válaszon, és megkérdezte tőlük:

– Rögtön azzal kezdtétek, hogy elmondtátok az embereknek, hogy Isten kinyilatkoztatta Magát?

– Nem mindenkinek mondtuk ezt. Csupán azoknak mondtuk el, akik képesek voltak egy ilyen kijelentés befogadására – hangzott Rúh’ulláh felelete.

Khánúm erre tovább faggatta a gyerekeket:

– És hogyan ismertétek fel ezeket az embereket?

– A szemükbe néztünk, és tudtuk, hogy elmondhatjuk-e nekik az Üzenetet vagy sem – válaszolta Rúh’ulláh.

Erre Khánúm szívből kacagni kezdett, magához intette Rúh’ulláh-t és ezt mondta neki:

– Gyere ide hozzám, nézz mélyen a szemembe, hogy meglásd, vajon elmondhatod-e nekem az Üzenetet!

Rúh’ulláh letérdelt Bahíyyih Khánúmmal szemben, majd egy darabig a szeméit fürkészte. Végül így szólt:

– Te már hiszel ebben a kijelentésben.

Ekkor Khánúm arra kérte, nézzen Díyá’u’lláh és Bádí’ulláh szemébe, és vizsgálja meg az ő tekintetüket is. Rúh’ulláh odament hozzájuk, és egy darabig a szemükbe nézett. Visszatérve Khánúmhoz Rúh’ulláh csak annyit mondott:

– Ők nem érdemesek rá.

Ezen a kijelentésen jól kacagott Khánúm.

Egy másik alkalommal ’Azíz’ulláh és Rúh’ulláh egy csapat gyermekkel játszott. Játék közben az egyik gyermek valami csúnyát mondott, mire Rúh’ulláh megbüntette. A gyerekek Varqához rohantak, és Rúh’ulláh-ra panaszkodtak. Rúh’ulláh elszaladt apja elől, és ’Abdu’l-Bahá házába menekült, ahol megállt a sarokban. ’Abdu’l-Bahá odafordult hozzá és azt mondta:

– Rúh’ulláh, ülj le!

Rúh’ulláh leült. Varqá, aki fia nyomába eredt, és végre utolérte, az ablakon át intett neki, hogy jöjjön ki a házból, de Rúh’ulláh a fejét rázva tudatta apjával, hogy esze ágában sincs kimenni. ’Abdu’l-Bahá erre megkérdezte:

– Rúh’ulláh, mi a bajod? Miért rázod a fejed?

Ő azt felelte:

– Az egyik gyerek valami csúnyát mondott játék közben, mire én megütöttem. Ezért most az apukám meg akar verni.

A Mester behívta Varqát a szobába, és azt mondta:

– Hagyd békén Rúh’ulláh-t!

Ettől fogva Varqá mindig kellő tisztelettel bánt Rúh’ulláh-val.

A zarándoklat után Varqá és gyermekei visszatértek Tabrízba. Varqá anyósa igen csúnyán viselkedett vele, mivel erősen ellenezte a Hitet, és azt szerette volna, hogy lánya elváljon Varqától. Valamivel később ellenségeik Varqáról és Mírzá’Abdu’lláh Khánról mindenféle hazugságokat kezdtek terjeszteni Muzaffarid’Din Mírzá herceg előtt. Azt mondták:

– Mírzá ’Abdu’lláh Khán, Varqá apósa a házába hívta a bábikat, és merényletre készülnek ellened.

A herceg megrettent, és úgy döntött, bebörtönözteti ’Abdu’lláh Khánt. ’Abdu’lláh Khán ezért Teheránba menekült. Amikor ’Abdu’lláh Khán felesége rájött, hogy férje nem fog visszatérni Tabrízba, még ellenségesebben viselkedett Varqával szemben. Egy napon aztán rettenetes dologra vetemedett. Így szólt az egyik erős, fiatal szolgájához, Khalílnak:

– Adok neked egy lovat és 250 Tumánt, ha megölöd Varqát.

Khalíl, aki időközben Varqának köszönhetően bahá’í lett, visszautasította az ajánlatot, és rögtön figyelmeztette Varqát:

– Most, hogy rám nem számíthat ez az asszony, valaki mással fog próbálkozni. Jó lesz vigyáznod, és óvatosnak lenned.

Ugyanazon az éjszakán Varqá kidobálta az ablakon az Írásokat és a Táblákat, majd ő maga is utánuk mászott. Összeszedte az Írásokat, és elment az egyik bahá'í házába. Négy gyermeke ott maradt az anyjukkal és a nagymamájukkal.

Varqá anyósa csalódott Khalílban. Láttá, hogy Varqá óvatos lett, így más tervet eszelt ki. Felkereste Tabríz egyik papját:

– A vejem bábí. Kérlek, írd meg a halálos ítéletét! – bujtogatta a papot.

A pap erre így szólt:

– Nem tehetem, amíg egészen bizonyos nem vagyok benne.

Az asszony ezt felelte:

– Idehozom hát az egyik gyermekét, hogy te magad is meglásd. Akkor majd egészen biztos lehetsz a dolgokban.

Ekkor hazament, és megkereste Rúh'ulláh-t.

– Apád egyik barátja kíván veled találkozni – mondta neki.

Rúh'ulláh elment hát nagymamájával a magas rangú pap házába, és abban a tudatban, hogy a pap egy bahá'í, az 'Allah'u'Abhá köszöntéssel üdvözölte, majd helyet foglalt. A nagymama azt mondta a papnak:

– Ez a fiú szépen szavalja a kötelező imát is.

A pap erre odafordult Rúh'ulláh-hoz:

– Fiatalember, mondd el hát azt az imát! Hadd halljam én is!

Rúh'ulláh nyomban felemelkedett a székről, és megkérdezte:

– Merre van a Qiblih ebben a házban?

Megmutatták neki, mire Rúh'ulláh szép hangosan elmondta a kötelező imát. Ezután a pap mérgesen odafordult az asszonyhoz:

– Khánúm! Nem szégyelled magad?! Hogy szabhatnék ki halálos ítéletet bárkire is, aki ilyen jó Istenhívőnek nevei a fiát?

Varqá ennek az eseménynek minden részletét megírta apósának, Mírzá 'Abdu'lláh Khánnak, aki aztán elvált feleségétől, majd Varqának is engedélyezte, hogy elváljon a leányától. Varqá válását követően két idősebb gyermekét, 'Azíz'ulláh-t és Rúh'ulláh-t magához vette, míg két öccsük, Valí'ulláh és Badí'ulláh anyjukkal és nagymamájukkal maradtak. A nagymama minden reggel leültette a két gyermeket maga mellé, és azt mondta nekik:

– Én elmondom az imát, ti pedig azt mondjátok rá, hogy 'Ámen'.

Ekkor fölemelte a karját és így szólt:

– Ó, Isten! Amikor a fiúk felnőnek, adj nekik gazdagságot, ha muszlimok maradnak! Ám ha apjukhoz hasonlóan bábikká válnának, sújtsd őket halállal most rögtön!

Miután mindezt elmondta, a gyerekeknek rá kellett vágniuk, hogy 'Ámen'. Ellenségessége oly mértékű volt, hogy amikor hírt kapott Varqá mártírhaláláról, még meg is ünnepelte. Ennek ellenére semmit sem ért el tetteivel, mert valamivel később ő maga és leánya is nyomorúságba jutottak.

Varqá álnok ellenségei miatt nem maradhatott Tabrízban, és gyermekeivel együtt Zanjánba költözött, ahol elvett egy bahá'í hölgyet feleségül. Rúh'ulláh pedig boldogan folytatta a Hit tanítását. Egy napon bátyjával, 'Azíz'ulláh-val sétált. Egy magas rangú pap, aki számárháton közeledett, észrevette a ruházatukból, hogy nem Zanjánból valók. Megszólította hát 'Azíz'ulláh-t:

– Kinek a fia vagy?

Rúh'ulláh rögvest rávágta:

– Varqá fiai vagyunk.

A pap tovább faggatózott:

- Mi a nevetek?
- Az én nevem Rúh’ulláh – hangzott a válasz.
- A pap erre ezt felelte:
- Micsoda remek név! Rúh’ulláh volt Jézus Krisztusnak a címe, aki a holtakat föltámasztotta.
- Rúh’ulláh erre ezt felelte:
- Ha egy kicsit lassabban haladsz a szamaradon, akkor én is feltámasztalak a halálból.
- Mikor a pap ezt meghallotta, csak ennyit szolt:
- Ti biztosan bábí gyermekek vagytok!

Néhány év elteltével Varqá egy Táblát kapott ’Abdu’l-Bahától. A Táblában ’Abdu’l-Bahá figyelmeztette, hogy nehézségek sokaságával kell majd szembenéznie. Éppen akkortájt Varqá feleségének is volt egy rossz álma, amit el is mondott Varqának. Varqá ekkor közölte vele:

– Teheránba megyek, mert ’Abdu’l-Bahá arra kért, mentsem ki az Írásokat és a Táblákat Zanjánból.

Aztán megkérte új apósát, Hájí Ímánt, hogy béreljen neki egy lovat a teheráni úthoz. Ez igencsak nehéz dolog volt, mivel hidegre fordult az idő, sok hó esett, és az összes állatot már bérbe vették. Néhány nap elteltével befejezte holmija összecsomagolását. A Táblákat is gondosan bepakolta két ládába, majd lezárta őket. Egy hideg hajnalon aztán útnak indultak. Eközben Zanján kormányzója is tudomást szerzett Varqá elutazásáról, és nyomban katonákat küldött a letartóztatására. A katonák utolérték őket, letartóztatták Varqát, és visszakísérték Zanjánba apósával és Rúh’ulláh-val együtt. A Táblák azonban a többi utazóval maradtak, és épségben megérkeztek Qazvínba.

A ’bábík’ letartóztatásának híre futótűzként terjedt. Ramadan hónapja volt, és az emberek, akiknek más dolguk nem akadt, csoportokba verődtek, hogy megnézzék a foglyokat. Amikor látták, hogy a bábík is ugyanolyan emberi lények, mint ők maguk, igencsak meglepődtek. Azt mondogatták:

– Hisz’ ezek épp oly’ egyszerű hétköznapi emberek, mint mi vagyunk! Mitől ’bábík ők?

Zanján ulémái (papsága) éjszakánként ellátogattak a börtönbe, és vallási eszmecserét folytattak Varqával. Mivel a beszélgetések végén sem tudnak érdemi választ adni erre a kérdésre, szitkozódva távoztak, majd másnap újra eljöttek. Nap mint nap ugyanez ismétlődött két héten keresztül. Ekkor ’Aká’ud-Dawlih, Zanján kormányzója megparancsolta, hogy valamennyi bábít szállítsák át Teheránba. Mindenkit súlyos láncba vertek, majd útnak indították őket. Nagy báméskodó tömeg gyűlt össze távozásuk hírére. Hosszú volt az út, és a raboknak súlyos megpróbáltatásokat kellett kiállniuk. A Varqá lábán lévő lánc nagyon nehéz volt, és mivel lábai a ló két oldalán lógtak, a legkisebb mozdulat is iszonyú kínt jelentett számára. Az egyik kegyetlenkedő őr rendszeresen odacsapott a lovaknak, hogy a megugró állat még nagyobb fájdalmat okozzon a foglyoknak. Amikor a többiek tiltakoztak a rabokkal szembeni kegyetlenkedései miatt, az őr csak ezt hajtogatta:

– Ezek a bábík olyanok, mint Shimr, mi pedig olyanok vagyunk, mint az imámok.

Shimr, Husayn imám gyilkosa, a kegyetlenség és Istennel való szembeszegülés szimbóluma volt. Varqát nagyon bántották az őr szavai, és ezt felelte neki:

– Tegyen igazságot Isten közted és köztünk!

Az őr dühösen a lovára csapott és előrenyargalt. Útközben egy forráshoz ért. Ivott egy kicsit a vízből, és rágyújtott egy cigarettára. Hirtelen rettenetes hasfájás tört rá. Kiabálását már messziről hallották a többiek. Az ört elszállították a legközelebbi településre, Karajra. Varqá, aki maga is orvos volt, felírt neki néhány gyógyszert. Ám ez sem segített rajta, és mire Teheránba értek, az őr meghalt.

Teheránban Varqát és társait egy szobába zárták. A következő napon átvitték őket a gyilkosok és tolvajok börtönébe, és azok a hírhedt Qará Guhar típusú láncok kerültek a nyakuk köré, melyek egykor Bahá'u'lláh nyakát is körbezárták. Rúh'ulláh kicsi volt, és a nyaka nem bírta el a súlyos láncok terhét. Hoztak hát két botot, melyeket a nehéz láncok alá támasztottak. Minden személyes tárgyukat elkobozták. A börtön tisztje még azt a köpenyt is elvette, melyet Bahá'u'lláh adott egykor Varqának. A többi katona is mind elvett tőlük valamit. Varqá a következő történetet mesélte:

„Még az iszlám korszak idején az ellenség elfoglalt egy iszlám várost. Lovait a mecsetbe vezették, majd a Koránokat a lovak lába alá vetve istállóként használták a mecsetet. Az egyik muszlim mindezt látva felkiáltott:

– Ó, Istenem! Az ég mindjárt a földre hull, a föld és a menny pedig egymásnak ütköznek!

Erre egy bölcs ember azt felelte neki:

– Ne aggódj! Isten neve, a Mindeneket Megelégítő már kinyilvánított, úgyhogy semmi sem fog történni.”

Ekkor Rúh'ulláh szólalt meg:

– Apám, ma az Áldott Szépség Mindeneket Megelégítő neve szintén megjelent; úgyhogy Ő sem Varqára, sem Rúh'ulláh-ra, sem a többiekre nem fog letekinteni.

Ez a gondolat mindenki körében derűtséget keltett egy időre. Varqá aztán azt így folytatta:

– Hála Istennek, hogy minden, amink volt, érdemesnek bizonyult arra, hogy Isten nevében elkobozzák.

A börtönben nagyon szigorúan bántak velük. Nehéz láncokat vertek a nyakukra, azzal áztatva őket, hogy fizetség fejében lecserélik őket könnyebbekre, ám mivel pénzük nem volt, ugyanaz a lánc maradt mindvégig a nyakukon. Egyetlen darab kenyeret adtak nekik naponta, ami épphogy csak elegendő volt az éhhalál ellen. Az egyik napon fényképész jött, és fotókat készített róluk. Senki sem tudta, miért van szükség ezekre a képekre. Mindez a sah koronázása előtt három nappal történt. Nagy volt a sürgés-forgás: mindenki az utcák kivilágításával, tűzijátékok elhelyezésével és a műsorok szervezésével volt elfoglalva. A több éve börtönbe vetett tolvajok és gyilkosok valamennyien örvendtek, mert a sah ígéretet tett, hogy a koronázása napján szabadon bocsátja az összes rabot.

Ekkor azonban egy Mírzá Ridá Kirmání nevű ember sikeres merényletet követett el a sah ellen. A sah testét a miniszterelnök, Mírzá 'Alí Asqar Khán saját kocsijába vitette, és a városba hajtattott. Az úton a sahot látva mindenki mélyen meghajolt. A miniszter, aki a halott sah mögött ült, a sah kezét mozgatva integetett az embereknek. Így juttatta el a sah holttestét a kormányzati épületbe. A város lakóinak egy ideig nem is volt tudomása a sah haláláról. Hájíbud-Dawlih azt gondolta, hogy a bábík ölték meg a sahot, ezért dühösen berontott a börtönbe és megparancsolta, hogy valamennyi rabot verjék láncra. A börtön kapitányát pedig elküldte, hogy hozzák elé Varqát és Rúh'ulláh-t. Amint Hájíbud-Dawlih meglátta Varqát, nekirontott:

– Elértétek hát, amit akartatok.

Erre Varqá így felelt:

– Semmi rosszat nem tettünk.

Hájíbud-Dawlih fortyogó dühében azt kérdezte.

– Na, akkor azt mondd meg, kivel végezzünk elsőként: veled, vagy a fiaddal?

– Valójában mindegy.

Hájíbud-Dawlih előrántotta törét, és mellkason döfte Varqát, majd megkérdezte:

– Na, most hogy érzed magad?

Varqá azt felelte:

– Istennek hála, jobban érzem magam, mint te magad.

Rúh'ulláh könnyek közt állt ott:

– Apám! – kiáltotta. – Vigyél magaddal, vigyél magaddal engem is!

Hájíbud-Dawlih odament Rúh'ulláh-hoz, és megpróbálta mindenféle ígérettel lecsillapítani, de Rúh'ulláh semmit sem fogadott el, s egyre csak azt hajtogatta:

– Az apámhoz akarok menni!

Hájíbud-Dawlih erre egyre dühösebb lett, és megparancsolta, hogy hozzanak kötelet. Mivel hirtelenjében nem találtak kötelet, egy kalodát szorítottak Rúh'ulláh nyaka köré. Ekkor két ór megragadta a kaloda két végét, aminél fogva aztán felemelték. Rúh'ulláh teste még néhány pillanatig vonaglott, majd mozdulatlan lett. Ezután testét a földre helyezték. Hájíbud-Dawlih ekkor megparancsolta, hogy hozzák oda a többi rabot is. Rúh'ulláh teste ekkor hirtelen megrándult. Hájíbud-Dawlih úgy megrémült ettől, hogy azon nyomban kimenekült a szobából, és azt mondta, hogy a többi rabbal majd csak másnap végez. Hájíbud-Dawlih utasítására Rúh'ulláh és Varqá testét a börtön kútjába vetették.

Áqá Mírzá Husayn, aki Varqával és Rúh'ulláh-val együtt raboskodott, Rúh'ulláh-val álmodott. Rúh'ulláh álmában mosolyogva és boldogan közeledett felé, és így szólt hozzá:

– Áqá Mírzá Husayn! Látod, miként emelkedtem az uralkodó nyakán föl a magasba?

Vértanúsága előtt Rúh'ulláh legnagyobb büszkesége az volt, ahogy a zarándokútról történő hazatérésük előtt 'Abdu'l-Bahá ráhelyezte áldott kezeit Rúh'ulláh vállára, és azt mondta neki:

– Ha Isten is úgy akarja, Rúh'ulláh az uralkodó nyakán emelkedik majd a magasba, és hirdeti Isten Hitét.

Vértanúsága idején Rúh'ulláh mindössze tizenkét esztendő volt.

Rúh'ulláh-nak fiatal kora ellenére gyönyörű kézírása volt. Választékosan fejezte ki magát, és igen nagy tudással rendelkezett. A bahá'í összejöveteleken és találkozókön, de még a baráti beszélgetéseken is mindig az apja után szólalt fel, s beszédét senki sem hagyta dicsérő szó nélkül.

Rúh'ulláh verseket is írt. Az alábbiakban néhány költeményéből idézünk:

*Ó, borivó, csordultig töltsd immár kelyhedet,
Szítsa lángra szíved Sinaiát tüzes borod elegye,
Az Időtlen terméséből egy üdítő kortyot kérek,
Hogy részeg bódulatomból magamhoz térjek,
Hogy szabaduljak a por és víz sötét tömlőcéből,
Hogy részesüljek a Tér Nélküli tiszta tér öröméből,
Hogy belélegezhessem a lélek kertjéből a Barát illatát,
És a Barát otthonából szellőként térhessek vissza,
S mint ki pezsdítő aromák illatát bőven itta,
Örömet hozó jó híretől telve gazdagabban,
A Királyság barátainak bátran kimondhassam:
Lássátok meg, im, a Szövetség Napját; Siessetek hát!
Ó társak, tartsátok becsben e pillanat kincsesházát,
Támogassátok és segítsétek az Egy Igaz Ügyét!*

*Tettre fel, ó, barátim, hisz szolgálatra hív az idő,
Szálljék, ím, ránk az áldás, a tette pezsdtítő!
Miként az Időtlen Szépség fennen hirdeti,
Legszentebb Könyvéből hallják a Föld népei:
Ki felkél az Egyetlen Igaz Ügye szolgálatára,
Annak az emberek Ura áll majdan pártjára.*

Valódi áru

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Ó, ti, kik az Isteni Királysághoz vonzódtok! Minden lélek kutat egy bizonyos dolog után, és dédelget valami vágyat, és éjjel-nappal azon fáradozik, hogy elérje célját. Az egyik gazdagságra éhes, a másik dicsőségre szomjazik, megint egy másik a hírnév, a művészet, a jólét és hasonlók után epekedik. Mégis végül valamennyi veszteségre és csalódásra ítéltetett. Egytől egyig hátrahagyják mindazt, ami az övék, és üres kézzel távoznak a túlvilági birodalomba, és minden munkálkodásuk hiábavaló. Ismét porrá lesznek mind, csupaszon, kiábrándultan, csüggedten és teljes kétségbeesésben.

Ám, az Úrnak hála, ti azzal foglalatostok, ami örökkön tartó hasznot biztosít számotokra; és ami nem más, mint Isten Királysága utáni vonzódásokat, hitetek és tudásotok, szívetek megébredése, és komoly igyekezetetek az Isteni Tanítások terjesztésére.

Valóban, ez az ajándék soha el nem múló, és ez a gazdagság mennyei kincs!”

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no.176

Abban az időben, amikor Bahá'u'lláh Akkóban tartózkodott, egy 'Abdu'l-Karím nevű egyiptomi kereskedő fordult Hozzá levélben engedélyért, hogy meglátogathassa szentséges Személyét. Valamivel később a következő válasz érkezett Akkóból: „Ha rendezted valamennyi adósságodat, eljöhetsz.”

'Abdu'l-Karím minden vágya az volt, hogy Bahá'u'lláh-val találkozhasson. Úgy határozott, kifizeti összes adósságát, hogy eleget tegyen az Áldott Szépség kérésének. Öt évig tartott, míg minden tartozását vissza tudta fizetni. Csupán egy csekély összeg maradt a számára. Annak is egy részét hátrahagyta családjának, hogy azzal tudják fedezni kiadásait a távolléte alatt. A maradék pénz pedig mindössze egy teherhajó fedélzetére szóló jegyre volt elegendő. Noha korábban a legjobb utasszállító hajókon utazott, ezen a teherhajón még ülőhely vagy alvásra szolgáló alkalmaság sem állt a rendelkezésére. Az út során szüntelenül csak egy gondolat járt az eszében:

„Most, hogy zarándokútra megyek, és Bahá'u'lláh színe elé járulhatok, ezeknek a dolgoknak nincs jelentősége.”

Végül aztán a hajó befutott Haifa kikötőjébe. Ezzel egy időben Bahá'u'lláh valakit Haifába küldött a következő szavakkal:

– Egy kedves vendég érkezését várom.

A kocsis nem ismerte 'Abdu'l-Karímot. Szemügyre vette a hajó utasait, ám nem ismerte fel, kiért is küldhette őt Bahá'u'lláh. Így aztán visszatért Akkóba.

– A vendéged nem volt az utasok között – jelentette.

Bahá'u'lláh persze tudta, hogy 'Abdu'l-Karím megérkezett, csak a kocsis nem ismerte fel. Ezért aztán 'Abdu'l-Bahát küldte el Haifába.

Eközben 'Abdu'l-Karím elhagyta a hajót, és mivel senki és semmi sem volt ott ismerős számára, csalódottan leült egy padra és várt. 'Abdu'l-Bahá azonnal felismerte, odalépett hozzá, és

bemutakozott neki. Megkérdezte 'Abdu'l-Karímot, kíván-e még aznap éjjel Akkóba menni, vagy másnap szeretné folytatni az utat. 'Abdu'l-Karím csak reggel óhajtott továbbutazni. Ám mivel pénze nem volt, és azt sem akarta, hogy másvalaki fizessen a szállásáért, úgy döntött, hogy azon a padon éjszakázik. Hűvös volt az éjjel. Nem volt mivel megvédenie magát a hidegtől, mivel köpenye a tengerbe esett az úton. 'Abdu'l-Bahá ott maradt mellette a padon. Köpenye egyik felével betakargatta 'Abdu'l-Karímot. Így töltötték az egész éjszakát meditálással és imával.

Másnap reggel 'Abdu'l-Karím szeretettel és hittel teli szívvel vágott neki az Akkóba vezető útnak 'Abdu'l-Bahá oldalán, és végre-valahára öt év megpróbáltatásai és küzdelmei után eljutott Bahá'u'lláh színe elé.

Az elnyomottak jogai

Bahá'u'lláh azt mondja:

**„Ó, föld zsarnokai!
Szüntessétek meg zsarnokságotok, mert Én megfogadtam, hogy
igazságtalanságra nincs bocsánat. Így döntöttem, visszavonhatatlanul, a
félte őrzött lapon, melyet dicsőségem pecsétjével pecsételtem meg.”**

Rejtett Szavak, Perzsa 64.

Ahmad Jarráh, az akkói börtön őreinek kapitánya fokozatosan jutott el Bahá'u'lláh felismeréséig, s végül hitvallást tett. Ezután tanítani kezdte a hitet bátyjának is, az akkói városháza vezetőjének, aki rövid időn belül szintén bahá'í lett. Volt azonban a testvéreknek egy elszánt ellensége, egy magasabb beosztású hivatalnok, aki minden lehetséges módon igyekezett ártani nekik. Egy nap aztán a testvérek elhatározták, hogy megkérdezik Bahá'u'lláh-t, mit tegyenek ezzel az ellenségeskedő emberrel. Még bele sem kezdtek mondandójukba, amikor Bahá'u'lláh e szavakkal fogadta őket:

– Hála Istennek, Aki megmenekít majd titeket főnökötök gonosz üzelmeitől!

Ahmad Jarráh és bátyja igencsak meglepődtek e szavak hallatán, de tudatában voltak annak, hogy Bahá'u'lláh jóslatai, bármik is legyenek azok, bizonyosan beteljesülnek. Két nappal később parancs érkezett a szultántól, melynek értelmében a főtisztet elbocsátották állásából!

Bűnt elnéző Szemek

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Legyetek tökéletes egységben. Soha ne haragudjatok meg egymásra. ... Szeressétek a teremtményeket Isten kedvéért és ne önmagukért. ... Ne nézzétek senki hiányosságait; lássatok a megbocsátás szemével. ... A szem, mely elnézi a hibákat, a lelkek Teremtője felé fordítja tekintetét.”

Promulgation of Universal Peace, p.93

Abban az időben, amikor Bahá'u'lláh Abbúd házában tartózkodott, lassacskán egyre több bahá'í telepedett le Akkóban, és talált magának munkát. Néhányuk például boltot nyitott. Akkó akkori kormányzója, Ahmad Big Tawfiq békén hagyta és nem zaklatta a bahá'iokat. Nem így tett azonban az Akkóba érkező új kormányzó, akit 'Abdu'r-Rahmán pasának hívtak. Ő már a kezdet kezdetén ellenszenvvel viseltetett a hívőkkel szemben, és igyekezett minél több pénzt kicsalni tőlük. A hívők azonban semmit sem adtak neki. Ekkor 'Abdu'r-Rahmán pasa hosszú levelet intézett a konstantinápolyi (isztambuli) kormányhoz, és abban ecsetelte, hogy a bahá'íok szabadon élnek és dolgoznak. A válasz Isztambulból nem sokáig váratott magára. A pasa kifejtette, hogy a bahá'íok foglyok, és nincs joguk munkát vállalni. 'Abdu'r-Rahmán aznap este meglátogatta Akkó muftiját, és beszámolt neki a levélről:

– Holnap, amikor a bahá'íok boltjaikba mennek, le fogom tartóztatni és bebörtönzőm valamennyit. Sőt, még azt sem fogom hagyni, hogy 'Abdu'l-Bahá szabadon járjon-keljen, amerre csak kedve tartja.

Shaykh 'Alí Miri, Akkó muftija, aki nagyon is kedvelte 'Abdu'l-Bahát, még akkor éjjel elment Hozzá és így kérlelte:

– Kérlek, adj egy kis pénzt a kormányzónak, mert ha nem, holnap reggel valamennyiőtöket becsukat!

– Semmit sem fizetünk neki. Ne is aggódj miattunk! Kegyes az Isten és könyörületes. Én minden bizodalimat Belé helyezem – felelte 'Abdu'l-Bahá.

Bár igen későre járt az idő, és Bahá'u'lláh is nyugovóra tért már, az ügy halaszthatatlansága miatt 'Abdu'l-Bahá mégis az Áldott Szépség elé járult, és elmondta Neki a történeteket. Bahá'u'lláh így szólt:

– Üzenj a hívőknek, hogy holnap ne nyissák ki üzleteiket!

Megmondták hát a hívőknek, hogy másnap tartsák zárva az üzleteiket. Reggel aztán mindannyian 'Abdu'l-Bahánál gyűltek össze. Két órával napkelte után a sürgönyiroda vezetője jelentkezett be 'Abdu'l-Bahához. 'Abdu'l-Bahá az Áldott Szépség társaságában tartózkodott éppen, amikor jelentették a sürgönyiroda vezetőjének érkezését. Az Áldott Szépség mosolyogva mondta:

– Menj csak oda hozzá! Jó hírekkel szolgál. Senki sem állhat Isten akaratának útjában.

'Abdu'l-Bahá fogadta tehát a sürgönyiroda vezetőjét, aki egy nem sokkal korábban érkezett táviratot lengetett a kezében.

– Még senkinek sem mutattam meg – mondta.

A sürgöny az 'Abdu'r-Rahmán elbocsátásáról szóló parancsot tartalmazta.

'Abdu'r-Rahmán pasa tisztában volt vele, hogy Damaszkuszba küldik kihallgatásra, ami egyben azt is jelentette, hogy felesége és gyermekei mindenféle védelem nélkül magukra maradnak. 'Abdu'r-Rahmán pasa barátok híján 'Abdu'l-Bahánál keresett menedéket. 'Abdu'l-Bahá megnyugtatta:

– Segítségedre leszünk mindenben, amit csak kívánsz.

'Abdu'r-Rahmán azt kérte, hogy küldjék feleségét és gyermekeit utána Damaszkuszba. 'Abdu'l-Bahá azt felelte:

– Ne aggódj! Gondom lesz mindenre.

Amikor 'Abdu'r-Rahmán már Damaszkuszban volt, az egyik bahá'í, 'Abdu'l-Bahá utasításának engedelmeskedve Damaszkuszba kísérte a pasa feleségét és gyermekeit. 'Abdu'r-Rahmán szerette volna megjutalmazni ezt a bahá'ít, de ő nem fogadott el semmit. A pasa ekkor felajánlotta, hogy megtéríti az utazás költségeit, ám a bahá'í barát ezt is visszautasította.

– Én csupán az Uram, 'Abdu'l-Bahá utasításait követtem, ezért sem jutalomra, sem fizetésre nem tartok igényt.

'Abdu'r-Rahmán végül egy levelet küldött el vele 'Abdu'l-Bahának. A levélben ez állt:

„Ó, 'Abdu'l-Bahá, ostoba voltam és nagy hibát követtem el. Esedezem megbocsátásodért a tudatlanságom miatt.”

Az elbocsátott 'Abdu'r-Rahmán pasa utáni új kormányzó, Asad Effendi utasítást kapott, hogy folytasson vizsgálatot a rabok helyzetéről. Engedélyt kért tehát, hogy Bahá'u'lláh elé járulhasson. Bahá'u'lláh ebbe nem egyezett bele. Asad Effendi ekkor 'Abdu'l-Bahá közbenjárását kérte. A kormányzó olyan kitartó volt, hogy Bahá'u'lláh végül hozzájárulását adta a látogatáshoz. Amikor Asad Effendi az Áldott Szépség elé járult, olyannyira elámult Őszentsége nagyságától, hogy csak megcsókolta Bahá'u'lláh köpönyege szegélyét, és már távozott is.

A következő kormányzó, Faydi pasa éles eszű, lelkiismeretes ember volt. Már akkói kinevezése kezdetén megfigyelte, hogy 'Abdu'l-Bahá sohasem hagyja el Akkót. Így Faydi pasa maga ment 'Abdu'l-Bahához és így szólt hozzá:

– Szabadon mehetsz bárhova, amikor csak kedved tartja.

Valahányszor egy összejövetel alkalmából előkelőségek és tanult emberek gyűltek egybe, Faydi pasa mindig megjegyezte:

– 'Abdu'l-Bahá nélkül hiányzik az összejövetel lelke.

Faydi pasa személyének értékét az a tény jelzi, hogy Bahá'u'lláh is megelégedéssel nyilatkozott róla.

'Abdu'l-Bahá egy alkalommal az Áldott Szépség társaságában épp dicsérően beszélt Faydi pasáról, mire Bahá'u'lláh megjegyezte:

– Faydi pasa remek ember. Meglátod, nemsokára sürgöny érkezik majd, amiben Isztambulba rendelik, és magasabb beosztást ajánlanak fel neki. – Ezután hozzátette: – Ha több Faydi pasához hasonló értékes ember lenne a kormányban, sokat javulna az ország helyzete.

Alig telt el két óra, és megjelent a sürgönyiroda vezetője. Kezében az Isztambulból érkezett sürgöny volt, mely felkérte Faydi pasát egy magasabb tisztség betöltésére Isztambulban.

A szívek titka

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Ó, barátok!

Igazán mondom néktek, bármit is titkoltok lelketek mélyén, napnál világosabb az Énelőttem; s ha mégsem látom meg, az Én kegyem az, nem a ti érdemetek.”

Rejtett Szavak, Perzsa 60.

Áqá Ridáy-i-Sa'ádati egy yazdi születésű megrögzött muszlim volt. Egyszer aztán összeismerkedett egy bahá'íjal és a Hitről folytatott eszmecsere, valamint a Kitáb-i-Íqán (A Bizonyosság Könyve) olvasása után hívővé vált. Családjának azonban nem mondhatta el, hogy bahá'í lett. Ő maga így emlékezett vissza erre az időszakra:

„Arra hivatkozva, hogy vízért megyek a kúthoz, elindultam otthonról egy vödörrel, majd elrohantam az egyik bahá'í, Ustád Kázim házához; elolvastunk közösen néhány bekezdést a Kitáb-i-Iqánból, majd elmentem a kúthoz, és vízzel teli vödörrel tértem haza. Senki sem sejtette, hogy útközben tettem egy kis kitérőt, mivel a kút négy kilométerre volt, és a vízhordással amúgy is igen sok idő telt el.”

Áqá Ridáy-i-Sa'ádati idővel elköltözött Yazdból 'Ishqábádba, és onnan utazott Bahá'u'lláhhoz, miután engedélyt kapott Tőle a látogatásra. Áqá Ridáy ezeket mesélte:

„Többször is jelen lehettem a Szent társaságában. Egy alkalommal mások is voltak ott velem, és gondolataim az 'ishqábádi bahá'íokra terelődtek. Gondolatban Abu'l-Fadl nevét említettem meg és még öt másik bahá'í-ét azzal a szándékkal, hogy nekik ajánljam zarándokutamat. Amint gondolatban megemlékeztem róluk, Bahá'u'lláh odafordult hozzám és elmosolyodott. Majd beszélni kezdett Mírzá Abu'l-Fadlról és a másik öt bahá'íról neveiket említve. Végül azt mondta nekem:

– Zarándokutad felajánlása az ő tiszteletükre elfogadtatott Általunk; elfogadtatott Általunk.

Kétszer is megismételte! Olyan nagy hatással volt rám ez a kijelentés, hogy majdnem összeestem. Bahá'u'lláh ekkor megkérte Mírzá Áqá Jánt, hogy hozzon valami édességet. Mire Ő Maga kínált végig mindenkit a cukorkákkal. Nekem kettőt is adott. Szükségem is volt rá, hiszen csak azután tudtam ismét megállni a lábamon, hogy ezeket megettem. Amikor azonban elhagytuk a szobát, a folyosón elájultam.”

Áqá Ridáy-i-Sa'ádati rendkívül ékesszóló előadó volt. Sokat mesélt a Szentföldről. Kellemes hangján bahá'í dalokat tanított a bahá'í órákon. Emlékei közül például a következő történetet idézte fel előszeretettel:

„Egy alkalommal három hívő volt az Áldott Szépség színe előtt: Mírzá Haydar 'Alí Isfaháni, Zaynu'l-Muqarrabín és Mishkín Qalam. Bahá'u'lláh a következő szavakat intézve fordult hozzájuk:

– Szeretnétek, hogy az Abhá Királyságba juttassalak benneteket?

– Bármi legyen is Isten akarata, én megelégedéssel fogadom – felelte Mírzá Haydar 'Alí.

– Én ugyan nem, Uram. Én itt, ezen a helyen szeretnék a Te szolgálatodra lenni! – kiáltott fel Mishkín Qalam.

– Ó Uram! Nagyot hall; nem hall rendesen – jegyezte meg Zaynu'l-Muqarrabín ekkor Mírzá Haydar 'Alínak.”

Jótekonyság

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Nagylelkű vagyok és könyörületes, áldott az, ki az Én erényeimmel ékes.”

Rejtett Szavak, Perzsa 49.

'Abdu'l-Bahá a következő történetet idézte fel gyermekkori emlékei közül:

„Amikor Mázindaránban tartózkodtunk, én még egészen kisgyermek voltam. Az akkori idők minden játéka és szórakozása rendelkezésemre állt, hogy jól érezhessem magam. Élt ott a városban egy Áqá Rahím nevű ember, a pásztorok vezetője. Egy nap Áqá Rahím eljött a házukba, és anyám hozzájárulását kérte, hogy magával vihessen a pásztorok ünnepére. Hosszas kérések után engedélyt kapott rá. Én is nagyon örültem, hogy részt vehetek egy ünnepségen kinn a szabadban. Áqá Rahím vezetésével zöldellő ösvényeken, majd gyönyörű erdőségeken keltünk át, míg végül a hegyekbe nem értünk. Ezután szűk hegyi utakon haladtunk végig egészen a hegy csúcsáig. Káprázatos kilátás tárult elém onnan a környező vidékre. Csaknem nyolcvan pásztor gyülekezett ezen a helyen birkanyájával együtt. Négyszáz birkánk lehetett összesen meg néhány ló, melyek errefelé legeltek. Valóban lenyűgöző látvány volt. Amint megérkeztünk a gyülekezésre szolgáló sátorba, megláttam az üdvözlésemre és tiszteletemre felsorakozott pásztorokat. Valamennyien a legjobb ruháikat öltötték fel, hiszen különleges alkalom volt ez számukra. Vacsorára kebabot szolgáltak fel, melyet ők maguk sütöttek – igazán ízletes étel volt. Később a tábortűz körül táncoltak és énekeltek. Ahogy leszállt az este, és elérkezett a hazatérés ideje, arra lettem figyelmes, hogy a pásztorok köröm gyülekeznek, és egymás között sutyorognak. Odafordultam hát Áqá Rahímhoz:

– Mi a baj?

– Mivel Téged tekintenek az itt összegyűlt pásztorok vezetőjének és mesterének, arra számítanak, hogy megajándékozod őket – hangzott a felelet.

– De hisz' én csak egy gyerek vagyok. Hogy várhatnak ajándékot tőlem? – kérdeztem. – És egyébként is, semmit sem hoztam magammal.

– Itt ez a szokás. Illik ilyenkor, hogy kapjanak valami ajándékot – felelte Áqá Rahím.

Támadt ekkor egy ötletem, és mindegyikőjüket megajándékoztam egy birkával. Amikor aztán hazaértünk, elmesélték Bahá'u'lláh-nak is az ajándékosztásom történetét. Az Áldott Szépség jóízűen kacagott és azt mondta:

– Ha nem vigyázunk a Mesterre, egy szép napon még Önmagát is elajándékozta másoknak!

Nagylelkűség

Bahá'u'lláh azt mondja:

„A jótékonyság kedves és dicséretre méltó tett Isten szemében, és úgy tekintendő, mint egy herceg a jó cselekedetek között.”

Tablets of Bahá'u'lláh, Words of Paradise

A nagylelkűség 'Abdu'l-Bahá kivételes tulajdonságai közé tartozott. Mindenkinek segített, aki szükségét szenvedett. Bagdadban egyszer egy szegény ember jött 'Abdu'l-Bahá házába. Mivel szegény és elesett volt, 'Abdu'l-Bahá különösen nagy kedvességgel fogadta. A szobában, ahol leültek, volt egy gyönyörű, értékes szőnyeg. A szegény ember a szőnyeget simogatta, és vágyakozón így szólt:

– Nagyon puha. Ha valaki erre fekket le, bizonyosan jót alszik és kipihen magát.

'Abdu'l-Bahá arcán mosoly suhant át, és így szólt:

– Jól van. Mostantól ez a szőnyeg a tiéd. Elviheted magaddal.

A szegény ember igen meglepődött. Magával vitte a szőnyeget, és boldogan hagyta el a házat. Azért időnként még vissza-visszapillantott, hogy lássa, nem gondolja-e meg magát 'Abdu'l-Bahá, és nem kéri-e vissza a szőnyeget. Nem tudta elhinni, hogy egy ilyen értékes szőnyeget bárki is csak úgy neki ajándékozzon.

Néhány nappal később 'Abdu'l-Bahá véletlenül összetalálkozott ezzel a szegény emberrel az utcán, és az egészsége felől érdeklődött. Végül megkérdezte:

– Jókat alszol a szőnyegen?

– Azt gondoltam, hogy a szőnyegen kellemesebb és kényelmesebb az alvás, de rájöttem, hogy semmi különbség nincs a szőnyeg és a gyékény között. Így aztán eladtam a szőnyeget – válaszolta a szegény ember.

Az isteni segítség

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Ó, ti, a Szent Küszöb szolgálói! A Mennyei Gyülekezet diadalmas seregei felálltak és felsorakoztak a magasságbéli birodalomban, készen állva és arra várva, hogy megsegítsék és győzelemre vezessék azt a vitéz lovast, aki magabiztosan vágat be paripáján a szolgálat küzdőterére.”

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no.208

Egy szép napon az akkói vendégházban 'Abdu'l-Bahá a következő történetet mesélte el:

„Egy alkalommal Bagdadból vadászatra mentünk két-három barátal. Útközben egy rosszul öltözött, napégette arab közeledett felénk teveháton. A barátok egyike el akarta ijeszteni a puskájával, de egy másik megakadályozta. Az arab kenyeret kért tőlünk, és mi adtunk neki. Aztán puskaport és pisztolyt kért, és mi ezekkel is elláttuk. Ezek után fogta magát és távozott. Ekkor az a barát, aki nem engedte, hogy elkeressék az arabot, megszólalt:

– Ne tévesszen meg benneteket az arab vézna, napégette és szegényes külseje; ő az egyik legnagyobb banda vezére és rengeteg embere van. Ha bárki felmérgetti, azon nyomban lövést adott volna le, és valamennyi embere egy szempillantás alatt itt termett volna, hogy a segítségére siessen és bosszút álljon sérelmén.

'Abdu'l-Bahá ekkor így folytatta:

– Mindannyian olyanok vagyunk, mint ez az arab a sivatagban. Kívülről nézve mi is gyalogosan és magányosan bolyongunk, ám védelmezőink mind ott vannak a Mennyei Gyülekezetben, hogy vigyázzanak ránk. Amikor úgy ítélik meg, hogy segítségre szorulunk, azon nyomban a segítségünkre és támogatásunkra sietnek.”

A láthatatlan kéz

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„E rövid napok gyorsan tovatűnnek, s a jelen pillanatai szemünk láttára foszlanak semmivé; e világ rózsáinak frissessége és szépsége sem léssen többé; a földi diadalok és élvezetek kertje elhervad és elenyészik. Az élet tavaszának évadja a halál őszebe fordul, a palota-termek ragyogó örömei a sírkamra holdfény nélküli sötétjébe süllyednek. Ezért aztán ezek egyike sem érdemes szeretetünkre, és a bölcs nem ezekhez köti szívét.

Az, akinek tudása és ereje van, inkább keresi a mennyország dicsőségét, a szellemi kiemelkedést, és a halhatatlan életet.”

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no.188

'Abdu'l-Bahá egyik legfontosabb feladataként tartotta számon a Báb sírszentélyének megépítését. Bizony ennek folyamán számtalan nehézséggel kellett szembenéznie. A legsúlyosabb problémákat az Ügy ellenségei okozták. A zaklatásokra példa az az eset, amikor az ellenség levelet írt az ottomán kormánynak arra panaszkodva, hogy 'Abdu'l-Bahá egy erőd építésén munkálkodik, és forradalom kirobbantását tervezi. A hívők egyike, Ismá'il Áqá, aki maga is a Szentföldön tartózkodott abban az időben, a következőképpen számolt be a történetekről:

„Még mielőtt az ottomán kormány úgy döntött volna, hogy egy vizsgálóbiztost küld Haifába, 'Abdu'l-Bahá különböző helyekre, például Bejrutba és Egyiptomba küldte szét a haifai bahá'í-okat. Csak 'Abdu'l-Bahá családja és néhány bahá'í maradt Haifában. Én, Ismá'il Áqá, és a személyzet többi tagja is összeköltöztünk holminkat. Indulásra készen álltunk, mivel tudtuk, hogy a kormányzati vizsgálóbiztosok hamarosan megérkeznek, és akkor már nem biztos, hogy lesz időnk bármit is összeomagolni. Az a szóbeszéd járta, hogy a kormányzati biztos a Fízáni sivatagba számúzi majd 'Abdu'l-Bahát.

Hájí Mírzá Haydár 'Alí, aki az egyik legidősebb hívő volt, odament 'Abdu'l-Bahához és azt mondta neki:

– Az amerikai bahá'íok hajót béreltek, és Akkóba küldték, hogy a Szent Család Amerikába távozhasson rajta, és megmenekülhessen a veszélytől.

– Öszentsége, a Báb rendíthetetlenül állt ki az ellenség és a golyók elé. Bahá'u'lláh élete végéig tűrte a rabságot és a láncokat. Illendő-e most megfutamodnom az ellenség elől, miközben legfőbb vágyam az, hogy életemet áldozhassam az Áldott Szépség szolgálatának ösvényén? Menj hát, tanácskozzatok ezt meg a többi hívővel, és ird meg, milyen következtetésre jutottatok! – hangzott 'Abdu'l-Bahá felelete.

A hívők követték utasítását, összegyűltek és tanácskoztak. A tanácskozás során arra jutottak, hogy jobb lenne, ha 'Abdu'l-Bahá elhajózna Akkóból valamilyen biztonságos helyre. Ezt a döntést papírra is vetették, majd átnyújtották 'Abdu'l-Bahának.

Eltelt néhány nap, ám 'Abdu'l-Bahá egy szót sem szólt az ügyről. Végül aztán Hájí Mírzá Haydár 'Alí odament 'Abdu'l-Bahához és azt mondta neki:

– Uram! Iránymutatásodnak megfelelően összegyűltünk, és megírtuk véleményünket a tanácskozás után.

– Igen. Kézhez vettem leveleteket, ám az Abhá Királyságtól is kértem választ, és az még nem érkezett meg. – válaszolta 'Abdu'l-Bahá.

Két-három nappal később Isma'il Áqának volt egy álma, melyben Bahá'u'lláh sírszentélye felől ágyúlövések dördültek el Akkó és a tenger irányába. Zavarodottan és aggódva ébredt fel. Reggel 'Abdu'l-Bahához ment, és elmesélte Neki az álmát. 'Abdu'l-Bahá azt mondta erre:

– Valóra fog válni az álmod. Hamarosan ágyúlövések hangja hallatszik majd.

Néhány nap elteltével hírt kaptak, hogy Konstantinápolyban (Isztambulban), az ottomán birodalom fővárosában forradalom tört ki, és valamennyi kormányzati hivatalnokot visszarendeltek a fővárosba. Az 'Abdu'l-Bahá letartóztatására Haifába tartó tisztviselők szintén arra kényszerültek, hogy visszaforduljanak. A forradalom kormányváltást eredményezett, és egyben valamennyi rab szabadon bocsátását is. 'Abdu'l-Bahát, aki Maga is az ottomán kormány foglya volt, szabadon engedték. Egy nap aztán 'Abdu'l-Bahá megjegyezte:

– Isten ágyúi igen hamar eldördültek!

Áqá Isma'il a következőket mesélte:

– Az eseményeket megelőzően Haifába érkeztem, és szőlőtőkék ültetésébe fogtam az áldott ház kertjében. Ugyanaznap néhány kormányzati hivatalnok és vezető haladt el a ház előtt. Igen meglepődtek, hogy szőlőtőkét ültetnek. Meghallottam, amint odasúgják egymásnak:

– Hamarosan számúzik, vagy talán ki is végzik őket, ezek meg szőlőtökéket ültetnek?!

'Abdu'l-Bahá akkor semmit sem szólt erre.

Amikor a kormányzat lecserélődött, és valamennyi foglyot szabadon engedték, egy napon ugyanezek a hivatalnokok és vezetők látogatták meg 'Abdu'l-Bahát. Miután kedvesen fogadta őket, 'Abdu'l-Baha hozzám fordult:

– 'Isma'il Áqá, menj és hozz egy kis finom szőlőt a szőlőlugasból a kedves vendégeknek!

Ezzel a rejtett utalással akarta őket hozzásegíteni a felismeréshez, hogy senki sem tudna az Ügynek ártani, még ha a Föld minden népe szövetkezne is össze ellene, hacsak nem maga az Isten akarná úgy.

Isteni Nevelés

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Tekints úgy az emberre, mint egy kincsesbányára, teli felmérhetetlen értékű drágakövekkel. Egyedül a nevelés képes arra, hogy feltáruljanak kincsei, és az emberiség javára váljanak.”

Gyöngyszemek, 122

Egy napon 'Abdu'l-Bahá megszólította Háji Mírzá 'Alít:

– Hájí! A mostani Kinyilatkoztatásra utaló jövendölések között az áll, hogy Isten Napján virágok sarjadnak majd ki a sziklából. Mit gondolsz, mi lehet ennek a jelentése?

Háji a következő történetet mesélte el feleletképpen:

– Irán egyik városában, Qazvínban élt egy rendkívül állatias, otromba ember. Mindenkit nagyon zavart a viselkedése, hiszen már több embert is ölt. Nagyon félték tőle. A qazvini bahá'íok közül néhányan úgy döntöttek, megpróbálják tanítani neki a Hitet, hátha ezáltal felhagy gonosz viselkedésével. Hosszasan beszélgettek vele, és végül sikerrel jártak. A goromba ember bahá'í lett. Hite kijelentése után Bahá'u'lláh tanításainak engedelmeskedve véget vetett gonosz tetteinek, és igazán jó ember vált belőle. Amikor az emberek látták, hogy senkit sem bánt, lassacskán a közelébe is merészkedtek. Amikor viszont rájöttek, hogy bahá'í lett, a dolgok ellentétes fordulatot vettek. Immár az emberek kezdték bántalmazni, és amikor csak meglátták, szidalmakat zúdítottak rá, sőt, még kövekkel is meghajigálták. Ez az ember, akinek egykor még a közelébe sem mert menni senki, most eltúrta az üldöztetést, és még csak ügyet sem vetett rá.

Háji ezután így folytatta a történetet:

– A saját szememmel láttam ezt a goromba embert Qazvínban. Szíve még a kőnél is keményebb volt, ám miután hívő lett, úgy megenyhült, hogy otrombasága jósággá változott. Így történt, hogy a sziklából végül egy virág nőtt ki.

'Abdu'l-Bahának igen tetszett ez a magyarázat, és dicsérettel illette Háji Mírzá Haydart.

Az igazi kincs

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

Ám, az Úrnak hála, ti azzal foglalatostok, ami örökkön tartó hasznot biztosít számotokra; és ami nem más, mint Isten Királysága utáni vonzódások, hitetek és tudások, szívetek megébredése, és komoly igyekezetek az Isteni Tanítások terjesztésére.

Valóban, ez az ajándék soha el nem múló, és ez a gazdagság mennyei kincs!”

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no.176

A török nagykövet találkozott egy Madam Jackson nevű jómódú bahá'í hölgygel. Egyezsége jutottak, hogy háromezer font megfizetése fejében szabadon bocsátják 'Abdu'l-Bahát az akkói fogságból. Rashíd pasa (a nagykövet), aki 'Abdu'l-Bahá ellensége volt, nagy örömmel fogadta volna el ezt a jelentős összeget. 'Abdu'l-Bahá azonban arra intette Madam Jackson, hogy egy centet se fizessen az Ő kiszabadításáért. Mikor Rashíd pasa tudomást szerzett erről, igen mérges lett. Fiát küldte el Haifába, hogy általa próbáljon kicsikarni egy kis pénzt 'Abdu'l-Bahától, de ő sem járt sikerrel. Ekkor aztán maga ment el Haifába, és utasította Akkó kormányzóját, hogy hozassa elé 'Abdu'l-Bahát. 'Abdu'l-Bahá azonban még ott, Haifában sem szentelt túl nagy figyelmet az ügynek, így Rashíd pasa még ingerültebb lett. Erre aztán úgy határozott, mindent elkövet azért, hogy megkeserítse 'Abdu'l-Bahá életét. Ezzel egy időben történt, hogy Haifába menet az úton a kormányzó elvesztette értékes gyűrűjét. Amikor visszafelé tartottak Akkóba, a kormányzó elpanaszolta fájdalmát 'Abdu'l-Bahának, mekkora veszteség érte a gyűrű elvesztésével. 'Abdu'l-Bahá erre azt mondta:

– Egy percet se aggódj! Megkerül majd a gyűrűd.

Amint megérkeztek Akkóba, 'Abdu'l-Bahá megállította a kocsit az ékszerész műhelyénél.

– Egy rendkívül értékes gyűrűt hoznak majd ide. Vedd át, és hozd el Nekem! – mondta az ékszerésznek.

Ezután visszazállt a kocsiba, és hazatért a kormányzóval együtt. Másnap reggel az ékszerész elvitte a gyűrűt 'Abdu'l-Bahának, Ő pedig visszaszolgáltatta azt az akkói kormányzónak. A kormányzó, aki álmában sem remélte, hogy a gyűrű valaha is megkerül, teljesen megrökönyödött. A pasához sietett, és azt mondta neki:

– Abbas Effendi ('Abdu'l-Bahá) csodákra képes. Játszi könnyedséggel meglelte a gyűrűmet. Ne zaklasd többé és hagyj Neki békét! 'Abdu'l-Bahá tisztában van vele, miben mesterkedsz, és azt mondja, hogy ha az egész világ kerekedne is fel az Ő kiszabadítására, akkor sem járnának sikerrel, hacsak Isten úgy nem akarná; és ha Isten úgy kívánja, senki sem lesz képes egy perccel sem tovább fogságban tartani Őt.

Rashíd pasa, mivel jól ismerte a kormányzót és bízott benne, ettől fogva felhagyott 'Abdu'l-Bahá zaklatásával.

Évekkel később, amikor 'Abdu'l-Bahá Párizsban tartózkodott, Rashíd pasa is Párizsba utazott, és engedélyt kért 'Abdu'l-Bahá meglátogatására. Miután megkapta a hozzájárulást, 'Abdu'l-Bahá szerető kedvességgel fogadta annak ellenére, hogy Rashíd pasa mennyit ártott Neki.

Engedetlenség

Bahá'u'lláh azt mondja:

**„Ó, barátaim! Az Én akaratomat szeresd, ne a magadét; sohase kívánd,
amit Én nem kívántam számodra...”**

Rejtett Szavak, Perzsa 19.

Shaykh Mahmúd-i-'Arab, akinek történetét már korábban is olvastuk, Akkó muftija volt (vallási vezetője), és nagy jómódban élt. Jelentős földbirtokokkal rendelkezett, melyeket megműveltetett, és időnként még további földeket is bérelt művelésre. Mivel munkáját kiváló szakértelemmel végezte, minden évben gyarapította vagyonát. Amikor bérbe akart venni néhány falut, 'Abdu'l-Bahá arra intette, hogy ezt inkább ne tegye meg abban az évben. Shaykh Mahmúd nem hallgatott rá, és eredeti tervének megfelelően mégis csak bérbe vett néhány falut. A hívők kérdezték is tőle:

– Miért nem fogadod meg 'Abdu'l-Bahá tanácsát? Megmondta, hogy ne bérelj földeket az idén.

– 'Abdu'l-Bahá jól tájékozott szellemi és vallási kérdésekben, de anyagi és pénzügyi kérdésekben én rendelkezem több tapasztalattal; így idén, mivel olcsóbban jutottam a földekhez, különösen nagy haszonra teszek majd szert – vágta rá Shaykh Mahmúd.

Később, amikor eljött a betakarítás ideje, sáskajárás pusztított a földeken, és tönkretette a teljes termést. Shaykh Mahmúdnak is hatalmas veszteséget okozott.

A kellemetlen eset után Shaykh Mahmúd amikor csak hívővel találkozott, mindig a fejét csóválta és megjegyezte:

– Szófogadatlan voltam, de mostantól kezdve mindig hallgatok majd Uram tanácsára.

Kedvesség

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Ahogy Isten szeret mindenkit és kedves mindenkihez, úgy kell igaz szeretettel és kedvességgel lennünk mindenki más iránt. Senkit sem szabad rossznak tekintenünk, sem utálatra érdemesnek, és ellenségünknek sem. Mindenkit szeretnünk kell, sőt mindenkivel rokonként kell bánnunk, hiszen valamennyien egyazon Isten szolgálai vagyunk. ... Éjjel-nappal arra kell törekednünk, hogy fokozódjék a barátság és a szeretet, hogy az egység köteléke erősödjék, hogy az öröm és a boldogság mind nagyobb teret nyerjen, hogy egységben és összetartásban gyülekezzen az egész emberiség Isten árnyékában.”

Promulgation of Universal Peace, p.267

'Abdu'l-Bahá Akkóba érkezésének idején élt ott egy afgán ember, aki fanatikus muszlim volt. 'Abdu'l-Bahát hitetlennek és pogánynak tartotta. Engesztelhetetlen ellenszenvvel és utálattal viseltetett a Mesterrel szemben, és minden alkalmat megragadott, hogy másokat is ellene uszítson. Még a mecsetbeli összejöveteleken is gyakran beszélt sértően 'Abdu'l-Baháról.

– Ez az ember az igazság hamis prófétája – harsogta. – Ne álljatok vele szóba, hisz' semmi közöttök sincs hozzá!

Valahányszor összetalálkozott 'Abdu'l-Bahával az utcán, még a köpenyét is fölemelte és eltakarta az arcát, nehogy tekintete a Mesterre vetődjön.

Ez az ember igen szegény volt. Lakhelyéül a mecset egyik helyisége szolgált. Gyakran nélkülözött: sokszor se ruhára, se ennivalóra nem volt pénze. A Mester azonban mindennel ellátta. Az afgán rendre elfogadta az ajándékait, de meg nem köszönte Neki soha.

Történt egyszer, hogy az ember megbetegedett. A Mester orvost hívott hozzá, gyógyszert és pénzt is adott neki, ám amíg az orvos az egyik kezén a pulzusát számlálta, addig a másik kezével felemelte a köpenyét, és eltakarta az arcát, nehogy tekintete a Mesterre vetődjön.

A Mester huszonnégy éven át szüntelenül kedvességgel halmozta el az afgánt, míg ő viszonzásul csak utálatot mutatott Iránta.

Aztán egy szép napon az afgán megjelent 'Abdu'l-Bahá házában. Sírva és bűnbánóan vetette magát a Mester lábai elé, és bocsánataért könyörgött:

– Huszonnégy éven át rosszindulatot tanúsítottam Irántad, és Te cserébe kedvességgel jutalmaztál. Most döbbsentem rá, mekkora hibát követtem el.

A Mester ekkor szerető gyöngédséggel felemelte. Ettől a perctől kezdve ez az ember a barátok sorába állt.

Rossz cselekedet elnézése

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Ha valaki hibázik, vagy valami rosszat tesz veled, nyomban meg kell bocsátanod neki. Ne panaszkodj másokra. Tartózkodj megszegyenyítésüktől, és ha szándékodban áll intelmet vagy tanácsot adni, oly módon kínáld azt, hogy ne legyen az illető terhére. Minden gondolatod arra irányuljon, hogy örömet szerezz a szíveknek.”

Promulgation of Universal Peace, p.453

Egyszer egy Akkó környékén élő arab strucc-csibét ajándékozott 'Abdu'l-Bahának. A Ridván kertben volt egy óriási drótketrecet, ahol madarakat tartottak. 'Abdu'l-Bahá azt az utasítást adta, hogy vigyék a strucc-csibét is oda, és tartsák a nagy, kényelmes ketrecben.

Egy szép napon a sürgönyhivatal vezetőjének felesége érkezett látogatóba, hogy megnézzé a struccot. Hallotta, hogy a strucc tolla igen értékes, így gondolta, kihúzza az állat egyik tollát. Amikor a strucc a ketrecben elhaladt mellette, az asszony kinyújtotta karját, és kirántott egy tollat. Ettől a strucc szárnya megsérült és vérezni kezdett. A sebet ugyan bekötözték, de a strucc nem tudott lábra állni, a sarokba vonult és ott gubbasztott. Miután 'Abdu'l-Bahá értesült a történetről, így intette a barátokat:

– Ha elpusztulna az állat, rögtön temessétek el anélkül, hogy bárki is tudomást szerezne róla, különben ha rájön a hölgy, hogy mi is történt, igen szégyenkezne a tette miatt.

Kapzsiság

Bahá'u'lláh azt mondja:

**„Ó, szenvedélyek szenvedélye!
Tégy félre minden kapzsiságot, és légy elégedett; mert a mohónak soha
sincs semmije, míg a szerényt mindenki szereti, dicséri.”**

Rejtett Szavak, Perzsa 50.

Egyszer az egy sejk meglátogatta 'Abdu'l-Bahát. 'Abdu'l-Bahá Magához hívatta Dr. Yúnis Khán-i-Afrúkhtih-t és azt mondta neki:

– Terítsd ezt a köpönyeget a sejk vállára!

Ezután 'Abdu'l-Bahá írni kezdett valamit. A köpeny, melyet a sejknek szántak, nagyon jó minőségű volt, és nem sokkal azelőtt érkezett Iránból. Az orvos széthajtogatta a köpenyt, és jól megrázta. A sejk ezalatt csak állt és figyelt. Ezután a doktor a sejk vállára terítette a köpenyt. A sejk gyors mozdulatokkal föl-le simogatta ujjaival a leplet, és közben félhangosan mormogott valamit.

'Abdu'l-Bahá ekkor megszólalt:

– Ó, sejk, gyere és foglalj helyet!

A sejk még mindig ugyanott állt, és látszott, hogy valami nyugtalanítja. 'Abdu'l-Bahá megkérdezte tőle:

– De hát mi a baj?

– Ó, Effendi, ez a lepel pamutból készült – felelte a sejk.

– Ó, sejk, dehogy készült pamutból! Hiszen ez az Iránból származó leplek közül is az egyik legkiválóbb minőségű! A híres Ná'in városában készült – hangzott 'Abdu'l-Bahá válasza, majd felemelkedett, és folytatta. – Tegnap érkezett postai küldeményben, ma pedig neked ajándékoztam. Az Én köpenyem valóban pamut és olcsó fajta, amit két Majídis (a pénznem váltóegysége) árán vettem, de a neked adott lepel 10 Majídisba került, nem számítva a posta- és vámköltéseket. – Ezután hozzátette: – Jól tudod, hogy Én nem az a fajta vagyok, aki jó minőségű lepleket hord, míg a rosszabbikat adja oda ajándékba. Na, gyere és tegyük őket próbára!

'Abdu'l-Bahá ekkor átment a másik szobába, és megállt az ablak mellett. Egy doboz gyufát kért. Nagy türelemmel ledörgölt egy kis bolyhot a sejk kabátjáról, majd meggyújtotta úgy, hogy a sejk is érezhesse a bolyhok füstjének illatát. Ezután átnyújtotta neki a megpörkölődött gyapjút, hogy ezzel végleg meggyőzze a sejket. Aztán ugyanígy járt el a saját kabátjából nyert bolyhokkal is, hogy bebizonyítsa a sejk számára, az Ő saját kabátja valóban pamutból készült.

Ezek után 'Abdu'l-Bahá odafordult a sejkhez:

– Ó, sejk! Ha Magam a jó minőségű köpenyt viseltem volna, és a rosszabbikat adtam volna neked, jogos lett volna tiltakozásod. De most láthattad, hogy a jót adtam oda, és Én viselem a pamutot. Am jobban tetted volna, ha nem sértettél volna meg, még akkor sem, ha valóban a pamut leplet kaptad volna. Helyesebb lett volna elfogadnod és még egy másikat kérned, mint így elszomorítani a szívemet.

A Mester szavait hallva a sejk belátta, hogy hibát követett el. 'Abdu'l-Bahá azonban nem szerette volna elszomorítani, ezért rögtön hozzátette:

- Ne szomorkodj! Egy másik köpenyre való pénzt is adok neked!
- Majd utasítást adott, hogy adjanak át tizenöt Majídist a sejknek.

Amikor a sejk távozott, 'Abdu'l-Bahá e szavakkal fordult Dr. Yúnis Afrúkhtih-hoz:

– Látod, miféle ügyekkel kell foglalkoznunk! Bár ez még mind semmiség! Én inkább amiatt aggódom, hogy amikor mindez majd az ellenség fülébe jut, akkor felkeresik ezt a gyámoltalan embert, és gonoszságokkal duruzsolják tele a fülét. Ezzel pedig sokkal több bajt okoznak Nekem.

Pontosan úgy történt, ahogyan azt 'Abdu'l-Bahá megjósolta. A Hit ellenségei tudomást szereztek a történetről, és felkeresték a sejket. Senki sem tudja, mit mondhattak neki, de a következő napon a sejk visszaadta a leplet és a kapott pénzt is.

'Abdu'l-Bahá csak ennyit mondott a barátoknak:

– Semmi baj! Tegyük csak félre; úgyis meggondolja magát a sejk, bánkódni fog a tette miatt, és visszatér.

Néhány nappal később aztán valóban jött is a sejk bűnbánóan, majd fogta a holmiját és távozott. A történetek ellenére később is valahányszor 'Abdu'l-Bahához jött, mindig ajándékban részesült, és boldogan távozott.

Mértékletesség

Bahá'u'lláh azt mondja:

„A hatalmon lévők kötelessége, hogy mérsékletet gyakoroljanak minden téren. Ami áthágja a mérsékletesség határát, megszűnik jótékony hatással lenni.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 110

'Abdu'l-Bahá egyszer egy történetet mesélt arról, amikor Tiberiasba ment a Qá'im Maqámmal:

„Vacsoratájt egy zsidó közeledett felénk és nézett minket evés közben. Meghívtam, hogy tartson velünk, de nem volt rá hajlandó. Közben rájöttem, hogy zsidó. Odahívtam, és faggatni kezdtem a kóser (tiszt) ételek felől.

- Az evés kóser dolog? – tettem fel neki a kérdést.
- Igen – felelte a zsidó.
- A kenyér kóser étel? – kérdeztem.
- Igen – válaszolta.
- A cukor és a citromlé is kóser? – érdeklődtem tovább.
- Igen – hangzott a felelet.
- És a tojás vajon kóser-e? – faggattam tovább.
- Igen, de csak ha én magam főzöm meg – válaszolta erre.”

„Fogtam hát egy edényt, és főztem egy tojást, majd odanyújtottam neki. Ám erre ő azt mondta: – Én magam kell, hogy megfőzzem, különben nem kóser.

Megint tüzet raktunk, de ekkor már ő maga főzte meg a tojást, majd el is fogyasztotta. Aztán megkérdeztem, hogy van-e háza, amit esetleg bérbe adna nekünk. Azt válaszolta, hogy kiadhatja a ház felső emeletét. Ebben aztán meg is egyeztünk.

Azalatt, amíg nála laktunk, reggelente mindig feljött az emeletre, és felolvasást tartott nekünk a Tórából. A felolvasás alatt türelmetlen volt, és kapkodva olvasta a szöveget. Egyik nap aztán így szóltam hozzá:

- Szeretnék kérdezni tőled valamit.
- Csak tessék! – mondta.
- Mi lenne jobb, Dávid Ő Szentsége egyik imáját mély odaadással felolvasni, vagy minél több imát minél gyorsabban, gondolkodás nélkül felolvasni? – kérdeztem.
- Természetesen a több mindig jobb – vágta rá.
- Engedd meg, hogy elmondjak egy példát! – mondtam erre.
- Csak tessék! – egyezett bele a zsidó.
- Tegyük fel, hogy egy szegény ember elmegy a királyhoz, majd a legnagyobb alázattal röviden kéri a király segítségét. Ez a jobb, vagy az, ha szüntelenül azt hajtogatja: 'Adjál! Adjál! Adjál! Adjál!?' Nyilván ez utóbbi esetben a király csak annyit mondana: 'Dobjátok ki innen ezt a semmirekellőt!'

A zsidó embernek tetszett a példa, és jót kacagott rajta. Pontosan értette, mire céloztam.”

Istenre hagyatkozás

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Soha se veszítsd el hitedet Istenben. Légy mindig reményteli, hisz Isten adományai soha meg nem szűnően áradnak az emberre. Bizonyos szemszögből nézve talán alábbhagyni látszanak, ám egy másiktól szemlélve bőségesek és teljesek. Az ember mindenkor Isten áldásainak óceánjába merítettett. Ezért hát semmilyen körülmény közepette ne csüggedj, hanem légy szilárd reményedben.”

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no.178

'Abdu'l-Bahá amerikai tartózkodása alatt egyszer egy zsidó leány kereste fel Őt. Fekete öltözetben, sápadt arccal és könnyező szemekkel mesélte élete történetét:

– Három éve történt, hogy a bátyámat igazságtalanul bebörtönözték. Nagyon hiányzik édesanyámnak és édesapámnak. Ráadásul nemrégiben elhunyt a sógorom is, pedig mind ezidáig ő gondoskodott rólunk.

– Minden bizodalmat Istenbe kell helyezned – szólalt meg ekkor 'Abdu'l-Bahá.

– Eddig valahányszor Istenbe helyeztem bizalmamat, mindig valami még rosszabb dolog történt – felelte a lány.

– Ha valóban így van – mondta 'Abdu'l-Bahá –, akkor sohasem bíztál teljes mértékben Istenben.

– De hát édesanyám és én rendszeresen imádkozunk Istenhez, és olvassuk a Szent Könyvet! – szólalt meg ismét a leány.

– Isten imádata – kezdte magyarázni 'Abdu'l-Bahá – nem csupán a Szent Könyv olvasásából és az Istenhez intézett imákból áll. Isten imádata azt jelenti, hogy teljességgel Istenre hagyatkozol, és elfogadod az Ő akaratát. Ily módon meglátod majd, hogy mindig boldog leszel. Légy olyan, mint egy erős hajó, mely a háborgó tengeren rettenthetetlenül halad előre, míg biztonságban és épségben partot nem ér; nem pedig, mint egy léket kapott bárka, melynek nincs ellenállása, és az első hullámcsapásoktól a mélybe süllyed!

Gyógyulás

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Annak nagylelkűsége, Ki minden világok Ura, a múltban is és most is kiárad feléd... Sokszoros kegyeinek ajtaja az egy igaz Isten erejének hatalmas markában van. Ő kinyitotta és a jövőben is ki fogja nyitni azt mindazoknak, akik Őt szolgálják.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 142:9

Theodor Pole a 'La Route de Greal' /'A Grál útja'/ című könyvében a következő esetről számol be:

„1910-et írtunk, amikor eljutottam 'Abdu'l-Bahához Alexandriába. Mivel perzsául nem beszéltem, egy tolmács segítségével folyt a beszélgetésünk. Hirtelen valaki kihívta a tolmácsot a szobából. 'Abdu'l-Bahá, mintha mi sem történt volna, folytatta mondanóját. Egyszer csak az volt az érzésem, hogy értem a perzsa nyelvet, sőt még válaszoltam is 'Abdu'l-Bahá kérdéseire. Miután visszatért a tolmács, elmeséltem neki az összes felmerült kérdést és a válaszaimat. Erre ő azt mondta:

– Mindent pontosan megértettél, és a válaszaid is helyesek voltak.

Ez igen furcsa élmény volt számomra. Néhány évvel később aztán másodszor is Alexandriába látogattam. Onnan szárazföldi úton terveztem Angliába utazni.

Egyik nap azonban, amikor megjelentem 'Abdu'l-Bahá előtt, a következő utasítást adta:

– Hajózz el a franciaországi Marseilles kikötőjébe, majd onnan vonattal utazz tovább Párizsba! Ott találsz majd egy iráni diákot, akit Tamaddunu'l-Mulknak hívnak és vak. Add át neki ezt a tíz lírát, és mondd meg neki, hogy haladéktalanul jöjjön ide Alexandriába!

Megkérdeztem a diák címét, de a Mester csak annyit mondott, hogy rá fogok találni.

'Abdu'l-Bahá iránymutatásának megfelelően cselekedtem, és Párizsba utaztam. Párizsban elmentem az iráni nagykövetségre és érdeklődtem, ismernek-e egy Tamaddunu'l-Mulk nevű diákot. Nemleges választ kaptam. Egész álló nap Tamaddunu'l-Mulk után kutattam, de nem akadtam a nyomára. Egyre kevesebb reményt fűztem ahhoz, hogy Párizsban rátalálhatok egy perzsa férfira, akinek még a címét sem tudom. Ahogy ezen töprengtem, megláttam az út túloldalán valakit fehér bottal a kezében. Vonásai keletiesek voltak. Odamentem hát hozzá és megszólítottam:

– Elnézést, uram! Ön nem perzsa véletlenül?

– De igen – hangzott a felelet.

– Nem ismer esetleg egy Tamaddunu'l-Mulk nevű embert? – kérdeztem erre.

– Én volnék az – válaszolta a fiatal ember. – Most tértem vissza Bécsből. Orvosnál jártam ott a szemem miatt. Megműtötték, gyógyszert is adtak rá. De ma végül megmondták, hogy a szemem sohasem fog megjavulni, és vakság vár rám életem végéig.

Nyomban átadtam neki a tíz lírát és az üzenetet:

– 'Abdu'l-Bahá arra kéri, hogy késlekedés nélkül menjen Alexandriába.

Tamaddunu'l-Mulk azonnal útnak is indult Egyiptomba.

Később egy bahá'í barátomtól hallottam, hogy Tamaddunu'l-Mulk szerencsésen megérkezett Alexandriába, ahol 'Abdu'l-Bahá Magához hívatta. Tett néhány csepp rózsavizet egy pohár hideg vízbe, átadta neki, és így szólt:

– Ezzel mosd a szemeidet, és vissza fogod nyerni a látásodat!

Tamaddunu'l-Mulk engedelmeskedett, és valóban meg is gyógyult a szeme.

Néhány évvel később én is találkoztam Tamaddunu'l-Mulkkal Londonban. Érdeklődtem a szeme felől.

– Minden rendben. Teljességgel visszanyertem a látásomat – felelte derűsen.”

Egy tiszta szív

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„... az ember szívének meg kell tisztulni ahhoz, hogy Istent megismerhesse. ... Valamennyi gyermek szíve végtelenül tiszta. Oly tükrök azok, melyekre por nem szállt még alá.”

Promulgation of Universal Peace, p.53

Egy napon, amikor 'Abdu'l-Bahá Párizsban tartózkodott néhány barát társaságában, váratlanul egy amerikai hölgy toppant be az összejövetelre sietve:

– Boldog vagyok, hogy még időben érkeztem! – kiáltotta.

Aztán elmagyarázta, miért is rohant oly sietve Amerikából Párizsba. A következő történetet mesélte:

„Nemrégiben a kislányom igen megdöbbenett egy kérdéssel. Azt kérdezte tőlem:

– Mondd, mama, mit tennél, ha Krisztus a mai világban élne?

– Kedvesem, akkor az első adandó alkalommal odamennék Hozzá, hogy találkozhatnék Vele – feleltem.

– Pedig Ő bizony itt van most, ebben a világban! – folytatta a lányom.

– Ezt meg hogy érted? Honnan tudod? – értetlenkedtem.

– Ő Maga mondta nekem. Úgyhogy itt van ebben a világban – felelte határozottan.

Meglepődtem és megdöbbenem, majd azon kezdtem el tünődni, vajon lehet-e ez egy isteni üzenet, mely a lányomon keresztül jut el hozzám.

Két nappal később ismét megkérdezte a lányom:

– Mami, miért nem mész és találkozol Krisztussal?

– Kedvesem, nem tudom, merre keressem, és hogyan találhatnám meg – feleltem neki.

– Majd kiderül, mami, majd kiderül – válaszolta erre a lányom.

Ez a téma igencsak foglalkoztatott. Még aznap délután rövid sétára indultunk a lányommal. Hirtelen megállt és felkiáltott:

– Ott van! Ott van! – kiáltott fel, és 'Abdu'l-Bahá fényképére mutatott az egyik hírlapáros kirakatába kihelyezett újságban.

Megvettem hát az újságot. Így szereztem tudomást 'Abdu'l-Bahá hollétéről. Ezután beszereztem a hajójegyet és útra keltem. Most pedig végre itt vagyok.”

Isteni Irgalom

Bahá'u'lláh azt mondja:

„A Legmagasabb Tolla mindenkor és minden körülmények között örömmel és gyengéden emlékezett meg Szeretteiről, és intette őket, hogy az Ő Útját kövessék. Jó annak, kit e világ forgandósága és változásai el nem tántorítottak attól, hogy felismerje Isten Egységének Hajnalát, s aki Kinyilatkoztatásának óborából kortyolt rendíthetetlen elszántsággal, az Önmagától Való nevében. Az ilyen ember a Paradicsom lakójának számítatik Isten, a minden világok Urának Könyvében.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 162:2

George az ágyában feküdt, és nem tudott elaludni. Az a történet járt a fejében, amit a nagymamája mesélt neki és a nővérének, Annenek. Megkérték ugyanis nagymamájukat, hogy meséljen azokról az időkről, amikor 'Abdu'l-Bahá Angliába látogatott. A kedves és felejthetetlen történetek hallgatása izgalommal töltötte el a gyermekeket. George így megtudta, hogy nagyapja találkozott 'Abdu'l-Bahával, és ez nagy büszkeséggel töltötte el. Am még a szája is tátva maradt a döbbenettől, amikor kiderült számára, hogy nagyapja akkoriban csavargó volt. Nem tudta elhinni.

– Anne, szerinted a nagypapa tényleg csavargó volt?
 – Jaj, George! Kérlek, aludj már! Ezt nem most kellene megbeszelnünk! – válaszolta álmos hangon nővére, Anne, aki már félálomban szendergett.

George nem beszélt tovább, de megint töprengeni kezdett. Eszébe jutott, hogy minden nap, amikor fáradtan és maszatosan hazaérnek az iskolából, nagyapja azzal fogadja őket: 'Megjöttek, kis csavargók?'. George elképzelte nagyapját piszkos képpel, csavargóként, hosszú szakállal, nagy kopott kabátban és viseltes, koszos cipőben.

Másnap délután, amikor a gyerekek hazaértek az iskolából, látták, hogy nagyapjuk egy széken szunyókál az erkélyen. George pajkos pillantást vetett Annere, majd mindketten kuncogni kezdtek. Odasettenkedtek a székhez, és George belekiabált nagyapja fülébe. Szegény nagyapa hirtelen felugrott a székből, és ahogy meglátta Georgeot, így szólt:

– Ó! Hát te voltál, te kis csavargó!
 – Nagymami azt mondja, hogy te is voltál csavargó – hozakodott elő a kérdéssel George, miután jól kikacagták magukat.
 – Szóval a nagymami elárulta nektek a titkomat?! Na, gyertek, üljete az ölembe! Hadd meséljem el nektek, hogyan is volt ez a dolog!

– Édesapám falusi pap volt – kezdte a történetét a nagypapa. – Abban az időben a gyerekek többségének a földeken kellett dolgoznia, és nem járhattak iskolába. Én szerencsés voltam, és lehetőségem adódott iskolába járni. Ám amikor fiatalemberré cseperedtem, elhagytam az otthonomat és a családomat, és csavargó módjára kezdtem élni.

George ekkor közbevágott, és megkérdezte tőle:

– De hát miért?

– Ne törődj azzal, hogy miért! – felelte nagyapja, majd folytatta elbeszélését. – Egyszerűen nem volt többé otthonom, és céltalanul bolyongtam egyik helyről a másikra. Éjszakánként a Temze partján aludtam. Az élet értelmetlen volt számomra. Munkám sem volt. A napjaimat ábrándozással és semmittevéssel töltöttem. Néha eszembe jutott az édesapám, aki faluról falura, udvarról udvarra járt, hogy az Istenről és parancsolatairól beszéljen az embereknek, és szolgálja őket. Majd magamra néztem, és feltettem a kérdést, hogy mi haszna van az életemnek.

Egy nap aztán úgy döntöttem, véget vetek értéktelen életemnek. Úgy gondoltam, hogy ez lesz az utolsó utam a folyópartra. Ebben a lelkiállapotban mentem el egy újságárus mellett, amikor tekintetem 'Abdu'l-Bahá egyik újságban megjelent képére vetődött. Akkor még nem tudtam, hogy ki is Ő, de úgy tűnt, mintha megszólítana és hívna, hogy menjek el Hozzá. Megvettem hát az újságot azon a néhány pennyn, ami még a zsebem alján lapult. Az újságban azt olvastam, hogy 'Abdu'l-Bahá Londonban tartózkodik. Abban a pillanatban eldöntöttem, hogy kerül, amibe kerül, felkeresem. Másnap elindultam gyalogosan Londonba. Olyan volt, mintha ez az átszellemült Arc az egész lényemet lángra gyújtotta volna. Úgy éreztem, megtaláltam életem értelmét, bár voltak bennem azért kételyek is. Nem tudtam, vajon hajlandó lesz-e fogadni egy olyan haszontalan teremtményt, mint amilyen én vagyok.

Eljutottam végül Londonba. Egyenesen ahhoz a házhoz mentem, ahol 'Abdu'l-Bahá tartózkodott, és bekopogtam. Egy hölgy nyitott ajtót.

– Ő még itt van? – kérdeztem.

– Igen. Szeretne Vele találkozni? – válaszolta a hölgy egy kissé tétovázva.

– Hosszú utat tettem meg – mondtam határozottan.

Behívott, majd megkért, hogy pihenjek meg egy kicsit az út után. Étellel kínáltak, én pedig elmeséltem, hogyan készültem véget vetni életemnek. Végül megkérdeztem:

– Hajlandó 'Abdu'l-Bahá olyasvalakit is fogadni, mint amilyen én vagyok?

– Természetesen, fogadja önt. Jöjjön velem! – válaszolta vendéglátóm.

A hölgy kopogtatott, s kisvártatva Maga 'Abdu'l-Bahá nyitott ajtót. Úgy ölelt meg, mint aki rég nem látott barátot lát viszont, és azt mondta:

– Üdvözöllek! Üdvözöllek! Nagyon boldog vagyok, hogy eljöttél. Kérlek, foglalj helyet.

Ezeddig még soha senki sem bánt velem így. Leültem egy kis zsámolyra 'Abdu'l-Bahá mellé. Úgy remegtem, hogy egy hang se jött ki a torkomon. 'Abdu'l-Bahá azt mondta:

– Légy boldog! Légy boldog! – és kezeimet Áldott kezeibe emelte, majd gyengéden megsimogatta a fejemet. Egy kedves mosoly tűnt fel az arcán, majd folytatta: – Az Isteni megbocsátás és kedvesség határtalan, és minden szolgájára egyaránt érvényes. Törekedj a tökéletesség és az erények megszerzésére! Akkor, bár lábad a földet tapossa, mégis a szellemi világban fogsz járni.

Ahogy beszélt, lassanként minden szomorúságom és elkeseredésem elillant, és Szeretetének melegsége költözött a szívembe.

Ezek után már célt és értelmet kapott az életem. Képesé tett arra, hogy egy új világba lépjek be. Megkértem vendéglátómat, hogy vesse papírra az Ő szellemiségtől sugárzó szavait. A hölgy ekkor megkérdezte tőlem:

– Most mihez fog kezdeni?

– Munkába állok egy gazdaságban. Amikor elegendő pénzt kerestem, építetek egy kis házat, és virágokat természetek eladásra. Ahogy Ő mondta: „A szegénység nem számít. A munka önmagában is istenimádat.”

Ettől fogva keményen dolgozni kezdtem. Úgy határoztam, hogy nem leszek többé a társadalom terhére. A munka lett számomra Isten imádatának a gyakorlása.

Anne és George büszkén tekintettek nagyapjukra. Nagyapjuk ekkor a gazdaságra mutatott és így szólt:

– Ez a föld, amit itt láttok, kemény munka eredménye. A kemény munka pedig annak az áldásnak köszönhető, hogy lehetőségem nyílt találkozni 'Abdu'l-Bahával.

Ajándék

'Abdul'-Bahá azt mondja:

„Valamennyi gyermek szíve végtelenül tiszta. Oly tükrök azok, melyekre por nem szállt még alá. ... Az isteni tanítások hatása nyilvánul meg szívük tökéletes tisztaságában. Ezért szólította meg Krisztus a világot, mondván: 'Amíg meg nem tértek, és nem váltok olyanokká, mint a kis gyermekek, be nem léphettek a mennyei királyságba' –vagyis, az ember szívének meg kell tisztulni ahhoz, hogy Istent megismerhesse.”

Promulgation of Universal Peace, p.53

'Abdu'-Bahá 1912-ben Amerikába látogatott. A következő történet idején éppen Chicagóban tartózkodott. Chicago egyik külvárosában élt egy fiatalember, Leroy Ioas. Szülei már 1898 óta bahá'íok voltak. Heti rendszerességgel tartottak foglalkozásokat gyermekeiknek, és mindenkinek, aki érdeklődést tanúsított a hit iránt. Az órák hatására Leroynek olyan érzése támadt, mintha már régóta személyesen ismerné 'Abdu'-Bahát. Képzelték, milyen izgalom töltötte el már annak a pusztá gondolatától is, hogy hamarosan találkozhat a Mesterrel.

Egyik reggel aztán Leroy és édesapja elindultak a Plaza Hotelbe, ahol 'Abdu'-Bahá megszállt. Hosszú volt az út a szállodáig. A vonatról leszállva épp a hotel felé tartottak a barátok egy csoportjával, amikor Leroy édesapja megszólalt:

– Sietnünk kell, különben nem lesz alkalmunk találkozni a Mesterrel!

Egyszerre csak Leroy izgatottan felkiáltott:

– Siessünk! A Mester épp most lép ki a hátsó bejáraton!

– Ezt miből gondolod? – kérdezte az édesapja.

– Érzem – válaszolta Leroy.

Leroy még sohasem járt a Plaza Hotelben, és nem is tudta, hány bejárata van. Mégis érezte 'Abdu'-Bahá jelenlétét. Igaza is volt, hiszen amikor odaértek a hotelhez, látták, hogy 'Abdu'-Bahá éppen távozóban van. Leroy és édesapja mély csalódással szívükben támaszkodtak neki a ház oldalának. Váratlanul 'Abdu'-Bahá megfordult, és intett nekik, hogy jöjjenek oda a rá várakozó autóhoz.

Évekkel később Leroy így mesélt erről a találkozásról:

„Emlékszem arra, ahogy Felé tartottam; csak mentem, hogy megérinthessem a kezét, hogy érezhessem, és megbizonyosodjak arról, hogy valóban emberi teremtmény csakúgy, mint mi. Rendkívüli élmény volt!”

Leroy felidézett egy másik érdekes plaza hotelbeli emléket is 'Abdu'-Bahá-ról:

„Egy napon 'Abdu'-Bahá látogatására indultunk. Útközben elhatároztam, hogy virágot veszek Neki. Sok pénzem ugyan nem volt, de azért tudtam venni egy csodálatos csokor fehér szegfűt. Imádom a szegfűt, különösen a fehérét. Ám amikor a hotel közelébe értünk, azt mondtam az édesapámnak:

– Mégsem adom ezeket a virágokat a Mesternek.

– Miért ne adnád? – kérdezte erre édesapám. – 'Abdu'-Bahá nagyon szereti a virágokat.

- Nem is tudom – feleltem –, de mégsem fogom odaadni Neki.
- De miért nem? – kérdezte ismét.
- Azért jöttem, hogy a szívemet adjam 'Abdu'l-Bahának. Ő tudja, mi lakozik a szívemben, és én azt nyújtom Neki.

Édesapám fogta hát a virágokat, és amikor felmentünk, ő adta át a Mesternek. 'Abdu'l-Bahá, miközben ott ült és beszélgetett, időnként megszagolta a virágokat. Egészen a csokorba hajolt, hogy mélyen beszívhatta az illatukat. Én eközben Előtte ültem a földön. Annyira lenyűgözött a személyisége, méltósága, kifinomult mozdulatai, járása és minden, ami Belőle áradt, hogy szavai már nem jutottak el a fülemig. Arcának minden részlete gyönyörű volt. Egész életemben nem láttam, olyan átható pillantást, amilyen az Ő szemeiből áradt. Tekintete mindig változott – sohasem mutatta ugyanazt. Volt, amikor szemei türelmet fejeztek ki; máskor tele voltak erővel. Amikor szemei ráirányultak valakire, és egyenesen az illető arcába nézett, nyilvánvaló volt, hogy a lelke mélyébe lát.

Aznap beszéde végeztével felállt, mindenkivel szívélyesen kezét fogott, és sorra egy-egy szál fehér szegfűt nyújtott át mindenkinek. Én 'Abdu'l-Bahá mögött álltam. Már csupán három-négy szál szegfű maradt, amikor azt gondoltam magamban: „Bárcsak megfordulna 'Abdu'l-Bahá, és velem is kezét fogna, mielőtt az összes virág elfogy!” Ebben a pillanatban 'Abdu'l-Bahá megfordult, és rám nézett. Egy piros rózsza volt áldott köpenyére tűzve. Levette és odaadta nekem. Akkor jöttem rá, mindvégig tudta, hogy én vettem a szegfűket. Amint átnyújtotta a rózsát, egy csepp vért vettem észre rajta. A gombostű bökhetette meg 'Abdu'l-Bahá ujját, amikor a rózsát levette...

Mind a mai napig megőriztem azt a virágot, rajta 'Abdu'l-Bahá vérével.”

Hűség

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Nincs oly tulajdonság, mely dicséretesebb a hűségnél. Ez a legnagyobb erény az emberiség világában. Reménykedem, hogy hűséges maradsz a Királyság Urához, vonzódasz a Szépségéhez, szolgálod az Ő Küszöbét, és munkálkodszt a szőlőjében.”

Tablets of 'Abdu'l-Bahá, vol 3, p. 634

Haifaban Áqá Rahmatu'lláh Najaf-Ábád volt 'Abdu'l-Bahá egyik leghűségesebb szolgálója. Áqá Rahmatu'lláh a következő történetet mesélte:

„Többször mentem a Kármel-hegyre 'Abdu'l-Bahá társaságában. Egyik alkalommal, amikor 'Abdu'l-Bahát kísérem, félúton lehettünk a hegyre vezető úton, amikor észrevettem, hogy 'Abdu'l-Bahá áldott arca hirtelen kipirult, és szívverése igen szapora lett. Mivel biztosra vettem, hogy folytatni kívánja az utat a hegytetőre, megkértem, engedje meg, hadd vigyem a hátamon tovább. 'Abdu'l-Bahá erre azt mondta:

– Áqá Rahmatu'lláh! Eljön majd az a nap is, amikor a hátadon viszel Engem. Aztán pihent egy kicsit, majd folytatta útját fölfelé a hegyoldalán.

Hosszú évek teltek el. Vártam a napot, amikor eljön az idő, és a nekem tett ígérete beteljesedik. Mivel ez a nap csak nem akart eljönni, azt mondtam magamnak: „Látod, milyen hitványnak bizonyultál? Még az isteni ígélet sem válhatott valóra!” Idővel aztán meg is feledkeztem az ígéretről.

Telt-múlt az idő, s bekövetkezett 'Abdu'l-Bahá mennybemenetele. Mindenki szomorú volt, és mély fájdalommal siratta Őt. 'Abdu'l-Bahá családja még aznap üzenetet küldött nekem, amelyben ez állt: „Az áldott testnek holnapra a sírszentélybe kell kerülnie. Rajtad kívül senkinek sincs elég ereje ahhoz, hogy az áldott testtel a vállán leereszkedjen a szentély lépcsőin.” Azon nyomban vállaltam, hogy az áldott testet vállamra emelve lemenjek a szentély lépcsőjén. Félúton járhattam, amikor hirtelen eszembe jutott az ígélet: „Áqá Rahmatu'lláh! Eljön majd az a nap is, amikor a hátadon viszel Engem.” Akkor sírni kezdtem, és egyre csak hullottak a könnyeim.”

Az Isteni Szó

’Abdu’l-Bahá azt mondja:

„Ó, Isten szolgálóleányai! Ezen csodálatos kinyilatkoztatásban, melyben az Örök Szépség és a Nyilvánvaló Fény – lelkem legyen áldozat az Ő szeretteiért – felkelt az ősrégi remények horizontjáról, a nők férfias tulajdonságokat vesznek föl Isten Ügyéhez való állhatatosságuk felmutatásában, hősiesség és rettenthetetlen férfiak erejének kinyilvánításában. Megszállták a misztikus tudás arénáját, és lobogót bontottak a bizonyosság magaslatain.”

Compilation on Women, p.4

Mullá Ridá egyike volt a najaf-ábádi bahá’íoknak. Akkoriban, amikor az ellenség a bahá’íok üldözésével volt elfoglalva, Mullá Ridát is letartóztatták és Isfahánba küldték. Ott aztán az egyik mujtahid (egyházi személyiség) házába börtönözték be. Szerencsére ez a mujtahid felismerte, hogy az emberek a Hit ellenségei, így aztán nem volt hajlandó rögtön megöletni Mullá Ridát. Az ellenség ragaszkodott Mullá Ridá mielőbbi kivégzéséhez, ám a mujtahid nem hallgatott rájuk. Egyszerűen csak fogva tartotta Mullá Ridát a saját házában. Mullá Ridá felesége írástudó, okos és állhatatos hívő volt. Ez a hölgy Najad-Ábádból egészen Isfahánig utazott, hogy férjét kiszabadítsa a fogságból. Megérkezésekor a mujtahid éppen órát tartott diákjai körében. Aznap a mujtahid azt kérdezte tanítványaitól:

– Ha a Feltámadás napján Isten megkérdezné benneteket, „miért nem fogadtátok el az Én Üzenetemet”, mit felelnétek?

A tanulók számára, akik nem ismerték fel a Bábot és Bahá’u’lláh-t, nehéz volt ezt a kérdést megérteni. Azt gondolták magukban: „Miféle Küldött jött el, Akit nem fogadtunk el?” Senki sem tudta a választ, így mindenki hallgatott. A mujtahid megismételte a kérdést, de a tanítványok még mindig szótlanul ültek. Mullá Ridá felesége, aki a terem ajtaja előtt várta az óra végét, nem bírta tovább szó nélkül, és hangosan megszólalt:

– Ó, mujtahid! Valamennyien a Korán egyik bekezdésével válaszolnak majd Istennek, mondván: „Ó, Isten! A mi mujtahidjaink és más nagyjaink szavaira hallgattunk, akik bizony félrevezettek bennünket.” (Korán: 33. Sura, 66. vers)

A tanítványok döbbenettel fogadták ezt a választ, a mujtahid pedig ráébredt, hogy ez az idézet őrá ugyanúgy vonatkozik. Így aztán rögvest szabadon bocsátotta Mullá Ridát, és a házaspár hazatérhetett.

Áldozathozatal

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Az valóban az ember, aki ma az egész emberi faj szolgálatának szenteli magát. ... Minden körülmények között minden eszközt meg kell ragadni, mely elősegíti a biztonságot és nyugalmat a világ népei között. ... Kiemelkedő az ember állása. Kiemelkedők kell hát legyenek a világ megújulására és a nemzetek jólétére irányuló erőfeszítései is.”

Tablets of Bahá'u'lláh, Lawh-i Maqsúd

Sydney Sprague úr 1905 nyarán érkezett Indiába. Városról városra járt, és számtalan megpróbáltatást kellett elviselnie azért, hogy a 'Yá Bahá'u'l-Abhá' hívás eljusson a kereső lelkekhez. Sprague úr tanító körútját Bombayban kezdte, és onnan látogatott el több jelentős városba, mígnem aztán megérkezett Lahoreba (mely akkor Indiához tartozott, de ma már Pakisztán részét képezi). Ebben a városban tifuszt kapott és ágynak esett. Orvosi kezelés akkoriban ott nem állt rendelkezésre, így a járvány megállíthatatlanul pusztított a lakosság körében. Akiben még maradt jártányi erő, az üres gyomorral és legyengült szervezettel elmenekült Lahoreból. Lahore kicsiny és gyengén felszerelt kórháza teljességgel elégtelennek bizonyult a rengeteg beteg ellátására. Ezrével haltak meg naponta az emberek. Maradványaik az utcán heverték, hiszen ennyi halottat még eltemetni is képtelenség volt. Ilyen körülmények között betegedett meg Mr. Sprague, és nézett ő is farkasszemet a halállal.

Két lahorei bahá'í a Bombayi Szellemi Tanácshoz fordult, hogy segítsenek nekik Mr. Sprague-ot átszállítani egy bombayi kórházba. A segítségért folyamodó sürgöny megérkezett, és fel is olvasták a tanácskozáson. A hír hallatán mindenki elgondolkodva hallgatott. Ki az, aki hajlandó lenne életét kockáztatva Lahoreba menni? Ez hatalmas áldozat. Végül aztán Kaykhusraw Isfandyár, az egyik bombayi bahá'í, önként vállalkozott a feladatra. Még aznap este Lahoreba utazott, és Isten gondjaira bízta feleségét, gyermekeit és üzletét. A Kaykhusraw megérkezése utáni negyedik napon Mr. Sprague állapota tovább súlyosbodott. Olyannyira legyengült, hogy még csak remény sem maradt arra, hogy képes lenne elviselni a Bombayig tartó utat. Mindenki azt hitte, meg fog halni. Éjfélkor Kaykhusraw egymagában térdelt a beteg ágya mellett. Mr. Sprague gyenge kezeit fogta, és imádkozni kezdett:

– Ó, Te Kedves Isten! Te vagy a Gyógyító! Ez az ember Nyugatról jött ide Keletre a Te Ügyedet tanítani! Jól tud bánni a szavakkal, és édes a beszéde... Magam csak egy bolt tulajdonosa vagyok. Ó, Te Erős! Vedd áldozatként életemet cserébe a Te küszöböd eme szolgájáért. Az én életem értéktelen. Fogadd el e felajánlásomat!

Másnap reggel Mr Sprague kinyitotta a szemét. Kicsivel jobban érezte magát. Kaykhusraw ráébredt, hogy imája meghallgatást nyert, és Bahá'u'lláh elfogadta áldozatajánlását.

Ugyanaznap éjfélkor Kaykhusraw erős és egészséges szervezete megfertőződött a tifusszal. Pusztán tizennyolc órának kellett eltelnie ahhoz, hogy áldozathozó szelleme örömmel és meglepéssel eltávozzon az Abhá Királyságba.

Mr. Sprague ezt írja könyvében:

„Amint Kaykhusraw az ágyam széléhez jött, lelkem rendkívüli erőt kapott. Éreztem Kaykhusraw hitét a mozdulataiban, magatartásában és kezének melegében. Beszélni nem volt erőm, de hangját hallottam. Valahányszor imája közben megfogta a kezemet, olybá tűnt, mintha hitének ereje szétáradna egész lényembe. Kaykhusraw feláldozta édes életét az én gyógyulásomért; de nem csak értem, hanem Bahá'u'lláh Ügyéért, aminek szolgálatára és tanítására vállalkoztam.

Később Kaykhusraw édesapja, felesége és két fiatal gyermeke ellátogattak hozzám. Valamennyiüket boldogsággal töltötte el, hogy Kaykhusraw ilyen hatalmas áldozatot hozott. A fia azt mondta:

– Édesapám egy bolt tulajdonosa volt, aki nem rendelkezett a tanításhoz szükséges képességgel és ékesszólással, míg ön el tudja vinni a „Yá Bahá'ul-Abhá” hívást az emberiség tömegeihez.

Kaykhusraw Isfandyár volt az első keleti bahá'í, aki életét áldozta fel egy nyugati hívőért. Amikor áldozathozatalának híre eljutott 'Abdu'l-Bahához, halhatatlanná tette azzal, hogy a mártírok rangjára emelte Kaykhusrawot.

Íme, 'Abdu'l-Bahá Táblája, melyet a Kaykhusraw családhoz intézett:

„Ő az Isten!

Ó, ti, e megvilágosodottnak családja és rokonai! Az áldott Kaykhusraw az elszántság és hűség ösvényét taposta; nemes tulajdonságokat testesített meg, és kegyesen cselekedett. Teljes lényével kiállt, hogy véghezvigye, bármi legyen is az, amit az Áldott Szépség tanításai, az Ő intelmei, és az Ő rendelkezései tartalmaznak. Valóban feláldozta lelkét Sprague-ért, és életét adta a barátokért.

Eltávozott ez a tiszta és szent lélek a ragyogó Királyságba, felszárnnyalt ez a megszentelt lény a legfelsőbb magaslatokba, és fénylik az örök birodalomban. Barátai és rokonai járjanak emelt fővel, legyenek büszkék és érezzék magukat megtiszteltetve. Köszönettel kell adózniuk az Egyedüli küszöbén, amiért közülük került ki ez az áldott lélek, aki Isten ösvényén halt meg és áldozta fel magát.

Ó, Kaykhusraw! Hódítója vagy te mindkét világnak, és hercege az örök Királyságnak. Oly kedves voltál, hogy kellemes illataid édesítették meg érzékeimet. Színtiszta aranyhoz hasonlatosan ragyogott arcod a próbatételek tűzében. Felforgattad a létezés világát a szeretet díját nyerve el; elérted célodat, és kiszakadtál ezen szigorú és sötét világból a ragyogó Királyságba. Derekasán cselekedtél! Derekasán cselekedtél!

'Abdu'l-Bahá abban reménykedik, hogy Neki is megadatik, hogy a te utadat követhesse, és felajánlhassa életét a barátok szeretetéért.

Ó, Te Páratlan Úr! Te gondozd e szeretett barátot Törődéssel. Ékesítsd és szépítsd lényét Adományaid díszivel. Add meg néki az örök birodalom őrzőjének járó koronát, és helyezd fejére a mennyei kegyelem diadéáját.

Várta már a Véled való találkozást; vezesd hát őt a fények gyülekezőhelyére. Vágyakozott Orcád megtekintésére; vesd hát reá Tekinteted fénylő sugarait. Áhítózó pillangó volt ő; hozd hát Szépséged gyertyájának közelségébe. Vonzódó fülemüle volt ő; engedd, hogy újraegyesüljék a Virággal. Segítsd meg továbbá szeretteit, és ruházd fel őket türelemmel és lelki nyugalommal, türéssel és megbékéléssel, hogy menedékre leljenek az elválasztottság tűzének égetésétől, és

vigasztalást találjon szívük a veszteség miatti reménytelenségben. Te vagy az Erős. Te vagy a Szeretett. Te vagy a Megsegítő. Te vagy a Hatalmas. Valóban, Te gyakorolsz hatalmat mindenek fölött.”

'Abdu'l-Bahá Abbás

Kegyetlenség

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Világos és nyilvánvaló, hogy minden ember a fizikai halála után megtudja cselekedetei értékét, és ráébred mindarra, mit keze elkövetett. Esküszöm a Napcsillagra, mely az Isteni hatalom láthatárán fénylik! Azok, kik az egy igaz Isten követői, abban a pillanatban, amikor ez életből távoznak, leírhatatlan örömet és boldogságot fognak tapasztalni, míg azokat, kik tévedésben élnek, olyan félelem és reszketés fogja majd el, olyan döbbenettel telnek el, amin semmi sem tesz túl.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból: 86:4

Tálkhúncih egy Isfahán közelében fekvő kisváros. Mullá Muhammad Kázim-i-Tálkhúncih, ahogy arra a neve is utal, ebből a városból származó pap volt. Miután Bahá'u'lláh követője lett, a tudatlan emberek ellene fordultak. Élt Isfahánban egy híres és befolyásos mujtahid, Muhammad Báqir sejk. Ez a sejk olyan vérszomjas volt, hogy Bahá'u'lláh a „Farkas” névvel illette.

Egyik alkalommal, amikor Muhammad Báqir sejk szokásához híven a bahá'iokat zaklatta, Mullá Muhammad Kázim elhatározta, hogy beszél vele. Mullá Muhammad Kázim igaz és becsületes ember volt, így másokról is csak jót feltételezett. Azt gondolta, hogy a sejk azért üldözi a bahá'iokat, mert semmit sem tud a Hitről. Viszont ha elolvasna néhány könyvet, felismerné bennük az igazságot, és felhagyna a bahá'iook üldözésével. Így hát kiválasztott néhányat Bahá'u'lláh írásaiból, és elment Muhammad Báqir házába. A sejk a Hit tanulmányozása helyett, parancsot adott Mullá Muhammad Kázim letartóztatására és bebörtönzésére. Ezekután levelet írt a kormánynak, amelyben kérvényezte a halálbüntetés kiszabását Mullá Muhammad Kázimra. A kormány erre katonákat küldött, akik kivégezték Mullá Muhammad Kázimot.

A sejk roppant gazdag és befolyásos személy volt. Valahányszor bahá'iokat végeztetett ki, mindenüket elkobozta. Ennek következtében vagyona egyre gyarapodott. Soha nem állt szándékában annak tanulmányozása és megértése, vajon a Bahá'í Hit Istentől való-e; mindig csakis magára gondolt. A hívők egy alkalommal próbára tették a sejket, és ráébredtek, miféle ember is ő. Erről az esetről az alábbi történet számol be:

Az Ügy korai korszakában a hívők piros tintával írták le a szent Iratokat, így az emberek azt gondolták, hogy minden piros tintával írott szöveg bahá'í eredetű. Hogy a sejket próbára tegyék, az egyik hívő piros tintával lemásolta egy papírra az egyik híres muzulmán imát. Ezután fekete tintával papírra vetette Bahá'u'lláh egyik imáját, és mindkettőt elvitte a sejkhez. A sejk végtelen dicsérettel méltatta Bahá'u'lláh feketével írott imáját, és kijelentette, hogy Isten Szava áll benne. Ugyanakkor a pirossal írt muzulmán imában hibákat talált. Azt állította, hogy értelmetlen. Bárki is írta, hitetlen volt és Isten ellensége!

A sejket próbára tevő hívő ekkor megszólalt:

– Ó, Sejk! Jobban tetted volna, ha legalább elolvasod e papírokat, hiszen éppen most becsmérelted a muzulmán imát, miközben Bahá'u'lláh imáját Isten Szavaként dicsérted.”

A sejk azonban mindezek ellenére sem ébredt fel balga fanatizmusából, és tovább folytatta a bahá'íok üldözését.

Az ima hatása

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Ó, Isten szolgálóleánya! A gyógyulás kérésére kinyilvánított imák egyaránt alkalmasak a fizikai és lelki felépülésre. Szavald hát őket, hogy gyógyítsák mind a lelket, mind pedig a testet. Ha a gyógyulás javára válik a betegnek, bizonyosan megadatik az; ám néhány gyengélkedő személynél a gyógyulás csupán egyéb megbetegedések előidézője lenne, és ezért a bölcsesség nem engedi, hogy az ima meghallgatásra találjon. Ó, Isten szolgálóleánya! A Szentlélek hatalma gyógyulást hoz mind a fizikai, mind pedig a lelki betegségekre.”

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no.139

Siyyid Sádiq-i-Tabátabá'í az egyik nagyhatalmú teheráni mujtahid az Ügy ádáz ellensége volt. Minden adandó alkalmat megragadott arra, hogy bajt hozzon a bahá'íokra, és számos alkalommal börtönzött be ártatlan embereket. Egyszer még azt is kijelentette, hogy végezni fog minden egyes teheráni bahá'íal.

Ellenségeskedése és gonoszsága miatt Bahá'u'lláh a „Hitvány” és az „Álnok” nevekkel illette. Siyyid Sádiq letartóztatta és bebörtönözte a bahá'íok egy csoportját. Ezzel azonban még nem elégedett meg. Mindent elkövetett annak érdekében, hogy meg is ölesse őket. Már majdnem célt ért, amikor hirtelen megbetegedett. Betegsége alatt mindentől és mindenkitől rettegett. Egyre csak azt kiabálta:

– A bahá'íok meg akarnak gyilkolni!

Még az egyik miniszternek is írt segítségért. A miniszter erre nyomban küldetett néhány katonát a védelmére. Ezután Siyyid bejelentette, hogy három nap múlva ő maga fog végezni az összes bahá'í rabbal. Már a bejelentése napján rosszabbra fordult az állapota, és három nappal később meghalt.

Síyyid Sádiq halálát követően a hívőket áthelyezték egy nagyobb házba, házi őrizetbe. Itt már megengedték nekik, hogy találkozzanak másokkal, de azt nem, hogy haza is térjenek, hiszen még mindig rabok voltak. Másfél év elteltével a hívők még mindig ugyanabban a házban voltak fogva tartva. A szabadon levő bahá'íok elhatározták, hogy pénzt gyűjtenek, és elküldik Kámrán Mírzához abban a reményben, hogy talán szabadon engedi majd a fogságban lévő bahá'íokat. Levélben fordultak segítségért a környező városokhoz. Rövid időn belül 6000 Tumán gyűlt össze. Ekkor azonban utasítás érkezett Bahá'u'lláh-tól, hogy semmilyen körülmények között ne tegyenek ilyet, hiszen ez éppen olyan, mintha megvesztegetéshez folyamodnának. Csúszópénz adása és elfogadása pedig Isten értékrendje szerint egyaránt helytelen.

A hívők ráébredtek tévedésükre, és visszaszolgáltatták a pénzeket az adományozóknak. Nem sokkal a történetek után Násíri'd-Dín sah megbetegedett, és komoly gyomorpanaszok gyötörték. Olyannyira súlyos volt az állapota, hogy éjszaka sem tudott aludni. Bármivel próbálták az orvosok kezelni, erőfeszítésük hatástalan maradt. A sah még bárányt is áldozott, sőt jelentős pénzüsségeket adott a szegényeknek, de ez sem használt.

A hívők, amint értesültek a sah betegségéről, tanácskozni kezdtek, és megfogalmaztak egy levelet a sah feleségének. Ebben a levélben megírták, hogy a bahá'í barátok egy csoportja már másfél éve van ártatlanul bebörtönözve, és ha a sah szabadon engedi őket, és Isten is úgy akarja, a Mindenható a sahot is kigyógyítja gyomorbajából.

Amint a sah meghallotta a javaslatot, így szólt:

– Ha ma este enyhül a gyomorfájdalmam, és jól alszom, akkor holnap szabadon engedem az összes bahá'ít.”

A hívők összegyűltek hát azon az éjjelen, hogy együtt imádkozzanak és könyörögjenek Istenhez. Aznap éjjel a sah gyomorfájdalma enyhült, és aludni is tudott. Reggel parancsot adott minden bahá'í szabadon bocsátására, sőt, mindegyiküknek adott még egy új öltözet ruhát és három Tumant. A hívők felöltötték a ruhákat, a pénzt pedig odaadták a rászorulóknak, és boldogan visszatértek otthonaikba.

A rejtett kincs

Bahá'u'lláh azt mondja:

„A világ egy cirkusz, hiábavaló és üres, pusztaság, mely valóságnak álcázza magát. Ne ragaszkodjatok hozzá. Ne szaggassátok a köteléket, mely titeket Teremtőtökkel egyesít, és ne legyetek azok közül valók, kik tévedtek és eltévelyedtek Útjáról. Bizony mondom, a világ olyan, mint a pára a sivatagban, melyről a szomjazó azt álmodja, hogy víz és minden erejével oda igyekszik, míg el nem éri és akkor rádöbben, hogy pusztaság képzelés volt.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 153:8

'Abdu'l-Bahá a következő történetet elevenítette fel Őszentségéről Jézus Krisztusról:

Egy napon Jézus egy faluba látogatott. A kormány parancsba adta a lakosságnak, hogy senki idegent ne engedjenek otthonaikba betérni, mivel megsokasodtak a lopások azon a környéken. Ekkor történt, hogy Jézus bebocsátást kért az egyik idős hölgy házába. Amikor az idős asszony Jézus arcára tekintett, nem volt képes nemet mondani az Ő áldott Személyének, és a legnagyobb tisztelettel behívta. Amint az asszony felismerte Jézus különleges lényét, csókkal illette Fejét, és így kérte:

– Könyörgöm, segíts rajtam! Egyetlen fiam van, és más senkim. Eszes fiú; dolgos is, és nagyon boldogan éltünk egészen mostanáig. Most azonban már jó ideje csüggedtség vett erőt rajta és szomorú. Napközben dolgozik ugyan, ám hazatérve, mindig lehangolt és álmatlanság gyötri. Hiába kérdezgetem, sohasem mond semmit a gondjairól.

– Küldd el Hozzám a fiadat! – szólalt meg Jézus.

Estefelé hazaért a fiú.

– Vendégünk van. Ha gondod van, nyugodtan mondd el Neki, mi bánt! Lehetséges, hogy ő tud rajtad segíteni – küldte a fiút Jézushoz az édesanyja.

A fiú belépett és leült Jézus mellé. Jézus így szólt hozzá:

– Mondd el, mi bánt!

– Semmi bajom – vágta rá a fiú.

– Mondd hát el, mert Nálam van rá az orvosság!

– Az egyik közeli városban – kezdett bele végül az ifjú – van egy uralkodó, és én beleszerettem a lányába. Hogyan tudnék kigyógyulni ebből a bajból?

– Biztosra veheted, hogy beteljesítem a vágyadat – felelte erre Jézus.

Jézus ezek után minden szükséges dologról gondoskodott, az uralkodó pedig hozzájárulását adta, hogy leánya hozzámenjen a fiatalemberhez.

A fiú, amint az esküvő éjszakáján belépett új otthonába, hirtelen megtorpant. Egy gondolat kezdett motoszkálni a fejében, ami sehogyan sem hagyta nyugodni. Azon járt az esze, hogy ha ez az Ember képesnek bizonyult előteremtteni számára oly mértékű gazdagságot, hogy feleségül vehette a király leányát, akkor vajon miért nem teszi meg mindezt Önmagával is? Ilyen isteni hatalommal felruházva miért alszik mégis a földön, él a sivatagban, eszi a vadon növényeit és él

a legteljesebb szegénységben? Miközben ezek a gondolatok jártak a fejében, hirtelen odafordult a király leányához:

– Várj csak meg! El kell intéznem valamit.

Ezután távozott, majd Jézus keresésére indult a sivatagban. Hamarosan Rá is talált.

– Ó, Uram! Te nem kívánsz gazdagságot Magadnak – mondta Jézusnak. – Akkor egészen bizonyos, hogy valami más, még a pénznél és a vagyonnál is sokkal értékesebb dolog van a birtokodban.

– Jól gondolod – felelte Jézus. – Én Isten megismerésének adományával rendelkezem. Ez sokkal értékesebb minden anyagi jólétnél és vagyonnál. Ha hátra tudod hagyni gazdagságodat, Velem tarthatsz.

A fiatalember elfogadta a meghívást, és Jézussal tartott.

Jézus ekkor tanítványaihoz ment, és így szólt hozzájuk:

– Volt Nekem egy kincsem elrejtve abban a faluban. Most kihoztam onnan ezt a kincset, és nektek ajándékozom – mondta, azzal a tanítványai gondjaira bízta a fiatalembert.

Isten munkája

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Ha egy parányi drágakő elveszne és kőhegy temetné be, vagy a hét tengeren túl rejtőzne, a Mindenhatóság Keze ma bizton napvilágra hozza tisztán, a szennytől megtisztítva.”

Shoghi Effendi: Bahá'u'lláh Világrendje

Egyik nap 'Abdu'l-Bahá felidézett egy történetet egy Királyról, aki a következő megbízatást adta miniszterének:

– Meg kell mondanod nekem, hogy mit eszik, mit visel az Isten, és mi az Ő munkája. Kapsz rá néhány napot, hogy megválaszold a kérdést.

A miniszter bánatosan és a fejében kavargó zavaros gondolatokkal tért haza otthonába. Folyton azon járt az esze, miként találhatna választ ezekre a kérdésekre. Szolgája felfigyelt gazdája szomorúságára, és megkérdezte:

– Mi bánt, uram? Hátha tudok segíteni!

– A király megkérdezte tőlem, hogy mit eszik az Isten, mit visel, és mi az Ő munkája – felelte csüggedten a miniszter.

– Az első kérdésre a válasz az, hogy Isten a szolgálói bánatával táplálkozik – felelte a szolga. – A második kérdésre a válasz az, hogy Isten magára veszi szolgálói összes bűnét. A harmadik kérdésre pedig azon a napon mondom el a választ, amikor a király a jutalomosztó ünnepségét tartja.

Boldogan ment a miniszter a királyhoz, és elmondta neki a válaszokat. A király nagyon elégedett volt a kapott válaszokkal, ám megjegyezte:

– Ezek nem a te saját válaszaid.

Ekkor a miniszter mesélni kezdett a szolgálójáról.

– Nos, ha ez így van, talán jobb lenne, ha a szolgáló lenne a miniszter, te pedig az ő szolgálója.

A király még aznap miniszteri posztra nevezte ki a szolgálót. A szolga ekkor így szólt korábbi gazdájához:

– Látod, ez Isten munkája: az egyiktől elvesz, és a másiknak adja!

Állatokkal szembeni kedvesség

’Abdu’l-Bahá azt mondja:

„Neveljétek a gyermekeket csecsemőkoruktól úgy, hogy váljanak végtelenül kedvessé és könyörületessé az állatokkal szemben. Ha az állat beteg, akkor igyekezzenek meggyógyítani; ha éhes, etessék meg; ha szomjas, oltsák szomját; ha fáradt, hagyják pihenni. Az ember általában bűnös, míg az állat ártatlan; kétségtelen, hogy kedvesebbnek és könyörületesebbnek kell lenni az ártatlannal szemben.”

„The Bahá’í World”, vol.9

’Abdu’l-Bahá egy alkalommal a következő történetet mesélte el:

A sivatagban egy arab keservesen siratta kutyáját. Arra tévedt egy ember, megállt, és megkérdezte tőle, miért bánkódik ilyen nagyon.

– Ez az állat a barátom és társam volt. Most ebben a száraz, kietlen sivatagban az éhhalál fenyegeti, és nem tudok segíteni szegény jószágom – jajveszékelt az arab.

Az ember, miután neki sem volt semmije, megpróbálta megvigasztalni az arabot. Azt mondta neki:

– Nem érdemes így sírni és bánkódni egy kutya miatt.

– Ez nem csak egy kutya – zokogott az arab erre még hangosabban –, hanem a társam és a barátom. Többször is megmentette az életemet.

Majd folytatta a kutya dicséretét, és annyira potyogtak a könnyei, hogy még a szegény vándor is elsírta magát.

Eltelt egy vagy talán két óra is, mígnem aztán az utazó felemelkedett, hogy tovább induljon. Felállás közben az arab zsákjára támaszkodott és hallotta, hogy valami megroppan a zsákban. Megkérdezte hát:

– Mi van ebben a zsákban?

– Száraz kenyér útravalónak – felelte az arab.

– Hát akkor miért nem adsz belőle az állatnak? – kérdezte az utazó döbbenet.

– Annyira azért nem szeretem, hogy a saját kenyeremet adjam oda neki – válaszolta az arab felháborodva, hiszen nem tetszett neki a másik megjegyzése.

Hálaadás

Bahá'u'lláh azt mondja:

„... mert nagy jutalmat szán Isten azon szegényeknek, kik kitartók a türelemben. Az Életemre! Nincs olyan jutalom azon kívül, mit Isten adni kegyes, melyhez az a megtiszteltetés fogható. Nagy áldás vár a szegényre, aki tűrve tűr és elrejtí szenvedéseit, és jó a gazdagnak, aki javait a szükséget szenvedőknek adja és jobban szereti őket, mint önmagát.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 100:4

Egy napon arról esett szó, hogy az embereknek mindig hálásnak és elégedettnek kell lenniük, és nem szabad megfélemleniük Istentől. 'Abdu'l-Bahá erre a következő történetet mesélte el:

„Egyszer Mahmúd szultán felvágott egy dinnyét, és az első szeletet legkedvesebb szolgájának, Ayáznak adta. Ayáz megette a dinnyeszeletet, és boldogan hálálkodott a királynak. Ekkor a király is evett a dinnyéből, de ízét rettentő keserűnek találta. Meglepetten kérdezte Ayáztól:

– Hogy tudtad zokszó nélkül megenni ezt a keserű dinnyét?

– Sokféle jó és édes étet kaptam már a király kezéből. Nem lenne helyénvaló csak azért panaszkodnom, mert ez egyszer keserű dolgot adott nekem – felelte Ayáz.”

'Abdu'l-Bahá az alábbiakat fűzte hozzá a történethez:

– Miközben az embert elárasztják az isteni adományok, csak azért, mert kivételesen megpróbáltatást és nehézséget kell kiállnia, nem szabad nekikeserednie és megfélemleni Istent megannyi kedvességéről. Isten szereti a hálás és türelmes lelkeket.

Elszakadás a világtól

Bahá'u'lláh azt mondja:

„A világ folytonosan hirdeti e szavakat: Óvakodj, mert múlandó vagyok, csakúgy, mint valamennyi külsődleges jegyem és színem. Őrizkedj hát a bennem rejlő változékonyságtól és eshetőségtől, és ébredj szendergésedből.”

Tablets of Bahá'u'lláh, p.258

'Abdu'l-Bahá párizsi tartózkodása alatt a következő szavakkal biztatta szolgáltra a bahá'iokat:

– Bármely lélek emelkedik is szolgáltra, győzni fog és diadalmaskodik; minden egyes múlandótól független lélek vezérelve léssen.

A hívők megkérdezték:

– Ez azt jelenti tehát, hogy az anyagi javak csökkenésével a szellemiek gyarapodnak?

– A múlandó világtól való elszakadás nem az anyagiakban való szűkölködést jelenti, hanem a szív ahhoz való kötődésének és az abba vetett bizalom hiányát – felelte nekik 'Abdu'l-Bahá, majd így folytatta. – Teheránban egyik éjszaka még mindenünk megvolt; másnap reggelre oly mértékben kiforgattak minket a vagyonunkból, hogy még betevő falatra sem futotta. Éhes voltam, de nem volt kenyérünk. Édesanyám egy kis lisztet szórt a tenyerembe, hogy azt egyem meg kenyér helyett. Mégis mindezek ellenére boldogok voltunk.

Kis szünet után 'Abdu'l-Bahá a következő történetet kezdte el mesélni:

„Volt két barát. Egyikőjük, gazdag ember létére, független volt a múlandó világtól, míg a másik egy földhözragadt szegény ember volt. A szegény ember egy nap előállt egy ötlettel:

– Utazzunk el valahova messzire!

A gazdag ember mindenét gondolkodás nélkül hátrahagyva készen állt az útra. A szegény ember viszont megriadt. Láta, hogy barátja mindenét ily könnyedén hátrahagyja, pedig lehet, hogy soha vissza sem tér. Így aztán a következőket mondta neki:

– Várj egy kicsit! Nekem van egy szamaram; azt azért feltétlenül magammal akarom vinni.

– Ej, ha még egy számártól sem vagy képes megválni, akkor nem is akarsz igazán útra kelni – jegyezte meg a gazdag ember. – Látod, én mindenemről lemondtam, és eszem ágában sincs visszatérni. Te, akinek egy számaron kívül semmije sincs, máris alig várod, hogy visszatérj hozzá.”

'Abdu'l-Bahá ezután hozzáfűzte:

– A világtól való elszakadás tehát a szív szabadságát jelenti, nem pedig az anyagiak hiányát.

A vallás hatása

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Minden mennyei Könyv, sőt minden isteni eredetű vers kinyilatkoztatásának a célja, hogy minden embert becsületességgel és megértéssel ruházzon fel, hogy tartós béke és nyugalom uralkodjon közöttük. Isten szemében mindaz elfogadható, ami az emberek szívébe bizonyosságot plántál, ami állapotukat felemeli, és elégedettségüket elősegíti.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 101

Mohamed kinyilatkoztatása és az iszlám megjelenése előtt Mundhír fia, Nu'mán király volt Arábia egyik uralkodója.

Nu'mán egy alkalommal túl sok bort ivott, és részegségében parancsot adott két legjobb és hozzá legközelebb álló barátja kivégeztetésére. A király parancsát azon nyomban teljesítették, és végeztek két hűséges barátjával.

Másnap, ahogy a király kijózanodott részeg bódulatából, barátai felől érdeklődött. Megmondták neki, hogy barátait az ő parancsára kivégezték. A király nagyon szomorú lett, ám késő volt már a bánatra, és a sajnálkozás nem segített. Barátai iránt érzett mély szeretetétől vezérelve parancsba adta, hogy emeljenek két hatalmas emlékművet a tiszteletükre. A szomorú eseményre való megemlékezésül pedig az év egy-egy napját a Kegyelem Napjának és a Gonoszság Napjának nevezte el.

Minden évben ezeken a napokon a király helyet foglalt a két emlékmű között felállított trónszékén. A Kegyelem Napján a király a városba betérő minden egyes utazót szívélyesen üdvözölt. Ajándékok sokaságával halmozta el őket, így ők boldogan mentek tovább útjukon. A Gonoszság Napján azonban, minden városba érkező utazót legyilkoltak a király parancsára. Ez a hagyomány éveken át fennmaradt, és nem változott.

Egy napon Nu'mán vadászatra indult az udvaroncok egy csoportjával. Meglátott egy zebrát a messzeségben, és utána lovagolt, hogy elkapja. Hosszú idő telt el, mire a király ráeszmélt, hogy elszakadt kíséretétől. Lassan be is sötétedett, és a király eltévedt a vadonban. Igencsak aggódni kezdett. Céltalanul és tehetetlenül bolyongott lovával, míg észre nem vett a távolban egy sátrat. A sátorhoz ment, és megállt a bejáratánál.

A sátorban egy Hanzala nevű férfi élt feleségével. A király így szólította meg őket:

– Szeretnétek-e vendéget a házhoz?

Hanzala kijött a sátorból, és szívélyesen betessékelte Nu'mánt. Amikor leültek, Hanzala odaszólt a feleségéhez:

– Ez az ember a kinézete és az öltözéke alapján fontos személy lehet. Legjobb lesz, ha a legmelegebb vendégszeretetünkben részesítjük.

– Félretettem egy kis lisztet – mondta sietve az asszony. – Amíg én kenyeret sütök, te elkészíthetnéd a birkát vacsorára.

Elkészült az étel; mindenki megvacsorázott, és Nu'mánnak kényelmes szálláshelyet kínáltak fel a sátorban.

Reggel, amint felkelt a nap, Nu'mán indulni készült. Távozásakor aztán felfedte kilétét:

– Én király vagyok, és csak azért nem árultam ezt el korábban, hogy lássam, miként bántok vendégeitekkel. Most már tudom, hogy jó és kedves emberek vagytok. Bármikor felkereshettek, hogy viszonzzam kedvességeteket.

Telt-múlt az idő, és súlyos éhínség sújtotta az országot. Így aztán Hanzala is szükségét szenvedett. Úgy gondolta, eljött az idő, hogy a királyhoz forduljon segítségért. Felkerekedett, és elindult a város felé. Érkezése véletlenül éppen a Gonoszság Napjára esett. A király, mint mindig, ezen a napon is ott ült a két emlékmű között, s már a trónjáról észrevette a közelgő Hanzalát. Nagyon mérges lett, és szidalmazni kezdte:

– Mi ütött beléd, hogy pont ezt a napot választottad a látogatásra? Tán nem tudod, hogy még ha a saját egyetlen gyermekem jönne e napon, akkor is halál várna rá?

– Nem tudtam a Gonoszság Napjáról. Ám ha halál vár rám, engedélyezd visszatérésemet feleségemhez, hogy dolgaimat elrendezzem, én pedig ígérem, visszatérek jövőre ugyanezen a napon. Akkor majd megölelhetsz – válaszolta Hanzala.

Nu'mán örült neki, hogy ezzel a megoldással megmentheti egy időre Hanzalát a haláltól; nyomban bele is egyezett, ám a hagyomány szerint igényt tartott egy kezesre, akit kivégezhet, amennyiben Hanzala nem tartaná meg az ígéretét.

Hanzala körülnézett. Vajon ki lenne az a lélek, aki életét kockáztatná és kezességet vállalna érte? Bárkit is kérdezett, mindenki nemleges választ adott. Végül aztán egy Farád nevű ember megsajnálta, és beleegyezett. A király boldogan elfogadta a kezességet. Ezután adott Hanzalának 500 tevét, temérdek élelmet és ruhát, majd elbocsátotta.

Eltelt egy esztendő. A Gonoszság Napján a király szokásához híven ismét helyet foglalt a két emlékmű között. Megparancsolta, hogy hozzák elő Farádot. Végezni akart vele, de az alattvalók arra kérték, várjon vele napnyugtáig. Amennyiben Hanzala addig sem térne vissza, csakis akkor végeztesse ki Farádot. Egyszer csak a király kavargó porfelhőre lett figyelmes a messzeségben. Egy lovas közeledett nagy sietséggel. A lovas, aki épp csak napnyugta előtt érte el a várost, nem más volt, mint Hanzala. A király dühöngött:

– Te ütődött! Egyszer már megmenekültél. Miért veszélyezteted az életedet már megint? Most már nincs más választásom, mint hogy megöljelek!

– Tudtam, hogy halál vár rám, de ígéretet tettem rá, hogy visszatérek, és ennek betartása fontosabb volt számomra, mint az életem megmentése – felelte Hanzala.

A király és körülötte mindenki nagyon meglepődött e szavak hallatán. A király ekkor megszólalt:

– Miért teszed kockára az életedet egy ígéret megtartásáért?

– Mert hiszek Jézus Krisztusban – válaszolta Hanzala –, és Ő arra tanít minket, hogy legyünk szavahihető emberek.

– Beszélj nekem erről a Jézus Krisztusról és az Ő tanításairól! – kérte Nu'mán Hanzalát.

Hanzala pedig hosszasan mesélni kezdett Jézusról és az Ő isteni tanításairól a királynak és udvartartásának.

Nu'mánra nagy hatást gyakorolt Hanzala kiváló jelleme, és mindaz, amit az isteni tanításokról hallott. Nyomban fel is vette a keresztséget. Mindazok, akik körülvették, szintén keresztények lettek. Nu'mán még aznap leromboltatta a két emlékművet, és betiltotta a Kegyelem és Gonoszság Napjának hagyományát is.

Ettől fogva Nu'mán igazságosan és szeretettel uralkodott.

Boldogság

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Ha bárki is sértéssel illeti a másikat, Istent sérti meg azzal. A mennybéli Atyának az a kívánsága, hogy minden szív örvendjen és boldogsággal teljen el, hogy mi boldogan és örömmel élhessünk együtt. Az emberi boldogság akadályja a faji és vallási előítéletben, a létért folyó versengő küzdelemben és az egymással szembeni embertelenségben rejlik.

Minden igyekezetek arra irányuljon, hogy boldogságot hozzon a csüggedteknek, élelemmel lássa el az éhezőket, felruházza a szükségben szenvedőket, és magasztalja a szerényeket. Legyetek minden egyes elesett megsegítői, és a többi teremtménnyel szembeni kedvesség megtestesítői, hogy Isten tetszését elnyerhessétek.”

Promulgation of Universal Peace, p. 468

'Abdu'l-Bahá egyszer a következő történetet mesélte el:

„Drinápolyban a Szent Házzal szemközt volt egy kávézó. Járt oda egy nyugdíjas török katonatiszt, és rendszeresen ott időzött a kávéházban. A katona a Begtasi felekezethez tartozott. A begtasiak mindig jól kijöttek a bahá'iókkal, mert ők is békeszerető emberek voltak. Napi öt piaszter (kb. huszonöt cent) nyugdíj volt a katonatiszt javadalma. Minden reggel, amikor megjelent a kávéházban, helyet foglalt, és rendelt egy csésze kávé. Ilyenkor az emberek köré gyűltek, és hallgatták tréfás történeteit egészen délig.

Délben aztán magához hívta a pincért, adott neki öt centet, és megkérte, hogy hozzon két vekni kenyeret, két rúd kebabot és egy tányér salátát. Ezután keresett magának egy tiszta, üres asztalt, majd terítő gyanánt ráterítette fejkendőjét. A kávézó egyik-másik vendégét is meghívta asztalához, hogy tartson vele ebédre.

– Gyere, barátom! – mondta, és odahúzott az asztal túloldalára egy széket.

Maga elé tett egy vekni kenyeret, egy rúd kebabot, majd így szólt:

– Gyere, és légy ma a vendégem! – mondta, majd falatozni kezdett vendégével.

– Ó, köszönöm Neked, Istenem! Mily finom ez az étel! – hálálkodott fennhangon minden egyes falatnál.

Egészen az ebéd befejezéséig Istennek hálálkodott, majd újból beszélgetésbe elegyedett.

Előfordult, hogy a Salím Szultán mecsetbe ment, mely a kormányzó és más előkelőségek szokásos találkozóhelye volt, és órákon át mulattatta történeteivel az egybegyűlteket.

Egy napon, amikor 'Abdu'l-Bahá is épp a mecsetben tartózkodott, belépett a begtasi, kezében a gyékényszőnyegével. Vidáman üdvözölt mindenkit, majd így szólt:

– Ma hosszú útra indulok. Könyörgöm valamennyiőtöknek, bocsássátok meg múltbéli bűneimet!

– Csak nem Bagdadba tartasz? – kérdezte tőle valaki.

– Messzebbre, sokkal messzebbre – válaszolta.

- Akkor biztosan Kínába utazol – szólt oda valaki más.
- Még messzebbre – felelte titokzatosan a begtasi.
- Akkor az már csakis Ausztrália lehet, ahová menni készülsz – kiáltotta erre megint másvalaki.
- Még annál is messzebbre – hangzott a válasz.

Minderről nevetgélve beszélgettek, mert valamennyien úgy gondolták, hogy csak viccelődik velük. A begtasi pedig újból megismételte:

- Könyörögve kérlek benneteket, bocsássatok meg nekem. Mondjátok, hogy megbocsátotok!
- Persze, persze, hogy megbocsátunk – mondták a többiek, csak hogy megnyugodjon végre.

Ekkor aztán a mecset oltárához ment, kiterítette gyékényszőnyegét, lefeküdt az egyik felére, majd a másikat magára hajtotta. Az emberek, abban a hitben, hogy még mindig tréfálkozik, jót nevettek rajta. Eltelt öt perc, de nem mozdult. Tíz perc, tizenöt, fél óra is volt már, de az ember még mindig mozdulatlanul feküdt. Az emberek csodálkozó pillantásokat vetettek egymásra. Ekkor, még mindig nevetgélve, a gyékénymatrac köré gyűltek. Egyikük megemelte a szőnyeg sarkát, és hitetlenkedve látták, hogy a begtasi meghalt. Az emberek, szívükben derűvel felemelték, megmosdatták, majd elvitték, hogy eltemessék.

Ez a begtasi meglátogatta egy alkalommal 'Abdu'l-Bahát is, és számos kérdést tett fel neki a Hittel kapcsolatban. A bahá'ók többször is biztatták, hogy járuljon az Áldott Szépség színe elé, ám ezt mindannyiszor visszautasította.

– Hogy állhatnék én – szabadkozott –, aki maga vagyok a bűnösség leglényege, az elé, aki a Szentség Leglényege!? Nem vagyok méltó ilyen kitüntetésre. Ha majd úgy érzem, hogy ez a kegy megadatott nékem és méltó vagyok rá, akkor majd elmegyek Hozzá, de most még nem.”

'Abdu'l-Bahá végül ezzel fejezte be a történet mesélését:

„Ez hát egy olyan embernek a története, aki igen jó volt, és boldogan távozott el.”

Önkéntes osztozás

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„... Bahá'u'lláh tanításai pártolják az önként vállalt osztozkodást, és ez magasabb rendű a vagyoni kiegyenlítésénél. A kiegyenlítést kívülről kell erőltetni, míg az osztozás szabad választás kérdése. Az ember jó cselekedeteken keresztül éri el tökéletesedését, olyanokon keresztül, melyeket önként tesz meg, nem pedig olyan jó cselekedetekkel, amelyeket rákényszerítenek.”

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no.79

Réges-régen, egy japán faluban élt egy Shubi nevű ember. Shubinak nem volt sok pénze, és különösebb birtokkal sem rendelkezett. Egy kis gazdaságot tartott fenn, és abban dolgozott ő maga is. Ugyan a vagyona kicsi volt, de annál nagyobb volt a szíve.

Történt egyszer, hogy Shubi épp hazafelé tartott, amikor hirtelen megbotlott egy kőben, és lebukfencezett a hegyoldalon. Egyre csak gurult, gurult, míg aztán meg nem állt egy fa tövében. Nagy nehezen összeszedte magát, és feltápáskodott. Nem esett komoly baja, mégis mindene sajgott a fájdalomtól. Egyszer csak arra lett figyelmes, hogy egy fűcsomót tart a kezében, amit valószínűleg gurulás közben téphetett ki a földből. Azt gondolta magában: „Köztudott, hogy egy marék fű semmire sem jó, de úgy tűnik, a sors úgy akarta, hogy gurulás közben kitépjem, így hát megtartom.”

Amint a fűcsomóval a kezében hazafelé tartott, meghallotta, hogy a feje fölött egy szöcske hangosan ciripel. Shubi azt gondolta magában: „Nézzenek oda! Majd én móresre tanítom ezt a lármázó szöcskét, hogy soha többé ne zavarhasson.” Elkapta hát a szöcskét, odaerősítette a fűvet a szöcske potrohához, majd folytatta útját.

Amint ment, mendegélt, összetalálkozott egy fiatal nővel, aki kézen fogva vezette a kisfiát. Amikor a kisfiú meglátta a szöcskét, sírva fakadt. Zokogva fordult az anyjához, és a szöcskét követelte. Amikor Shubi ezt meglátta, odament hozzájuk, és megszólította őket:

– Ne sírj, gyermekem! Gyere ide hozzám! Neked adom ezt a szöcskét.

Kioldozta a szöcskét, és odaadta a kisfiúnak. A fiúcska édesanyja hálája jeléül három narancsal ajándékozta meg az embert. Shubi ezeket köszönettel elfogadta, majd ment tovább az orra után.

Nem tett meg nagy utat, amikor összetalálkozott egy kelmekereskedővel, aki olyan szomjas volt, hogy már az ájulás kerülgette. Víz azonban sehhol sem volt a közelben. Shubi megsajnálta hát, és nekiadta a három narancsot, hogy azokkal oltsa szomját. A kereskedő boldogan elfogadta a narancsokat, és meg is ette mindet íziben. Szerette volna viszonzni Shubi kedvességét, így aztán adott neki egy rőf szövetet. Shubi elfogadta a kelmét, majd folytatta útját.

Ahogy mendegélt tovább, észrevett egy díszes hintót, melyet szolgák hada és óriási kíséret követett. A hintóban egy szépséges hercegnő ült. Ahogy a hintó haladt, és a hercegnő a tájban gyönyörködött, egyszer csak megakadt a tekintete Shubin és a szöveten, amit a karján cipelt. Hirtelen felkiáltott:

– Ó, mily csodálatos szövet! Nem adnád nekem, te jó ember?

Shubi azon nyomban odament hozzá, és átnyújtotta a hercegnőnek a szövetet. A hercegnő úgy megörült a szövetnek, hogy nagy boldogságában tekintélyes pénzeszeget adott cserébe Shubinak.

Fogta Shubi a pénzt, és felvásárolt rajta néhány birtokot. Ezután a földeket felosztotta faluja lakói közt, hogy mindenkinek jusson egy-egy darabka a gazdálkodáshoz.

Az emberek örvendezve kezdtek el dolgozni saját kis birtokukon. Most már képesek voltak tisztességgel megélhetést biztosítani maguknak. Ám sohasem feledkeztek meg arról, hogy mindez a vagyon és gazdagság egy értéktelen fűcsomónak volt köszönhető, melyet Shubi véletlenül tépett ki a földből.

Shubi a falu legkedveltebb lakója lett, és mindenki nagy tiszteletet tanúsított iránta. Élete végéig valamennyi falubeli „Pázsit Mázli Úrnak” nevezte.

Türelem

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Ő (Isten) bizony megnöveli azok jutalmát, kik békével túrnek.”

Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból, 66:10

Ustád Áqá Balá építész volt, és a Kaukázusból érkezett a Szentföldre zarándoklatra. Két hívő összedugta a fejét, és némi tanácskozás után úgy döntött, hogy ha már Áqá Balá amúgy is ott tartózkodik, építtethetnének vele egy fürdőszobát 'Abdu'l-Bahá házában. A közfürdők abban az időben nem voltak valami kellemesek, a legtöbb ház pedig még nem rendelkezett fürdőszobával. Áqá Balá engedélyt kért 'Abdu'l-Bahától az építkezés megkezdésére, és Ő hozzájárulását is adta a dologhoz.

Ustád Áqá rendelt egy vaskádat Bejrútból, és azon nyomban megkezdte a munkát.

Három nap múlva, amikor a hívők összegyűltek, 'Abdu'l-Bahá megkérdezte Ustád Áqát:

– Ustád Áqá Balá! Elkészült-e már a fürdő?

– Nem Uram! – felelte Ustád Áqá Balá. – Még mindig dolgozom rajta. És még Bejrútból sem kaptam visszajelzést a káddal kapcsolatban.

– És vajon mikor fog elkészülni? – érdeklődött tovább 'Abdu'l-Bahá. Ezután elmosolyodott, és egy történet mesélésébe kezdett:

„Ez a történet egy arab emberről szól, akinek három évig nem volt turbánja. Fedetlen fővel rótt az utcákat és a piacot, hőségben, hidegben, de még esőben is. Egy kedves ember aztán megsajnálta, és úgy döntött, hogy vesz neki egy turbánt. Így aztán elvitte magával az arabot a méteráru kereskedésbe, és kért valamilyen turbánnak való szövetet. A kereskedő hozott egy darab anyagot, hogy méretet vegyen az arab fejéről. Még el sem kezdte a méricskélést, amikor az arab megragadta az anyagdarabot, és kapkodva a fejére tekerte.

– Várjon, míg legalább méretet veszek! – intette nyugalomra a kereskedő.

– Meddig várjak még? Már majd megfagy a fejem! – válaszolta türelmetlenül a szegény arab.

Csalárdság

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„... a jóakarát abszolút fény; megtisztult és megszentelt az önzés, az ellenségeskedés és a csalás tisztátalanságaitól. Meglehet ugyanis, hogy az ember látszólag erényes tettet visz végbe, amit azonban a kapzsiság diktál.”

'Abdu'l-Bahá: Megválaszolt kérdések, 84. rész

Akkó egyik híres orvosa, aki mindig is ellenségesen viseltetett a Hittel szemben, egy napon szegény sorsra jutott. 'Abdu'l-Bahá elhívta hát ezt az orvost, hogy gyógyítson meg néhány beteg embert. Megörült a munkának az orvos. Nagy odafigyeléssel és kedvességgel kereste fel a betegeket, és gyógyította őket. Gondoskodása és kezelése eredményeként javulni kezdett állapotuk, s végül meggyógyultak. A végén az orvos küldött egy számlát 'Abdu'l-Bahának, amelyben a szokásos ár tízszeresét követelte munkájáért. 'Abdu'l-Bahá azonnal kifizette a kért összeget, majd a következő történetet mesélte el a barátoknak:

„Volt egyszer egy ember, aki országát hátrahagyva Egyiptomba ment, hogy kitanulhassa annak tudományát, miként lehet megállapítani az emberek jellemét külső jegyeik alapján. Hat esztendeig tanult, és ez idő alatt rendre le is tette vizsgáit. Végül megkapta diplomáját, majd számárra ült, és elégedetten elindult hazafelé.

Menetközben átható pillantásokat vetett az emberek arcára, hogy gyakorolja új tudományát.

Ahogy ment, mendegélt, egy napon meglátott valakit, akinek arcán a rosszindulat, a kapzsiság és a bajkeverés jelei nyilvánultak meg. Azt gondolta magában: „Ilyen arcot, bizony, még sohasem láttam. Bárcsak megismerkedhetnék ezzel az emberrel, hogy kipróbálhassam rajta a tanultakat!”

Ilyen gondolatok jártak a fejében, amikor az idegen, széles mosollyal az arcán elindult felé, és udvariasan köszöntötte.

– Ó, sejk! Honnan jössz és hová tartasz? – kérdezte tőle.

– Egyiptomból jövök, és hazafelé tartok a szülővárosomba, de ma éjszakára megszálok a közeli faluban – válaszolta az ember az idegennek.

– Messze van innen az a falu, az én házam viszont itt van a közelben. Szívesen vendégül látlak éjszakára.

A sejk, miután látta, hogy az idegen szavai és tettei mennyire különböznek attól, amit először gondolt róla, egyre idegesebben kezdte fürkészni az arcát. Kétkedni kezdett tudományában, és úgy határozott, próbára teszi tudását, és elfogadja a meghívást. Házigazdája szívélyes vendégszeretettel bánt vele, megkínálta teával, kávéval, süteménnyel és más frissítőkkel.

Valahányszor az idegen kedvességet tanúsított iránta, a sejk egyre csak sóhajtozott, és így merengett magában: „Hat éven át tanultam valamit, amiről ma kiderül, hogy nincs semmi haszna.”

Házigazdája számos étket készített vacsorára, hogy megkínálhassa vendégét. A sejk egyre kényelmetlenebbül érezte magát a gondolattól, milyen hatalmasat tévedett, amikor azt feltételezte, hogy házigazdája rossz ember. Pedig lám, valójában milyen kedves!

Másnap reggel napkeltekor a sejk indulni készült. Vendégszerető házigazdája nem akarta elengedni, és sikerült maradásra bírnia egészen ebédig. További három napig gondoskodott a sejkről, míg végül a sejk úgy döntött, útnak indul. A házigazda hozta a számarat, udvariasan felsegítette rá a sejket, majd átadott neki egy borítékot. A sejk azt hitte, hogy a borítékban az út költségeihez való hozzájárulást találja. Így aztán megkérdezte a házigazdát:

- Miért kaptam ezt a borítékot?
- Ez a számla – felelte a házigazda.
- Miféle számla? – kérdezte a sejk gyanakodva.
- Hát, csak nem hitted – mondta a házigazda dühös arckifejezéssel –, hogy mindaz, amit megettél és megittál ingyen volt?

A sejk felbontotta a borítékot, és meglátta, hogy a számla százszorosa az elfogyasztott ételek valódi értékének. Rádöbrent, hogy nincs is nála annyi pénz, így leszállt a számról, és fizetség gyanánt mindenét odaadta az idegennek. Ezután gyalog folytatta útját, és egész idő alatt Istennek hálálkodott:

- Köszönet Néked, Istenem, hogy hat év kemény munkája nem volt hiábavaló!

Isteni Vezetés

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„... Isten vezetését kell követni, hiszen vitathatatlan, hogy Isten politikája magasan az emberi politika felett áll. Nekünk az Isteni vezetést kell követnünk, és ez minden egyénre érvényes”

Selection from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no227, p.301

Egy nap 'Abdu'l-Bahá arról beszélt az embereknek, hogy az Isteni hatalom mindig úrrá lesz az emberi hatalmon. Ez ugyan eltarthat egy ideig, és az emberiség talán ellen is áll az új vallásnak, ám idővel Isten Szava és az új út győzedelmeskedik majd. Példa erre a fáraó története, aki minden nagysága és hatalma ellenére sem tudott Mózes fölött diadalmaskodni, és ahogy a zsidó vallás mégoly nagy ereje sem tudta megakadályozni Jézus befolyásának terjedését. Ekkor 'Abdu'l-Bahá elmesélt egy a témához kapcsolódó történetet Mohamed prófétáról:

„Egyszer, amikor egy karaván Mekkából Shámba érkezett, Egyiptom királya parancsot adott, hogy a karaván vezetőjét, Abú Sofiánt vigyék oda hozzá. A király megkérdezte Abú Sofiánt:

– Miféle dolgok történnek Hijázban? Eljutottak hozzánk bizonyos hírek, de nem tudjuk, mi is a teljes igazság az ügygel kapcsolatban.

– Semmi fontos nem történik – válaszolta Abú Sofián. – Egy Mohamed nevű analfabéta ember prófétának kiáltotta ki magát, csatlakozott hozzá néhány szegény ember, és most fosztogatnak a sivatagban.

– Hm... Lenne akkor néhány kérdésem az esettel kapcsolatban – folytatta a király a kérdezősködést. – Kérlek, őszintén mondd el az igazságot, mert ha nekem kell utánajárnom a dolognak, megbüntetlek, amikor legközelebb erre jársz!

Abú Sofián megígérte, hogy az igazat fogja mondani. Ezután a király megkérdezte tőle:

– Ez a Mohamed, mielőtt prófétának kiáltotta ki magát, valami örült ember volt?

– Nem, nem volt örült – felelte Abú Sofián.

– Ez a Mohamed valamelyik királynak a fia talán, hogy ilyen nagy vagyonnal és hatalommal bír?

– Nem, nincsen vagyona – válaszolta Abú Sofián.

– Miután prófétának kiáltotta ki magát, javultak-e a körülményei, nagyobb kényelemben él-e? – faggatta tovább a király.

– Nem – mondta Abú Sofián –, éppen ellenkezőleg. Azóta rosszabb körülmények közé került, és hontalanná lett a sivatagban.

– Mindezen nehézségei miatt megbánta hát a tetteit, és feladta állításait?

– Nem. Sőt, még eltökéltebbé vált munkáját és állítását illetően – felelte Abú Sofián.

– Az emberek elhiszik, amit Mohamed mond, vagy inkább elfordulnak tőle? – kérdezte a király.

– Egyre több ember gyűlik köré nap nap után, és segítik Őt, amennyire csak tudják – válaszolta Abú Sofián.

– Követői a városi nemes és vagyonos rétegből kerülnek ki, vagy az írni-olvasni nem tudó, szegény emberek soraiból? – tette fel az újabb kérdést a király.

– A gazdagok nem követik, inkább a közemberek hisznek Benne.

– Azok az emberek, akik hívők lesznek, talán kényelmesebb és jobb sorra jutnak?

– Nem, ellenkezőleg. Amijük csak volt, mindenüket elvesztik, és menekülniük kell az üldöztetés elől.

– Az utolsó kérdésem a következő – mondta a király, és még szúrósabb tekintettel kezdte el fürkészni a kalmár arcát. – Mohamed követői megrendülnek hitükben, vagy talán még el is hagyják a hitet a szenvedések és üldöztetések következtében?

– Nem, ellenkezőleg. Sokkal erősebbekké és kitartóbbakká válnak hitükben.

– Ó, Abú Sofián! Hamarosan mindnyájan Neki fogunk engedelmeskedni! – vont le a következtetést a király.

– Nem hinném, hiszen Mohamed nem olyan fontos személy, hogy engedelmeskednünk kellene Neki – ellenkezett Abú Sofián.

– Te ezt nem értheted. Ha valamennyi kérdésemre őszintén válaszoltál, akkor hamarosan nem csak neked és a törzsednek, de egész Arábiának és Egyiptomnak, sőt, a római uralkodónak is el kell majd Őt fogadnia. Ha nem fogadjuk el Mohamedet, előbb vagy utóbb, ránk fogják kényszeríteni, hogy megtegyük.”

A történet után 'Abdu'l-Bahá hozzá tette:

– Volt idő, amikor a zsidó nép és a Quraysh nevű arábiai törzs összefogtak Mohamed ellen. Egyesítve erőiket négyezer katonát küldtek ellene, hogy leszámoljanak Vele és az iszlám vallással. Mégsem jártak sikerrel, noha a muzulmánok száma jóval csekélyebb volt.

Most mi, bahá'íok állunk az egész világ és az összes uralkodó ellenében, és mégis győzedelmeskedni fogunk. Ha valaki alaposan eltűnődik, láthatja, hogy az isteni hatalom mindig is legyőzte az emberi hatalmat. És ez így lesz mindig ezután is.”

Kívánság

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Valóban, kegyes az Úr az Ő szolgálóihoz, és minden helyes ügyet előbb-útóbb előmozdít. Ám engedelmeskedned kell Őnéki és bíznod Őbenne minden körülmény között, Ő pedig megadja azt néked, ami javadra válik. Valóban, irgalmas és könyörületes Ő! Megannyi eset járt bonyodalommal és került helyrehozatalra, és megannyi nehézség oldódott meg Isten engedelmeivel. Isten tetszését elnyerni, a legfontosabb dolog. Istennek hála, te elégedett vagy Isten akaratával, és szíved az Ő isteni kívánságait követi; mivel ilyen vagy, minden vágyad megadatik.”

Tablets of 'Abdu'l-Bahá, vol.2, p.455

Élt egyszer egy szegény kőfejtő. Igen nehéz munkája volt. Keményen dolgozott, a jövedelme mégis épp csak a mindennapi betevő falat megszerzésére volt elegendő. Mindezek ellenére elégedett volt fárasztó munkájával. Egy nap aztán felsóhajtott:

- Ó, Isten! Mi lenne, ha gazdaggá tennél, és gyönyörű trónon ülhetnék, bíbor selymek között? Ekkor váratlanul egy angyal ereszkedett le az égből, és így szólt:
- Kívánságod teljesülni fog!

S lássatok csodát! Úgy is történt szóról szóra, ahogy az angyal megígérte. A kőfejtő gazdag lett, és bíbor függönyök alatt ült egy gyönyörű trónuson.

Nem sokkal később aztán az ország királyának véletlenül épp arrafelé esett útja. Számos katona kísérte hintáját, és koronás fejét aranyernyő védte a tűző nap hevétől. A király fényűző kíséretét látva felébredt a gazdag ember szívében a vágy az arany napernyő és a királyi hintó után. Ekkor ismét felsóhajtott:

- Bárcsak én is király lehetnék!
- Erre az angyal ismét leereszkedett az égből, és így szólt hozzá:
- Kívánságod teljesülni fog!

Király lett hát az emberből. Örök hada kísérte hintáját, és arany napernyő óvta koronás fejét a nap sugaraitól. Amint azonban a nap sugarai a földet égették, még a fű is megsárgult melegétől, a király szeme pedig sajogni kezdett. Megirigyelte a nap hatalmát. Megint nagyot sóhajtott, és azt mondta:

- Bárcsak a Nap lehetnék!
- Az angyal ismételen megjelent, és azt mondta neki:
- Legyél hát a Nap!

Az ember tehát Nappá vált. Fényét kisugározta minden irányba. Melege megsárgította a füvet, és még a királyok szemeit is megfájdította. Ám váratlanul felhők gyülekeztek közte és a föld között. Égető melege nem tudott áthatolni a felhőkön, és elérni a földet. Mérges lett ettől, hogy a felhők nagyobb hatalommal rendelkeztek, mint ő. Megint elégedetlen lett, és felsóhajtott:

- Bárcsak felhő lehetnék!
- Ismét csak megjelent az angyal, és e szavakat intézte hozzá:
- Legyen úgy, ahogy akarod!

Amint felhővé változott, a nap és a föld közé úszott, és megakadályozta, hogy a nap égető melege áthatoljon rajta. A fű zöldellt. A felhő nagy vízcseppekké változott át, és esővel áztatta a

földeket. A folyók megduzzadtak és elárasztották a földeket. Ám a sziklák rendíthetetlenek maradtak a kavargó hullámok között és ellenálltak a víz sodrásának. Megint mérgeződött, és elégedetlenkedni kezdett, amiért csatát veszített a sziklával szemben. Felkiáltott hát:

– Ez a szikla erősebb nálam. Szikla akarok lenni!

Az angyal pedig így felelt:

– Legyél hát az, ami lenni szeretnél!

Hatalmas sziklatömb lett belőle, amit nem bánthatott sem a szél, sem az eső, de még az égető nap sem.

Egyszer csak egy szegény ember jött oda hozzá, majd kalapácsával és vésőjével vésni kezdte. Amikor az ember lefejtett néhány darabot a testéből, igen mérges lett. Eltűnődött, vajon ki lehet az, aki még nála is erősebb. Ekkor azonban hirtelen szomorúság járta át a szívét, majd ismételen felsóhajtott:

– Azt kívánom, hogy olyan legyek, mint ez az ember!

Az angyal ismét alászállt az égből, és azt mondta:

– Legyél hát olyan, mint ő!

Így aztán ismét kőfejtő lett belőle...

Munkája nehéz volt... fárasztóan kemény... ám mégis elégedett volt.

Mások kibeszélése

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Ne nézd senki hiányosságait; láss a megbocsátás tekintetével. A tökéletlen szem veszi észre a tökéletlenséget. A szem, mely elnézi a hibákat, a lelkek Teremtője felé tekint... Minden erőddel arra törekedj, hogy szabadulj a tökéletlenségektől. A meggondolatlan lelkek mindig mások hibáit keresik... Mindaddig, amíg az ember meg nem látja saját hibáit, tökéletessé sem válhat soha. Semmi sem oly hasznos az ember számára, mint saját hiányosságainak felismerése.”

Promulgation of Universal Peace, p. 93, 244

Egy jómódú hölgy, aki gazdagsága ellenére mégsem volt az anyagias és földi dolgok rabja, nagyon szeretett volna szellemileg és erkölcsileg tiszta és szent életet élni. Sajnos azonban volt ennek a hölgynek egy olyan rossz tulajdonsága, amelytől mindeddig nem sikerült megszabadulnia. Végül egy mindenki által nagyra becsült szent emberhez fordult segítségért, és elpanaszolta neki bánatát:

– Az a problémám, hogy hajlamos vagyok másokat kibeszélni. És bármennyire is igyekszem megszabadulni ettől az utálatos szokástól, nem járok sikerrel.

– Nincs olyan hiba, amelyen ne lehetne úrrá lenni – nyugtatta meg a hölgyet a szent ember. – A lényeg, hogy tudatosítsuk magunkban, mennyire visszataszító az a bizonyos rossz tulajdonság.

A gazdag hölgy kijelentette, hogy a cél érdekében hajlandó a szent ember minden tanácsát meghallgatni és hűen követni.

A szent ember erre így szólt:

– Menj el a piacra, és vegyél egy frissen vágott tyúkot! Hazafelé menet tépd ki minden egyes tollát, majd szórd szét azokat az úton! Miután ezt megtetted, gyere vissza hozzám!

A hölgy igencsak meglepődött az utasításokon, de mivel ígéretet tett, hogy a szent ember javaslatainak megfelelően jár el, nem volt mit tenni, pontosan így cselekedett. Másnap aztán újra ellátogatott hozzá.

A szent ember e szavakkal fogadta:

– Nos, a feladat első részén sikeresen túljutottál. Most következik azonban a második rész. Menj vissza a piacra ugyanazon az útvonalon, amerre tegnap elszórtad a tollakat, és szedd össze mindet egytől-egyig!

– De hát az teljességgel lehetetlen! A szél már mindenfelé széthordta a tollakat. Hogyan tudnám azokat újra összeszedni? – csattant fel a hölgy.

– Pontosán erről van szó! Amikor kibeszélsz másokat, szavaid ugyanúgy terjednek szájra szájra, akár a szélfúttá tollak. Lehetetlen megállítani a szétszóródásukat. Helyesebb lenne hát, ha inkább elkerülnéd a pletykálkodást.

A gazdag hölgyre rendkívüli hatással volt ez a lecke. Megfogadta, hogy soha többé nem fog kibeszélni másokat.

Büszkeség

Bahá'u'lláh azt mondja:

„Ó, testvérek!

Legyetek jók egymáshoz, és ne földi dolgokat szeressetek. Ne bízzátok el magatokat, ha jól megy sorotok, és ne szégyelljétek, ha rosszra fordul. Szépségemre! Porból teremtettem mindent, és porrá teszem majd ismét.”

Rejtett Szavak: Perzsa, 48

Egy napon 'Abdu'l-Bahá arról beszélt, miként képes az embereket a vagyon, a cím, a beosztás és néha még a szellemi áldás is büszkeséggel eltölteni. Ennek kapcsán aztán a következő történetet mesélte el:

„Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király, aki úgy döntött, áruhában járja be királyságát, hogy megtudja, milyen sorban is élnek valójában alattvalói. Ezért aztán egyszerű öltözéket vett magára, és útnak indult. Néhány napos utazás után eltévedt, és a sivatagban bolyongott, mígnem egyszer csak egy arab ember sátrára bukkant. Az arab, miután látta mennyire éhes és szomjas az idegen, és mily nagyon felperzselte a nap a bőrét, behívta a sátrába. Így a király megpihenhetett egy kicsit. A király megkérdezte, van-e az arabnak valami harapnivalója. Az arab azt felelte:

– Van borral teli kecskebőröm, és egy kicsi kecském is.

– Remek. Akkor, kérlek, hozz a borodból, a kecskét pedig süsd meg nekem! – mondta a vendég.

Hozta is menten az arab a bort. Amikor aztán a vendég megitta első pohár borát, az arab emberhez fordult, és megkérdezte tőle:

– Tudod-e, ki vagyok?

– Nem – felelte az arab.

– Katona vagyok a király seregében – mondta erre a vendég.

Boldog lett az arab, hogy ilyen bátor férfiút láthat vendégül. A vendég megivott még egy pohárka bort, és megkérdezte:

– Tudod-e, ki vagyok?

– Hát, ki vagy? – kérdezte megint az arab.

– A király minisztere vagyok – felelte a vendég.

Megörült ismét az arab, amiért ilyen kiválóságot részesíthet vendégszeretetében. A vendég elfogyasztott még egy pohár bort, majd ismét megszólalt:

– Tudod-e, ki vagyok?

– Na, jól van, mondd meg hát! – biztatta az arab.

– Én a király vagyok személyesen! – válaszolta a vendég.

Az arab ekkor felállt, és elvette a maradék bort a vendégtől. A döbbent vendég kérdőre vonta, miért tette ezt. Az arab pedig így felelt:

– Ha megiszol még egy pohár bort, azt mondod majd, hogy Isten prófétája vagy, és ha még az ötödiket is megiszod, Magával Istennel emeled magad egy rangra!”

Az élet értelme

'Abdu'l-Bahá azt mondja:

„Életed minden leheletét fordítsd erre a nagyszerű Ügyre, és szenteld minden napodat Bahá szolgálatának, hogy a végén, veszteség nélkül és hiánytalanul részesülhess a mennyei birodalom felhalmozott kincseiben. Hisz az ember napjai teli vannak veszedelmekkel, és nem számíthat még egy percnyi hosszabb életre sem; ám az emberek, mintha tévhitük ingatag káprázatai volnának, mégis azt mondogatják maguknak, hogy a végén magasságokba érhetnek el. Jaj nekik! Az elmúlt idők emberei is ilyesfajta ábrándokat dédelgettek, míg egy hullám el nem sodorta őket, és ismét porrá nem váltak. Akkor ott álltak kirekesztve és reményvesztetten – valamennyien, kivéve azon lelkeket, akik megszabadították magukat az önzéstől és eldobták életüket Isten ösvényét járva.”

Selections from the Writings, p. 271

Egyik nap, amikor Akkóban voltunk, és 'Abdu'l-Bahá színe elé járultunk, az egyik jelenlévő hölgy épp akkor ünnepelte a születésnapját. 'Abdu'l-Bahá gratulált neki, hogy épp ezen a napon jelen lehet ezen a szent helyen. A hívek megkérdezték 'Abdu'l-Bahát, szerinte hány éves lehet a hölgy. Mosolyogva mondott egy számot, ami kevesebb volt a hölgy valós koránál. A hölgy örvendő mondott köszönetet 'Abdu'l-Bahának, és megjegyezte:

- Valójában ennél idősebb vagyok.
- Szeretnék a lehető legfiatalabbnak tudni – mosolygott rá 'Abdu'l-Bahá a hölgyre –, hogy annál több év állhasson még előtted Isten Ügyének szolgálatában.

A hölgy erre elmondta, hogy kilenc évvel ezelőtt lett bahá'í, és azóta folyamatosan úgy érzi, mintha egyre csak fiatalodna.

'Abdu'l-Bahá ekkor megjegyezte:

- Nagyon helyes. Gyakorlatilag akkor nem is vagy több kilenc évesnél. Majd a következő történetet mesélte el:

„Egy szép napon a jeles királyok egyike épp a kertjében sétálgatott, amikor észrevett egy kilencven év körüli idős embert, aki facsemetéket ültetett. A király megkérdezte, mit csinál. Az idős ember azt felelte, hogy datolyafákat ültet.

- Mennyi időbe telik, míg gyümölcsöt hoz egy ilyen fa? – kérdezte tőle a király.
- Húsz esztendőbe – felelte az ember.
- Húsz esztendőbe? – kérdezte a király meglepve. – De te akkor már nem is fogsz élni, hogy megízlelhess ezeknek a fáknek a gyümölcsét.

Erre az aggastyán így felelt:

- Az előttünk élők is ültettek fákat, és megettük azok gyümölcsseit, most pedig én ültetek fákat, hogy majd mások ízlelhessék ezeknek a gyümölcsét.

Tetszett a királynak a válasz, és jutalomban részesítette az öreget. Az idős kertész ekkor térdre rogyott, és e szavakkal mondott köszönetet a királynak:

– Nem csak a fa ültetésének áldása jutott ki részemül, de gyümölcséből is részesülhetek, ami nem más, mint az általad adott jutalom.

Ebben a válaszban is kedvét lelte a király, így további jutalmat adott az öregnek. Az idős ember megint csak térdre vetette magát, és azt mondta:

– Megint csak köszönöm neked. A legtöbb fa csak egyszer hoz gyümölcsöt egy évben, ám az én fáim már kétszer is termettek.

A királynak igen tetszettek az idős ember szavai, és megkérdezte tőle:

– Hány éves vagy?

– Tizenkettő – vágta rá az öreg gondolkodás nélkül.

– Az meg hogy lehet? – döbönt meg a király. – Hisz’ sokkal több vagy annál!

– Az előző király uralkodása idején – mondta a kertész – az emberek szomorúak voltak, és állandóan csak háborúban és szenvedésben volt részük. Így nem számolhatom azokat az éveket az élet részeként. Ám amióta te kerültél trónra, boldogok az emberek, békében és nyugalomban élnek. A te uralmad tizenkét esztendővel ezelőtt kezdődött, ezért én tizenkét esztendősnak tekintem magam.

A király oly nagy kedvét lelte az öreg szavaiban, hogy ismét megajándékozta némi pénzzel, és azt mondta neki:

– Nem maradhatok itt tovább, hiszen szavaid oly kedvesek füleimnek, hogy még a végén neked adom minden vagyonomat!”

BAHÁ'Í Könyvcímek

Egyeztetés a 2004.10.16-i Fordítói Fórumon

Holy Scriptures	(bahá'í) Szent Íratok
Obligatory Prayer / Long, Medium, Short	Kötelező Ima / Hosszú, Középső, Rövid
Mother Book	Minden Könyvek Anyja (az anyakönyv mást jelent!)
sacred Scriptures	szent Írások (nem-bahá'í)
sacred Writings	szent Szövegek
Tablet of Visitation	A Látogatás Táblája (emlékima)
Tablet	Tábla (leírt kinyilatkoztatás)
Qur'án, The Koran	Korán (Simon Róbert fordításában)
Holy Bible (King James Version)	Szent Biblia, Szent Írás (Károlyi Gáspár ill. Káldi fordításában)

	The Báb		A Báb
B	Bayán		Jelentése: Magyarázat
DB	Nabil: The Dawn-Breakers		A Hajnalhozók
NN	Nabil's Narrative		„Nabil elbeszélése”, 2008
SWB	Selections from the Writings of the Báb		(Válogatás a Báb írásaiból) <i>Koczóh P. fordítja</i>
PWB	<i>Ebből kivonat:</i> Passages from the Writings of ... (indiai kiadás)		<i>Ebből kivonat:</i> (Szemelvények a Báb írásaiból) <i>elfogyott kis füzet Szepesi A. ford.</i>

	Writings of Bahá'u'lláh		Bahá'u'lláh írásai
GWB	Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh		Gyöngyszemek Bahá'u'lláh írásaiból <i>Koczóh P./Manno J. fordítja</i> <i>Ebből és a „Táblák”-ból kivonat:</i> ”Szemelvények Bahá'u'lláh írásaiból”, 1992
HW	Hidden Words	RSZ	„Rejtett szavak”, 1991
AHW	Arabic Hidden Words	ARSZ	Rejtett szavak, arab
PHW	Persian Hidden Words	PRSZ	Rejtett szavak, perzsa
KA	The Kitáb-i-Aqdas The Most Holy Book	KA	„A Kitáb-i-Aqdas”, A Legszentebb Könyv 2001
SVFV	The Seven Valleys and The Four Valleys	HVNV	„A Hét Völgy és a Négy Völgy”, 1997?
KI	The Kitáb-i-Íqán, Book of Certitude		A bizonyosság könyve <i>Koczóh P. fordította, nem lektorált</i>

PM	Prayers and Meditations	Imák és elmélkedések
TB	Tablets of Bahá'u'lláh revealed after the Kitáb-i-Aqdas	Bahá'u'lláh Táblái
ESW	Epistle to the Son of the Wolf	Levél a Farkas Fiához
SLH	The Summons of the Lord of Hosts Tablets of Bahá'u'lláh	Felszólítás a Seregek Urától (?) <i>Koczóh P. jelenleg fordítás alatt</i>
	Súríh (Tablet) to the Kings	(A királyokhoz intézett Tábla)
GDM	Gems of Divine Mysteries Javáhiru'l-Asrár	(Isteni misztériumok ékkövei) ?

	Writings of 'Abdu'l-Bahá		'Abdu'l-Bahá írásai
SAQ	Some Answered Questions	MK	„Megválaszolt kérdések”, 2000
TAB	Tablets of 'Abdu'l-Bahá Abbas		'Abdu'l-Bahá Táblái
TDP	Tablets of the Divine Plan		Az Isteni Terv Táblái
SDC	The Secret of Divine Civilization		Az isteni civilizáció titka
ABL	'Abdu'l-Bahá in London		'Abdu'l-Bahá Londonban
PT	Paris Talks Addresses given by 'Abdu'l- Bahá in Paris in 1911-12		Párizsi beszédek
PUP	The Promulgation of Universal Peace Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912		Az egyetemes béke hirdetése
SAB	Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá <i>Ebből kivonat:</i>		Válogatás 'Abdu'l-Bahá írásaiból <i>Ebből kivonat:</i>
PAB	Passages from the Writings of ... <i>(indiai kiadás)</i>		”Szemelvények 'Abdu'l-Bahá írásaiból”, 1992
MF	Memorials of the Faithful		Megemlékezés igaz hívőkről
WT	Will and Testament of 'Abdu'l- Bahá (the Will)		'Abdu'l-Bahá végrendelete
JTA	Japan Will Turn Ablaze!		Japán lángra lobban
	Jewels		Drágakövek
	G.Faizi: Stories about 'Abdu'l- Bahá (New Delhi 1993)		Történetek 'Abdu'l-Baháról, 2001 (Selyem Gy./Manno J. – másolatban)

	Writings of Shoghi Effendi	Shoghi Effendi írásai
GPB	God Passes By	Isten köztünk járt (?)
ADJ	The Advent of Divine Justice	Az isteni igazságosság eljövetele
PDC	The Promised Day is Come	Ím eljött az ígéret napja
WOB	The World Order of Bahá'u'lláh Selected Letters	Bahá'u'lláh Világrendje Válogatott levelek <i>Somogyi Miklós fordította</i>

BA	Bahá'í Administration Selected Messages 1922-32	Bahá'í Igazgatási Rend Válogatott levelek 1922-32
MBW	Messages to the Bahá'í World	Üzenetek a bahá'í világnak
CF	Citadel of Faith: Messages to America 1947-57	A Hit fellegvára

	The Universal House of Justice	Az Igazságosság Egyetemes Háza
PWP	Promise of World Peace	„A világbéke ígérete”, 1992
MUH	Messages from the UHJ	Az IEH üzenetei
WG	Wellspring of Guidance	A vezérlés forrása
CL	Century of Light	A fény évszázada
LG	Lights of Guidance	Vezérlő fények
	Divine Art of Living	
